

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Skuespil til Brug for den danske Skueplads :
[Den Gyldendalske Samling].

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 12

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : Gyldendal, 1775-89

Fysiske størrelse | Physical extent:

12 bd.

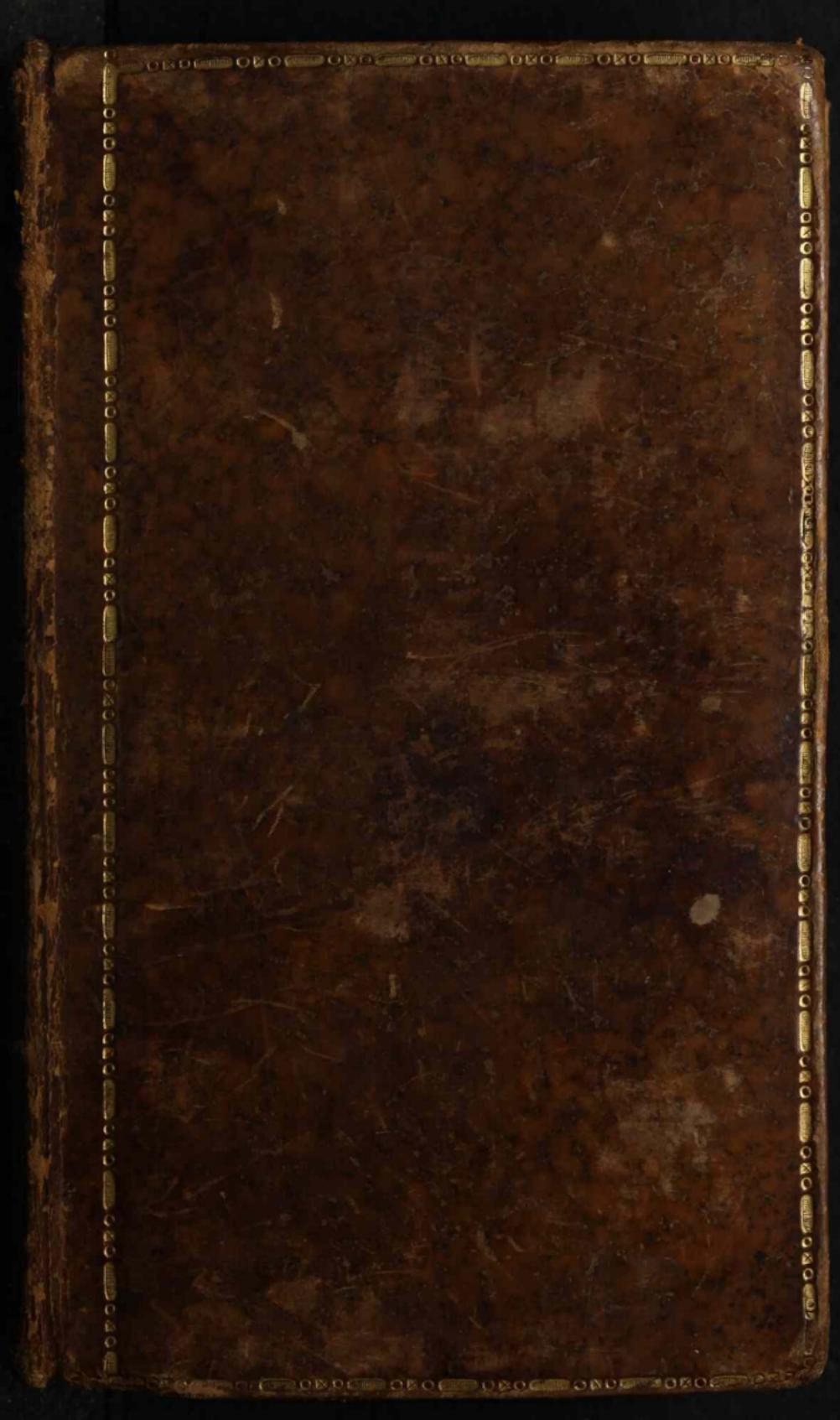
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

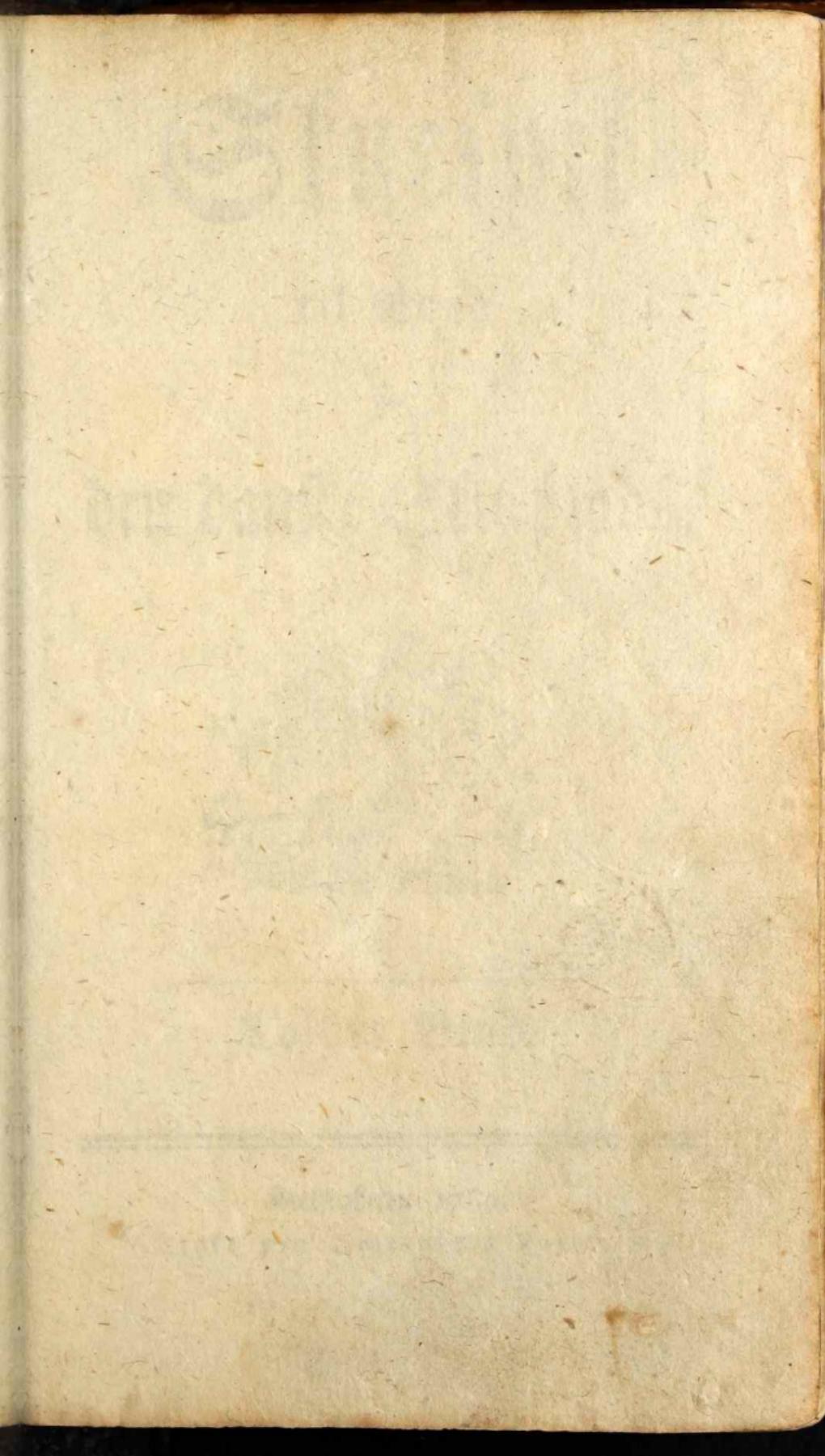
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

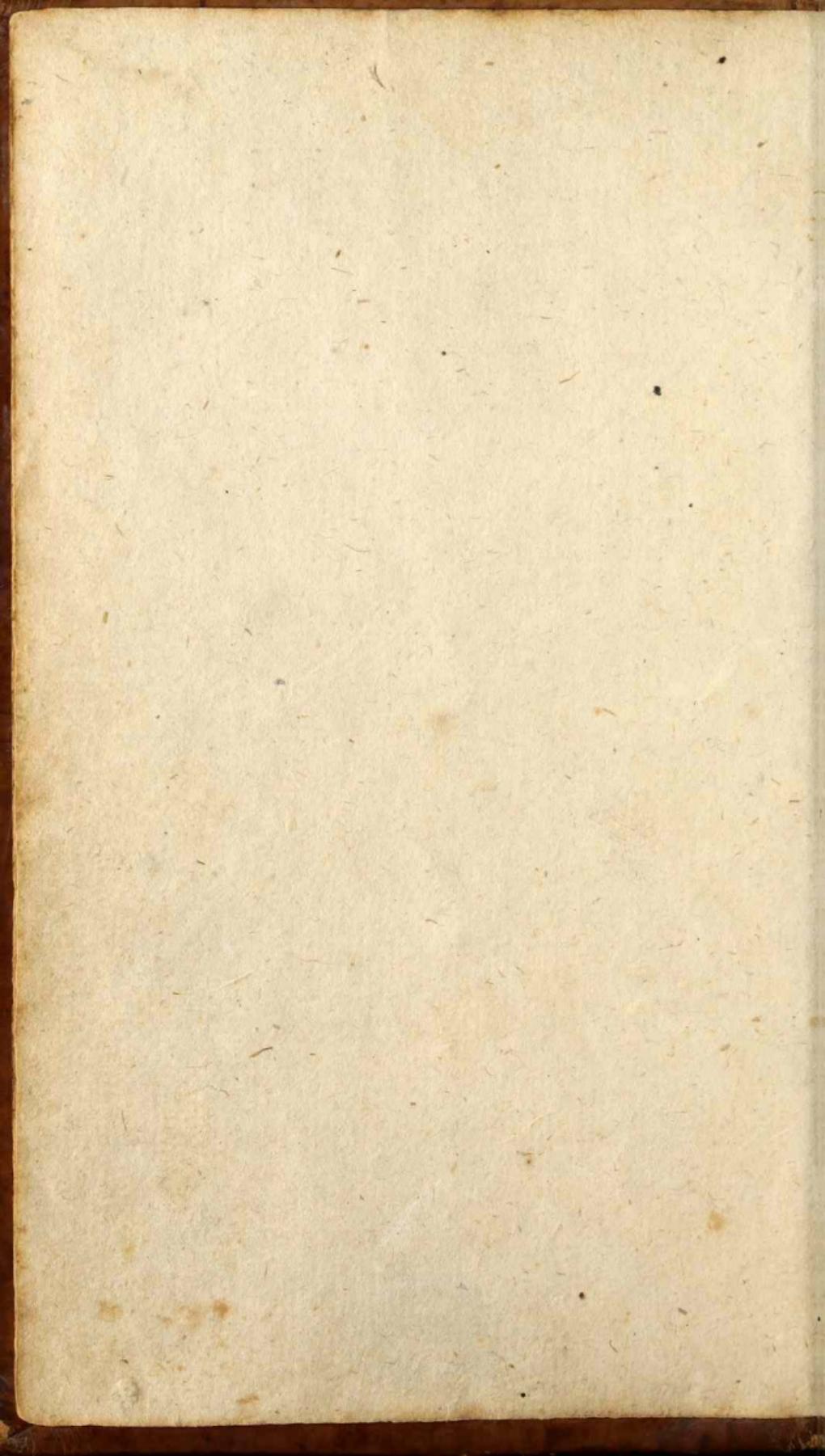

130021442934

55, - 3.

Skueſpil
til Brug
for
den danske Skueplads.

Tolvte Bind.

København 1789.
Trykt paa Gyldendals Forlag.

Digitized by Google

Digitized by Google

201

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

I n d h o l d
af
det tolvte Bind af Skuespil.

Vændriken eller den falske Mistanke, i tre
Aktter, af Schröder.

Ringen, i fem Aktter.

Den skinsyge Kone, i fem Aktter, af Colmann.

Somnambulus eller Frieren som gaaer i
Sovne, i een Akt.

Glaðanç

Alþótt er ósíða meðal hef

en i vísindum ósíðar um allra fólkana
alþótt er ósíða meðal hef
síði i vísindum
um allra fólkana, en ósíða meðal hef
síði i vísindum
um allra fólkana.

Gændriken
eller
Den falsoe Mistanke.

Original Lystspil i tre Optog,

paa Engelsk
af

Friderik Ludvig Schröder.

Oversat

ved

Friderik Schwarts.

Personerne.

Baron von Harrvitz.	Hr. Schwarz.
Sophie, hans Datter.	Hfr. Astrup.
Wilhlem von Vizar, Fændrik.	Hr. Rossing.
Alsing, Capitain.	Hr. Preisler.
Mansberg, Dektor.	Hr. Elsberg.
Madame Lenten.	Hmad. Knudsen.
Conradt.	Hr. Knudsen.
Frands.	Hr. Ibsen.
} Baronens Dienere.	

Første Aft.

Første Scene.

Baronen. Conradt.

Baronen

(Slader Conradt hielpe sig Kiolen paa, børste af og
seer paa Uhret.)

Halv Ni! — Vognen.

Conradt.

Er nok alt forspendt.

(Gaaer).

Anden Scene.

Baronen

Lukker Skatollet, tager sin hat, gaaer nogle Gange frem
og tilbage, gaaer saa til Doren, lukker den op, holder den
aabten med Haanden, besinder sig, lukker den til igien,
gaaer frem og tilbage.

En lidetlig Knægt, han har en hemmelig Kierlig-
heds Forstaelse. (Legger Hatten fra sig, tager Slasrok

Fændriken eller

paa, lukker Skatollet op, sætter sig og begynder at skrive.)
Dyrebare, ulykkelige Carolini !

Tredie Scene.

Baronen. Mad. Lenten.

Mad. Lenten.

Vognen er førespændt, Herre!
Baronen.

Hvad?

Mad. Lenten.

Vognen er førespændt.

Baronen.

Hvem vil føre ud?

Mad. Lenten.

Herren, til Hr. Generalen.

Baronen.

Hun er gal! — hvad skal jeg nu igien hos Generalen?

Mad. Lenten.

Gaae Efterretning om Fændriken.

Baronen.

Jeg har alt været der.

Mad. Lenten.

Hvorledes?

Baronen.

Han er en lidetlig Knægt, han har en hemmelig Kierligheds-Forskaelse.

Mad. Lenten (sagte).

Gode Gud! i Dag er det igien galt sat.

Baronen.

Det ene Menneske er som det andet! — Øgleart.

Mad.

Mad. Lenten.

Huske dem om, kiere Hr. Baron! De har i Dag endnu ikke været ude af Huset.

Baronen.

Vil hun holde mig for Nar? halv Ni var jeg færdig med min Paaklædning, og nu (seer paa Uhret) er den 35 Minuter.

Mad. Lenten.

Altsaa kan Herren jo umuelig have været der.

Baronen.

Hm! — besynderlig — det kommer mig dog for, som Generalen havde sagt mig, han er en lidetlig Knægt — der har en hemmelig Kierligheds-Horstaelse

Mad. Lenten.

Kiere Hr. Baron, det er deres egne Tanker, fordi vi ikke kan blive klog paa Hændrikens Opsørelse.

Baronen.

Hun har Ret — nu husker jeg det — Er han alt gaaet ud igien?

Mad. Lenten.

Som sædvanlig.

Baronen.

Jeg veed nok — jeg finder ingen retskaffen Mand der vil trykke mine Dine til.

Mad. Lenten.

Bedste nærdige Herre, Deres Sophie! —

Baronen.

Vil ogsaa blive forsørt af en slet Karl, saavel som Caroline! — Stille! hvor er mit Brev? — jeg maae skrive.

Mad. Lenten (sagte).

Dersom jeg kun kunde faae at vide, hvem denne Caroline er, hun ligger ham uophørlig i Tankerne og paa Hjertet — Allerede igien skrevet, det tor jeg ikke tilstæde. (høit) Naadige Herre, ikke langt fra vores Dør er der skeet en Ulykke. En usorsigtig Kudse har overkiort et Barn.

Baronen.

Overkiort? Et det dødt?

Mad. Lenten.

Nei, man har Haab om Bedring. Det er vores fattige Vællerkones Barn. — Dersom Deres Naade vilde give dem en lidet Understøttelse.

Baronen.

Fanden skal de have, jeg gir intet.

Mad. Lenten (sagte).

Var han dog i det mindste gavmild i hans Adspredelse.

Baronen.

Erstat mig det, man har bedraget mig fra, saa vil jeg giøre vel.

Mad. Lenten (sagte).

Doctoren bliver ogsaa længe borte i Dag.

Baronen

(tager sin Bog).

Vores Vællerkones Barn?

Mad. Lenten.

Sa, naadige Herre!

(Baronen skriver i Bogen).

Fier-

Fierde Scene.

De Forrige. Sophie.

Sophie

(Triner sagte ind, til Lenten).
Hvorledes er det i Dag?

Mad. Lenten (lignedes).

Ikke vel!

Sophie (hoit).

God Morgen, kiereste Fader.

Baronen.

Deres Tiener, Hr. Doktor.

Sophie.

Det er mig, kiere Fader!

Baronen

(seer sig om).

Ah! — hvad vil du?

Sophie.

En vis Enke Walner er der ude.

Baronen (forundret).

Walner! (vred) Hvad vil hun? hvem er hun?

Sophie.

Og bad mig med Taarene i Dinene spørge Dem,
hvorved hun har været saa ulykkelig at tage sin maa-
nedlige Almisse.

Baronen.

Hvad for Almisse? Hvem har givet hende Almisse?
jeg?

Sophie.

Ta, som hun siger.

Baronen.

Fanden har jeg givet! jeg giver ingen Almisse —
hun skal aafsted! paa Døren med hende.

Sophie.

Hændriken eller

Sophie.

O, min Gud!

(Gaaer).

Baronen.

Sophie! — giv din Pung hid.

Sophie (gir den).

Der!

Baronen

(lægger den paa Bordet).

Skaf hende nu bort!

Sophie

(gaaer sukkende bort).

Femte Scene.

Baronen. Mad. Lenten.

Mad. Lenten (sagte).

Egen Ulykke skulde dog opvække Medlidenhed mod andre.

Baronen (springer op).

Elfer Sophie Hændriken?

Mad. Lenten.

Hvor kan jeg svare derpaa, naadige Herre!

Baronen.

Hvorsor ikke?

Mad. Lenten.

Jeg har aldrig malet noget saadant.

Baronen (et Ophold).

Hvor mon Hændriken altid være henne?

Mad. Lenten.

Det veed Himlen. Men dersom Deres Maade besaler, behøver man jo kun hemmelig at stikke nogen efter ham.

Baro-

Baronen.

Og stiele hans Hemmelighed, som han vil skule? som jeg siger: det ene Menneske er som det andet. Et uskyldigt Spørgsmål af mig, frister strax til ondskabsfulde Anslag.

Mad. Lenten.

Men, naadige Herre! dersom De ved denne Erforsning kunde giøre det unge Menneske lykkelig?

Baronen.

Dersom jeg kunde det! — Men hvorfor? Hvem vil giøre ham lykkelig? — vil jeg giøre noget Menneske lykkelig?

Slette Scene.

De Forrige. Doktoren. Conradt.

Conradt

(bringer Medicin, et Glas Vand, en Sølvfee, og sætter det paa Bordet og gaaer strax bort).

Doktoren.

God Morgen, Hr. Baron!

Baronen (opbragt).

God Morgen. (Til Mad. Lenten). Gaae.

(Mad. Lenten gaaer).

Sybende Scene.

Baronen. Doktoren.

Baronen.

Ogsaa De er et slet Menneske!

Doktoren (kold).

Geg beder for alting, at De først tager ind.

A 5

Baro-

Fændriken eller

Baronen.

Af Dem intet. Hy, min Herre! det eneste Mens
neske jeg endnu troede noget Godt om.

Doktoren (stedse hold).

Vil De ikke tage ind?

Baronen.

Tag De ind, De, pga det De kan faae et bedre
Hjerte og bedre Blod.

Doktoren.

Hr. Baron —

Baronen.

Seg giver Dem en god Dag med Deres India-
gen.

Doktoren.

Saa har jeg her intet at bestille.

Baronen.

Nu, jeg vil jo tage ind — hid med det.

Doktoren

(gir ham Draaber og føler Pulsen).

Man har i Dag ladet Dem være for længe allene.

— Det stormer igien —

Baronen.

Kunde jeg kun storme alle slettenkende Mennesker
ud af Verden.

Doktoren (leende).

Saa vilde det overblivende Selskab være meget
lidet — Noelig, Hr. Baron, roelig! Siig mig uden
Hidsighed, hvorfor de var vred paa mig?

Baronen.

Hordi De har begaet en slet Streg.

Doktoren.

Noelig! — hvorledes det?

Baro-

Baronen.

Hvorfor har De aabenbaret mig for Enken Walner.
Doktoren.

Fordi De den Gang endnu ikke havde paalagt
mig Tavshed.

Baronen.

Og hvorfor har De nu taget Maanedspengene
fra hende?

Doktoren.

Fordi jeg ikke har faaet dem af Dem.

Baronen.

Bedragerie! Løgn! Bedragerie! — Slight forglem-
mer jeg ikke.

Doktoren.

Kun Taalmodighed. De veed dog at jeg ikke
modtager Penge af Dem til Deres hemmelige velgis-
rende Udgifter, naar de ikke i mit Paasyn antegner det.

Baronen.

Det staer i Bogen.

Doktoren.

Taalmodighed — See efter.

Baronen

(Staer op i Bogen, gør en Pause og falder Dok-
toren om Halsen).

Forladelse! men nei, ingen Forladelse! hvorfor har
De ikke hellere lagt Pengene ud, end at lade de stakkels
Folk sulte?

Doktoren.

Dette maae jeg bede om Forladelse for. Men
hvorfor Konen ikke først er kommen til mig? —

Baronen.

Hun maae ikke have truffet Dem hjemme. Her
er Pengene — og nu er der endnu en Barmhertigheds-

Gies

Gierning — Min stakkels Væsterkones Barn er blev
ven overført, bring Moderen disse 10 Dukater.

Doktoren.

Skriv det op.

Baronen.

(Sætter sig og tager Bogen).

Men for Guds Skyld tavst, Hr. Doktor! tavst;
dersom kun fire Mennesker veed, at jeg ikke er saa haard
som jeg lader, bliver jeg ogsaa tredie gang til en Staader.

Doktoren.

Det er vel ikke at befrygte. Man bliver klog med
Alderens.

Baronen.

Hvad skrive vi i Dag?

Doktoren.

Den! — Hvorledes har De sovet i Nat? Jeg
formoder meget uroelig. De har i Dag i Sædeleshed
Bewægelse nødig. — Men hvad skriver De saa længe?
(Seer i Bogen) "Kom tilbage, dyrebare Caroline! og til-
giv" — Hr. Baron kom dog til Dem selv.

Baronen.

Hvad er der?

Doktoren.

Vil De gisre Deres Udgiftsbog til en Brevconcept.

Baronen

(Seer i den og slaaer den sammen).

Ah!

Doktoren

(Sæaer ham til at staae op).

Kom, vi vil fære lidt ud. De har Adspredelse nødig.

Baronen.

Hvorsor lider jeg? — hvorsor kommer der ingen
Slummer i mine Øine? hvorsor er jeg sygelig? hvorsor
taber

taber jeg min Hukommelse? hvorfor er Verden mig fors
hadt? fordi jeg var et Menneske; fordi jeg fulgte de
Drifter i mit Blod, jeg ikke gav mig selv.

Doktoren.

Kiere, Hr. Baron! det være langt fra mig at
ville afnude Dem Deres Hemmelighed; men da Deres
Sindsforsatning bliver Dag for Dag betænkligere —

Baronen.

Nei, Doktor! min Hemmelighed skal døe med mig! —
Nok, jeg var en Tid et ondt Menneske, og lider nu dersor.

Doktoren.

Maastee De forstørre Deres Brode, og en Vens
Trost og Raad kunde —

Baronen.

Trost? Raad? — Skaf mig en brav Mand til
min Pige, saa har jeg Raad, saa er jeg trostet, saa
meget, som jeg kan blive det.

Doktoren.

Jeg troede at have bemerket megen Godhed hos
Dem for Fændrisken.

Baronen.

Det havde jeg ogsaa. Men skal jeg give Pigen
til et Menneske som ingen kan blive klog paa.

Doktoren.

Jeg kan selv ikke begribe —

Baronen.

Han har en nederdrægtig, hemmelig Kierligheds
Forstaelse, det er hele Sagen; deraf kommer hans
Gield, deraf hans hemmelige Gange — Gud! Hvad
jeg glædte mig, da jeg lærte at kende den Knos.

Doktoren.

Saa giv Capitain Alsing's Andrag Gehør.

Baro-

Baronen.

Gud bevare os! den Spørger: det Menneske spørger mere i een Dag, end man kan besvare i 2 Aar.
Han er mig desuden for riig.

Doktoren.

En besynderlig Heil!

Ottende Scene.

De Forrige. Mad. Lenten.

Mad. Lenten.

Hr. Capitain Alsing vil giøre sin Opvartering.

Baronen.

Nu ikke, jeg gider ikke svaret.

Doktoren.

Mad. Lenten, Hr. Baronen maae aldrig være
saa længe allene, som i Formiddag. Jeg har saa tidt
sagt Dem det.

Mad. Lenten.

Frokenen holdt mig op.

Doktoren.

Fra Deres første Pligt maae intet afholde Dem.

Mad. Lenten

(aabner Døren og gaaer).

Niende Scene.

Baronen. Doktoren. Capitainen.

Capitainen.

Underdanige Tienere, Hr. Baron! — Deres Tie-
ner Hr. Doktor! — Tor jeg spørge hvorledes De be-
finder Dem?

Baronen.

Saa saa!

Capitain.

Capitainen.

Og den naadige Frøken?

Baronen.

Jeg veed ikke.

Capitainen.

Fændriken er vel atter ikke hjemme?

Baronen.

Jeg veed ikke.

Capitainen.

De har vel endnu ikke talt med ham i Dag?

Baronen (sagte).

Sørg du ad Hælvede til.

Doktoren.

Ikke i den Tid jeg har været her.

Capitainen.

Har De intet hørt af Historien fra i Gaar paa
Paraden?

Baronen.

Nei.

Capitainen.

Det undrer mig, Fændriken har ikke fortalt Dem
det?

Baronen.

Hum! Hum! Hum!

Capitainen.

De har heller ikke hørt noget deraf, Hr. Doktor?

Doktoren.

Parade-Anekdoter saaer ikke ind i mit Fag.

Capitainen.

Det veed De dog, Hr. Baron! at Lieutenant
Lembach af vores Regiment, er død i Gaar?

Baronen (sagte).

Fanden tage dig med dine Sørgsmaal!

Dokto-

Doktoren.

Nei, Hr. Baronen veed det ikke.

Capitainen.

Generalen talte med adskillige Officierer om Lieutenantens pludelige Dod, og sagde til vores Vizar; Nu, Hr. Fændrik! jeg hører De har brav Gield! hvad gielder, dersom jeg nu vilde, kunde jeg — Hvad? Des res Excellence! — foreslaae dem til Lieutenant — Som Deres Excellence befaler, det kommer mig ikke fremmed for at blive foretrukken, jeg har allerede tre Gange havt den Lykke — De skal ogsaa have det den fjerde Gang, sagde Generalen, og vendte ham Nyggen.

Baronen (sagte).

Han skal have Pigen.

Capitainen.

I Gaar Middags har Generalen talt meget om Fændrikens Impertinence.

Baronen.

Fordomt! fordi han ikke hykler, kryber og smigrer.

Capitainen.

Min Kiere Hr. Baron! Bravoure og Akkuratesse i Diensten gisør det ikke allene. Maaske jeg var Fændrik endnu, uagtet jeg har tient længe nok, havde jeg ikke paa en vis Maade endog giort Generalens Kamptiener min Cour. Men neppe var jeg bleven Capitain, saa beloe jeg den Karl.

Baronen.

Jeg vilde, at De endnu var Fændrik.

Capitainen.

Jeg ikke — holder De da Høfferdighed og Fætigdom for Ting, som høre sammen?

Baro-

Baronen.

Siden hvad Tid er Høimodighed blev en Hoffærsdighed?

Capitainen.

Siden Syndfloden, naar Pungen er tom. — Hm! havde den gode Hendrik ikke endnu Venner —

Baronen.

Venner? Jeg vil dse, om han har en eneste.

Doktoren.

Det maatte da være Hr. Capitainen.

Capitainen.

Maafee er jeg det til min Skade; thi da han har forspildt Lieutnants-Pladsen, saa bliver der kun lidet Haab tilovers for mine Penge.

Baronen

(Sagte til Doktoren).

Vetal De for Hendriken.

Doktoren.

Han skylder Dem altsaa Penge?

Capitainen.

Ja.

Doktoren.

Hvormeget da?

Capitainen.

To hundrede Rigsdaaler.

Doktoren.

Hav den Godhed Hr. Baron at laane mig disse Penge til i Aften.

Baronen.

Hiertelig gierne.

Doktoren.

Dog beder jeg Dem, at skrive det op.

B

Capitain.

Capitainen.

Hvorledes? Hvad? af Dem tager jeg ikke derimod.

Doktoren.

De vil det, naar jeg forklarer mig tydeligere.
Hvad jeg gør, seer i en Paarørendes Navn.

Capitainen.

Paarørende? Har Fændriken endnu Paarørende?

Doktoren.

Ja.

Capitainen.

Her i Landet?

Doktoren.

Nei.

Capitainen.

Og hvor da?

Doktoren.

I — Sverrig.

Capitainen.

I Sverrig? ha, ha! han har formodentlig forandret sit Navn?

Doktoren.

Det veed jeg ikke.

Capitainen.

Hvorsor har den Paarørende ikke taget sig for af ham?

Doktoren.

Fordi — fordi han ikke vidste hans Opholdested.

Capitainen.

Og ved Dem har han faaet det at vide?

Doktoren.

Har De Vexlen hos Dem?

Capitainen.

Capitainen.

Ga, men den er først forsa den om 14 Dage.

Doktoren.

Det gir intet — det er bedre, naar Sagen strax
bliver afgjort.

Capitainen.

Som De vil. Men Fændriken kan blive fortrydes-
lig over, at jeg har talt til Dem derom.

Doktoren.

Af mig skal han ikke faae noget at vide.

Capitainen.

Seg vilde ikke for altting i Verden fortørne ham.

Doktoren.

Vær kun ubekymret.

Capitainen.

Det er en brav Karl, som jeg er forbundtlighed
skyldig.

Doktoren.

Hvorledes det?

Capitainen.

Ved ham er jeg bleven bekjendt med Hr. Baro-
nen; med Frøken Sophie; ved ham haaber jeg snart
at blive det lykkeligste Menneske.

Doktoren.

Den sidste Punkt forstaer jeg ikke.

Capitainen.

Den forstaer De ikke?

Doktoren.

Nei, paa min Ere.

Capitainen.

Er jeg ikke det lykkeligste Menneske, naar jeg kan
blive Eier af Sophie?

Fændriken eller

Doktoren.

De har uden Twivl allerede begiert hende?

Capitainen.

Vel begiert; men endnu intet Svar faaet hverken af Hr. Baronen eller Frøkenen.

Doktoren.

Saa! saa!

Baronen

(som imidlertid har aftalt Pengene, skreven i Bogen, trukket Kiolen paa, og taget Hatten).

Conrad!

Doktoren.

Hvad er det? hvorhen? Hr. Baron?

Baronen.

Til Generalen, det er Tid.

Doktoren (sagte).

Man tor ikke et Øieblik overlade ham til sig selv.

Tiende Scene.

De Forrige. Conradt.

Baronen.

Vognen, — hurtig!

(Conradt gaaer).

Doktoren.

Har De skreven det op, Hr. Baron?

Baronen.

Hvad?

Doktoren.

De 200 Rdlr, som de vilde laane mig.

Baronen

(Seer i Bogen).

Ja, de ere anstrengne.

Doktor

Doktoren.

Men Pengene?

Baronen.

Har de jo allerede.

(Lukker Skatollet til).

Doktoren.

Jeg?

Baronen.

Her ere de! jeg havde puttet dem i Lommen.

(Giver Doktoren dem).

Doktoren.

Seer De, Hr. Capitain.

Capitainen

(tager Pengene og giver Doktoren Verlen).

Skulde Fændriken virkelig ikke tage det ilde op?

Doktoren.

Tilforladelig ikke.

Capitainen.

Thi jeg har paansdet ham dem (til Baronen) De vilde kigre til Generalen? Hr. Baron!

Baronen (sagte).

Fordomme Spørger!

Doktoren

(sagte til ham).

Ærgre Dem ikke.

Capitainen.

Formodentlig for Fændrikens Skyld?

Baronen (sagte).

Bie kun, jeg vil ogsaa spørge.

Capitainen.

Troer De vel, Hr. Baron, at jeg —

Baronen.

Aproplos! Er det godt Veir i Dag?

B 3

Capi-

Capitainen.

Smukt Veir.

Baronen.

Har det ikke regnet i Gaar?

Capitainen.

I Gaar? Nei.

Baronen.

Er De en Elske af Jagten?

Capitainen.

Ga, har De alt hørt den Affaire, som —

Baronen.

Hvorlange staer De nu i Dienesten?

Capitainen.

Siden mit 14de Aar. Men den Affaire. —

Baronen.

Naar kommer De paa Vagt?

Capitainen.

Overmorgen. Man skriver fra Paris —

Baronen.

Hvor spiser De til Middag?

Capitainen.

Hjemme. Artiklen fra Paris melder —

Baronen.

Har De alt gjort negen Campagne med?

Capitainen (sagte).

Det fordomte Spørgen, (heit) det forstaer sig,
thi —

Baronen.

Drikker De heller Viin end Vand?

Capitainen.

Viin! Men lad mig dog fortælle —

Tien-

Ellevte Scene.

De Forrige. Conradt.

Conradt

(kommer hastig ind).

Vognen er ført frem.

(Gaaer).

Baronen.

Hvad?

Doktoren.

De lovede mig jo at føre en Tour en halv Ti-
mes Tid.

Capitainen.

Nei, Hr. Baronen vilde til Generalen.

Doktoren.

Vist ikke. Jeg som Doktor maae jo bedre vide,
hvad Baronen vil, og hvad der er ham tienligt. Kom.

Baronen.

Det gior mig onde, Hr. Capitaine! Jeg havde
endnu allehaande Sporsmaal at giøre Dem. Ha, ha ha!

Capitainen.

Tillad mig endnu et eneste.

Baronen.

Nei, nei! det bliver ikke ved eet.

Capitainen.

Paa min Ere! Tor jeg haabe, at blive Deres
Sviger-Søn?

Baronen.

Har De Formue?

Capitainen.

Evende Godser, somaarlig indbringe 4000 Rdtr.

Baronen.

Sælg Deres Godser, qviteer Deres Plads, og
kast alle Deres rede Penge i Havet.

B 4

Capitain.

Capitainen.

Saa blev jeg jo en Tigger.

Baronen.

Kun en Tigger bliver min Sviger-Son.

Capitainen.

Besynderlig! — og hvorför?

Baronen.

Saa kan jeg maaske giøre Regning paa Kierlig-hed og Taknemmelighed.

Capitainen.

Troer De da —

Baronen.

Det er allerede det tredie Spørgsmaal. Deres Tiener.

(Gaaer bort med Doktoren).

Tolvte Scene.

Capitainen. (allene).

Den arme Mand har etter sin Naptus! Endnu lader jeg ikke Haabet fare; thi — men stille! Kun en Tigger bliver min Sviger-Son, sagde han? — Det passer sig jo usorlignelig paa Hændriken? han! — Nei han har jo svoren mig til, at han ikke tænker paa Sophie, og paa hans Ord kan man forlade sig.

Trettende Scene.

Capitainen. Sophie. Mad. Lenten.

Sophie

(i det hun træder ind).

O, vee! Spørgeren!

Capis

Capitainen.

Underdanige Tiener, min naadige Frøken, tor jeg spørge, hvorledes De befinder Dem?

Sophie.

Ikke vel.

Capitainen.

Ikke vel, det beklager jeg af mit ganske Hierte! har De maakee Hovedpine?

Sophie.

Nei!

Capitainen.

Tandpine?

Sophie.

Nei!

Capitainen.

Anstd af Feber?

Sophie.

Nei!

Capitainen.

Beklemmelse?

Sophie.

Nei!

Capitainen.

Tor jeg spørge, hvad Dem flettes?

Sophie.

Jeg har ikke udsovet (sagte til Mad. Lenten). Den Riedsommelige!

Capitainen.

Det gisr mig hiertelig ondt. Tor jeg spørge hvad der har forsyret deres Sovn? — sele Drømme?

Sophie.

Nei.

Fændriken eller

Capitainen.

Men Allarm i Nahoeouget?

Sophie.

Nei.

Capitainen.

Eller Vognenes Rumlen?

Sophie.

Nei! Jeg gik sildig til Sengs.

Capitainen.

Ja saa! Tor jeg spørge hvad var Skyld deri? —
De var ventelig i Selskab?

Sophie.

Nei!

Capitainen.

Eller havde De maaskee selv Selskab?

Sophie.

Nei.

Capitainen.

Maaskee en Serenade forstyrrede Deres Roe?

Sophie.

Nei, jeg spilte med min Fader, fordi han ikke
funde sove.

Capitainen.

De spilte? — forinodentlig Piquet? —

Sophie.

Nei.

Capitainen.

Eller i Brættet?

Sophie.

Nei.

Capitainen.

Af! Madame Lenten har vist været tredie Mand
til en L' Hombre?

Mad.

Mad. Lenten.

Nei.

Sophie.

Skak har vi spillet. (sagte) Det usorddragelige Menneske!

Capitainen.

Skak? det gad jeg have seet. Hr. Baronen maae have gjort underlige Træk i sine Adspredelser? Ha! ha! ha!

Sophie.

Jeg skabeder mig al Spøg over min Fader.

Capitainen.

Jeg beder tusinde Gange om Forladelse. Men for at komme paa noget andet min smukke Frøken — Har De estertænkt det Spørgsmaal, som jeg for nogle Dage siden vovede at giore Dem?

Sophie.

Nei.

Capitainen.

Nei? — det er haardt! — Tør jeg spørge, hvorfor ikke?

Sophie.

Da jeg er saa lykkelig, i høre Samtale i det mindste at høre hundrede Spørgsmaal, saa veed jeg ikke hvilket De mener.

Capitainen.

Hvilket? hvilket? — Jeg har kun et eneste vigtigt Spørgsmaal — det Spørgsmaal: om jeg tør haabe at blive Deres?

Sophie.

Det Spørgsmaal kan jeg ikke besvare.

Capitain.

Capitainen.

Og hvorfor ikke, om jeg tor spørge?

Sophie.

Jeg har en Fader.

Capitainen.

Om jeg var saa lykkelig, at erholde hans Samtykke, vilde Deres da folge ester?

Sophie.

Jeg besvarer intet for Tiden (sagte til Lenten) Skaf mig ham dog af Hassen.

Capitainen.

Troer De ikke, at kunde leve lykkelig og tilfreds med mig?

Mad. Lenten.

Det er smukt Veir i Dag.

Capitainen.

De svarer ikke min Frøken?

Sophie.

Var jeg en Mandsperson, sad jeg vist ikke hæmme.

Capitainen.

Skulbe en anden Tilbrielighed børve mig det Haab, engang at blive lykkelig?

Mad. Lenten.

Det er et stort Fortrin Mandfolkene har —

Sophie.

Ga, at kunne sværme omkring overalt.

Mad. Lenten.

Og nyde Veiret og de skønne Egne.

Capitainen.

Tor jeg intet Svar haabe paa mit Spørgsmaal?

Sophie.

Min Fader har ikke gjort vel i at lide ud.

Capitainen.

Capitainen.

Skal jeg recommandere mig min Frøken?

Sophie.

Ydmnge Tienerinde! Hr. Capitain.

Capitainen.

Hæ, Frøken! hvormed har jeg fortient den Foragt?

Sophie.

Hvi saa? — jeg troede, De sagde, jeg recommanderer mig.

Capitainen.

Nei, min Frøken!

Sophie.

Saa beder jeg om Forladelße; dog maae jeg op richtig tilstaae, at den Ære af Deres Besøgelse paa en anden Tid vilde giøre mig Dem meget forbunden, jeg befunder mig virkelig ikke vel.

Capitainen.

Jeg recommanderer mig ørbsbigst (kommer tilbage) før jeg spørge, om jeg i Estermiddag før giøre Dem min Opvartering?

Sophie.

Det vil være mig kiert.

Capitainen.

Underdanige Tiener.

(Gaaet).

Fjortende Scene.

Sophie. Mad. Lenten.

Sophie.

Endelig gaaer han, det besværlige paahængende Menneske!

Mad.

Mad. Lenten.

Han vilde set ikke forstaae Det.

Sophie.

Og jeg gjorde det dog temmeligt tydeligt

Mad. Lenten.

Det er Skade for den Mand, at han ved sin
evige Spørgen falder Telt saa besværlig.

Sophie.

Hvilken Forskiel imellem ham og Fændriken.

Mad. Lenten (sagte).

Skulde Baronen vel have Det?

Sophie

(Seer paa Uhret).

Paa denne Tid pleier han at komme.

Mad. Lenten

Hvem?

Sophie.

Fændriken.

Mad. Lenten.

Papa var i Dag meget vred paa ham.

Sophie.

Min Gud, hvi saa?

Mad. Lenten.

Formedelst hans hemmelige Gange.

Sophie.

Vist nok er det besynderlig, hvor han til saa
stemt en Tid altid sniger sig hen.

Mad. Lenten.

Baronen troer, at en hemmelig Kierligheds-For-
staelse —

Sophie.

(Falder hende ind i Talen).

Kierligheds-Forsaelse!

Mad.

Mad. Lenten.

Som ingen Ære vilde giøre ham, om den blev
bekjende. —

Sophie (som sør).

Det var forstærkkeligt!

Mad. Lenten.

Har forledt ham til denne hemmelighedsfulde Op-
førsel, og sat ham i Gield.

Sophie

(efter en Pause).

Nei, kiere Mad. Lenten, det troer jeg ikke. Dersom
min Fader kun ikke taber Taalmodigheden.

Mad. Lenten.

Det frygter jeg for, mit Barn!

Sophie.

Han bliver daglig mere knurvurren, daalia haardere. Det gjorde mig for ret ondt, at jeg saaledes
maatte vise den Fattige bort.

Mad. Lenten.

O mit Barn! hvilken en Mand han var, da han
tog mig i sin Dieneste og anbetroede mig Dem.

Sophie.

Det var osaa en besynderlig Grille, at lade mig
opvoxe uden Opdragelse, hos usle trængende Bonder,
indtil mit 9de Åar.

Mad. Lenten.

Maakee det var en overdreven Omsorg for Deres
Helsbred — Han lader Dem dog nu ikke factes nogen Ting.

Sophie.

Men denne Opdragelse, som han selv valgte laa-
der han mig nu høre, — hvergang han er opbragt,
maae jeg høre det Navn, Bondetss.

Mad.

Mad. Lenten.

Mod hvem er han ikke opbragt! det kan være
Dem meget ligeegyldigt, fordi De ikke fortiner det.
(Der bankes) Kom ind!

Fæntende Scene.

De Forrige. Fændriken.

Fændriken

(sukker, i det han triner ind).
Om Forladelse, naadige Frøken! jeg troede at Hr.
Baronen —

Sophie.

Han kommer strax. Han er kun ført en Tour
med Doktoren. Vil De ikke sidde?

Fændriken.

Dersom jeg ikke er til Uleilighed.

Sophie.

Hvor kan De formode det?

Fændriken.

En Ulykkelig frygter stedse for at være til Uleilighed.

Sophie

Ulykkelig? (sagte til Lenten) Kære Mad. Lenten, skal
jeg ikke forsøge paa, om jeg kan løkke hans Hemmelighed ud af ham?

Mad. Lenten

(sagte til Sophie).

At han kun ikke løkker Deres ud af Dem.

Sophie.

Sæt Dem dog (De sætte sig. Efter en Pause) De
kalder sig ulykkelig?

Fæn-

Fændriken.

Og er det, Frøken! jeg er det, og nu mere end nogensinde, da jeg har tabt alt Haab. —

Sophie.

Hvi saa! Hvad er der hændet Dem?

Fændriken.

Jeg har i Gaar svaret Generalen, som han forsiente, og er altsaa sikker paa, aldrig at blive besøret her.

Sophie.

Er hele Verden da her?

Fændriken.

Før mig, ja, jeg tor ikke forlade dette Sted.

Sophie.

De tor ikke?

Fændriken.

Og kan ikke forlade det, om jeg ogsaa turde.

Sophie

(sagte til Mad. Lenten).

Det angaaer nok mig.

Mad. Lenten

(sagde til Sophie).

Jeg troer det angaaer hans hemmelige Gang.

Sophie (høit).

Om De aabenbarede Dem for min Fader?

Fændriken.

Hvad skal jeg aabenbare ham?

Sophie.

Det De kalder Ulykke.

Fændriken.

Har Deres Fader nogen Tid hilpen en Ulykkelig?

E

Sophie

Sophie (besvemmet).

At — jeg — hos Dem vil han vist giøre en
Undtagelse.

Fændriken.

Hvorsor skulde han det?

Sophie.

Fordi han tager Deel i hvad der angaaer Dem.
Selv hans Brede over Deres hemmelighedsfulde Gange
bevidne det noksom.

Fændriken.

Hemmelighedsfulde Gange?

Fændriken.

Som De saa precise foretager trende Gange om
Dagen. Hviler Aarsagen ogsaa paa Dem, at De ikke
tor forlade dette Sted? (Seer sukkende paa Mad. Lenten)
Og ikke kunde forlade det om De ogsaa turde?

Fændriken

(har vendt sig sukkende bort).

Nei, ved Himmel, min Frøken! Aarsagen ligger
i mig selv.

Sophie.

Om ogsaa disse hemmelighedsfulde Gange ikke
vare?

Fændriken.

O, da kunde jeg det tusinde Gange mindre.
(Staer op og gaar til vinduet).

Sophie

(sagte til Mad. Lenten).

O, min Beste! det sigtede vist til mig.

Mad. Lenten

(sagte til Sophie).

Rob Dem ikke selv.

Sophie.

Sophie.

Jeg gad nok været Deres Fortroelige, Hr. Fæn-
drik.

Fændriken.

O, hvor gierne antog jeg dem ikke dertil! Var
det mig tilladt ataabenhare Dem mit Hiertes Kum-
mer — var det —

(Vender sig bort).

Mad. Lenten (sagte).

Ei, ei, de blive meer og meer fortroelige, det
gaaer ikke an.

Sophie.

Gør det kiære Wilhelm! fortroe Dem til mig!
bild Dem ind at De taler med en Søster.

Mad. Lenten.

Froken!

Sophie (fortreden).

Hvad vil Du?

Mad. Lenten.

Minde Dem om, at denne sosterlige Fortroelighed
kunde maaskee mishage Deres Fader.

Fændriken.

De har Ret, Mad. Lenten. Lev vel, naadige
Froken.

Mad. Lenten.

Men Deres Nærvarelse vil paa ingen Maade
mishage ham?

Sophie.

Nei visselig ikke, Hr. Fændrik. Oliv dog!

Fændriken eller

Sætende Scene.

De Forrige. Conradt.

Conradt.

Hør er et Brev til Dem, Hr. Fændrik!

Fændriken.

Med Posten?

Conradt.

En Ubekjendt bragte det.

Fændriken (sagte).

Det var ogsaa det første i mit Liv (hoit) Hvor
han pga Svar?

Conradt.

Nei, han er alt borte,

Fændriken.

Got.

(Hutter Brevet i kommen).

Sophie.

Læs det her, Hr. Fændrik! jeg tager ligesaa stor
Andeel i Deres Sorg som Deres Glæde: og desuden
spaaer mit Herte mig Glæde.

Fændriken

(tager Brevet).

O, min Frøken! Deres Godhed igennemtrænger
mit Herte.

(Brækker Brevet).

Mad. Lenten

(Sagte til Sophie).

Vend Deres Herte af med den Spaaen, jeg beder
— De forraader Dem alt for meget.

Sophie.

Ih vist ikke, kiere Mad. Lenten, jeg siger ham jo
lutter uskyldige Ting.

Fæn-

Fændrilen

(Som har læst Brevet).

Drommer jeg, eller er jeg vaagen?

Sophie.

Nu? ikke sandt, Brevet bringer Glæde.

Fændrilen.

Glædelige Bestyrkelse! hør kun min Frøken (Læser)

"Til Lættelse i Deres Omstændigheder, sender en Mand
"Dem, som hverken venter eller vil have Tak, denne
Bagatel." Ved Himlen, mit Syn bedrager mig —
en Foræring af 500 Rigsdaler, af en som ingen Tak
vil have — og vi skriver 1787.

Sophie

Seer De, kiere Vilhelm, at De endnu har
Venner.

Fændrilen.

Hvem kan det være? (estertenkende) Skulde Deres
Hr. Fader —

Sophie.

O, at jeg kunde ønske det!

Fændrilen

Eller Hofraaden — ligesaa usandsynlig.

Sophie

(sagte til Mad. Lenten).

Fra min Fader kommer det vist ikke, kiere Mad.
Lenten.

Mad. Lenten

(sagte til Sophie).

Bevare os Gud! Snarere fra den store Mogol.

Fændrilen.

Jeg har dog ikke taget Feil af Udskriften? —
Nei, saa sandt jeg lever — Tillad, min Frøken,
at jeg maae gaae! — Mit Hjerte er saa fuldt — Nu,

just nu, da jeg — 500 Rigsdaler fra en Ubekjendt,
som ingen Tak vil have! — og 1787.

(Gaaer bort).

Syttende Scene.

Sophie. Mad. Lenten.

Sophie.

Kiere Mad. Lenten, hvor saae gode Mennesker maae
Fændriken have truffet i sit Liv, da han undrer sig
saa meget. — Og Gud veed, at dersom jeg havde det —
Mad. Lenten.

Vilde De i al Gesvindighed give saameget, at
De siden ester selv maatte tigge — Middelveien! kiere
Sophie, i alle Ting, Middelvenen!

Sophie.

Hvem i al Verden kan denne ædelmodige Mand
være?

Mad. Lenten.

Hvad? om det nu ingen Mand var?

Sophie.

Af! kiere Mad. Lenten, det gav mig et Hiertested.

Mad. Lenten.

Om det kom fra den hemmelighedsfulde Afskrog!

Sophie.

Den forbandede Afskrog!

Mad. Lenten.

Tys! Hr. Baronen!

Attende Optrin.

De Forrige. Baronen. Doktoren.

Baronen.

Er Fændriken hjemme?

Mad.

Mad. Lenten.

Ja, naadige Herre.

Sophie.

Tænk engang, kiere Papa! han fik et Brev fra en Ubekjendt, som har foræret ham en Vexel paa 500 Rigsdaler.

Baronen.

500 Rigsdaler? Hvad maae det have været for en Esel.

Sophie.

En Ubekjendt.

Doktoren.

Sandelig, et sielden Tilfælde!

Sophie.

Men vi havde en stærk Formodning —

Baronen.

Paa hvem?

Sophie.

Paa Dem kiere Papa.

Baronen.

Er Du gal? Jeg skulde kaste 500 Rigsdaler bort, uden at nævne mig? kaste dem bort for et Menske, hvis mistankelige Opsorrel allerede længe har ørgret mig? som jeg viser Døren, dersom han ikke snart betaler mig min Leie?

(Gaaer og legger Hat og Stok bort).

Sophie

(sagte til Mad. Lenten).

Hører De, kiere Mad. Lenten?

Mad. Lenten

(sagte til Sophie).

Det kommer fra Kongen.

€ 4

Sophie

Sophie

(Sagte til Mad. Lenten).

O, tie dog!

Baronen.

Mad. Lenten, bed Hændriken spise med os til Middag.

Mad. Lenten (sagte).

Nu har han Penge! — Hvad er det for en Mand!
(Gaaer).

Næstende Scene.

Sophie. Baronen. Doktoren.

Doktoren.

Formodentlig er den hele Historie en Opfindelse af Dem, eller har De selv seet Brevet og Bexelen, naadige Frøken?

Sophie

(noget opdragt).

Sa, Hr. Doktor, jeg har selv seet det.

Doktoren.

Saa er det ganske vist en Present fra en ubekendt Familie, som han hemmelig besøger?

Sophie (sagte).

Han veed ogsaa noget derom.

Baronen.

Sophie, besørg Bordet, Spørgeren kommer ogsaa til Middag.

Sophie.

Capitain Alsing?

Baronen.

Sa, han har mødt mig underveis.

Sophie.

Sophie

(i det hun gaaer).

Saa komme vi nok til at gaae sulten fra Bor-
det for lutter Svar.
(Gaaer).

Livende Scene.

Baronen. Doktoren.

Doktoren.

Gid jeg havde været Bidne til hans Glæde! —
hvorsedes men han vil anvende de Penge? Det vil giore
os hans Karakter temmelig tydelig — Ikke saa i Tan-
ker, Hr. Baron! hvorsedes? ikke munter efter en saa
god Handling?

Baronen.

Hm! jeg tænker paa, hvorsedes jeg over Bordet
vil ængstige Spørgeren med Spørgsmaal.

Doktoren

Net saa, kiere Hr. Baron! Spøg og Latter er
den bedste Medicin jeg kan foreskrive Dem.

Baronen.

For Dievelen, vil der dog ingen Spørgsmaal
falde mig ind!

Doktoren.

Jeg havde nær forglemt en vigtig Sag — da jeg
steg af Bognen, imedens De talte med Capitainen —

Baronen.

Ta, da spurgte jeg tilgavns, men nu —

Doktoren.

Gik jeg ind paa Apotheket. Provisoren fortalte
mig i Fortroelighed, at Fændriken i et halvt Aar lader
hente Medicamenter der, og har endnu ikke betalt en

E 5

halv

halv Skilling — af hans Recepter saae jeg, at Patienten har en Bryssyge.

Baronen.

Jeg vil spørge ham, om han, da han kom til Verden, ikke har spurgt, hvad skal jeg her.

Doktoren.

De har vel ikke hørt, hvad jeg sagde, Hr. Baron?

Baronen.

Af nei!

Doktoren (sagte).

Taalmodighed, Hr. Doktor, det fører dit Embede med sig.

Baronen.

Om han har Bryssyge?

Doktoren.

De forglemmer at skrive de 500 Nigsdaler op.

Baronen.

Og hvad han vel vilde giøre om han havde Bryssyge?

En og tivende Scene.

De Forrige. Mad. Lenten.

Mad. Lenten.

Capitainen er kommen, Deres Maade! skal jeg lade rette an.

Baronen.

Ga! (i det han gaaer) Bie fun, min gode Ven, jeg skal vende dig af med din Spørgen.

(Mad. Lenten vil følge ham).

To

To og tivende Scene.

Doktoren. Mad. Lenten.

Baronen.

Stakkels Mand! den lystige Gæstab er dog altid bedre end den tungindige! — Madame Lenten —

Mad. Lenten.

Hvad besaler?

Doktoren.

Har Fændriken været syg i den Tid han har boet her?

Mad. Lenten.

Aldrig — Var han saa munter som han er sund!

Doktoren.

Hm! hm! hvad stikker der under.

(Gaaer).

Mad. Lenten.

Strax falder Doktorene paa at man skal være syg. Men for hans Skriverkonst er der nok kun lidet at fortjene hos den Patient.

(Gaaer).

Anden

Anden Aft.

Forste Scene.

Baronen. Sophie. Mad. Lenten.

Doktoren. Capitainen.

Baronen sidder forrest i en Xenestoej, Capitainen og Doktoren gaae sammen og spadsere frem og tilbage, Dienernen tager af Bordet, Sophie og Mad. Lenten staae og see paa hinanden).

Mad. Lenten (til Dieneren).

Se endnu engang ordentlig efter, det kan jo ikke være horte.

Conradt.

Vi har allerede seet efter overalt; det ene Couvert flettes.

(Kommer aldeles af Bordet og bærer det bort).

Baronen.

De har altsaa aldrig reist, Hr. Capitain?

Capitainen.

Nei! (sagte til Doktoren) Den Spørgen klæder ret hæslig. Jeg gaaer.

Doktoren (sagte).

Oliv, kiere Hr. Capitain. At tale og at spørge tit er hans Helsbred meget tienlig.

Capitainen.

Men at svare er min meget stadelig — det skaffer mig en Svindsot paa Halsen.

Baro-

Baronen.

Spiser De helst ved Dagen eller ved Lys?

Capitainen (sagte).

Hør kun det urimelige Spørgsmaal.

Doktoren (sagte).

Svar dog.

Capitainen (sagte).

Bed Lys.

Baronen.

Pleier De at sove eller spadsere efter Maaltidet?

Capitainen.

At spadsere, Hr. Baron! Jeg har den Ære at
rekommendere mig.

Baronen.

Wil De virkelig bort?

Capitainen.

Kun en lille Tour i Deres Have. Jeg skal strax
have den Ære at være hos Dem igien. Ærbodige
Tiener (Bukker for alle og siger sagte) Den Spørgen
kan Fanden ikke holde ud.

(Gaaer).

Auden Scene.

Baronen. Sophie. Mad. Lenten. Doktoren.

Sophie.

Tie dog Mad. Lenten, det er en skammelig Mistanke.

Mad. Lenten.

Det kan dog ikke være forsvunden.

Baronen.

Hvad er der, hvad flettes Eder?

Mad. Lenten.

Skee og Serviet er borte.

Baro-

Baronen.

Af Bordet?

Mad. Lenten.

Ta, og da ingen er kommen herind, uden vi —

Baronen.

Saa har En af Zer taget det, det er naturlig.

Mad. Lenten.

Men ingen har sneget eller staalet sig bort fra
Bordet, uden —

Sophie

(falder hende ind i Tasen).

Tor Guds Sky'd! Mad. Lenten —

Baronen.

Uden hvem?

Mad. Lenten.

Uden Fændriken.

Baronen.

Usandsynligt, men dog muligt!

Doktoren.

Nei, Hr. Baron, jeg sætter mit Liv til Pant
for hans Ærlighed.

Sophie.

Og jeg sandelig ogsaa.

Mad. Lenten.

Saa viis mig kun den mindste Sandsynlighed,
hvorpelcs det kan være tilgaaet dermed.

Doktoren.

Som det vil — men han er ikke i Stand dertil.

Baronen.

Han er et Menneske — han er i Stand til alting.

Doktoren.

Nu da han har 500 Rigsdaler.

Mad.

Mad. Lenten.

Den Hast han havde med at giore sin Vexel til
Penge, synes mig dog at være meget unodvendig.

Sophie.

Fy Mad. Lenten, at tænke saa ukristelig.

Doktoren.

Maakee han har trykkende Gield, som kræver
hastig Betaling.

Baronen.

Har De da seet ret ester?

Mad. Lenten.

Saa snart De var staet fra Bordet har Con-
radt savnet Skee og Serviet.

Baronen.

Usandsynligt, men dog mueligt!

Doktoren.

Men en Officer, Hr. Baron, der har Hierte —
har Penge —

Mad. Lenten.

Saa maae her være en Nisse i Huset.

Sophie.

Det er ude med os for evig, dersom De ikke tier.

Baronen.

Ga, ja, Prinds Nisse; har viist giort den Spog —

Doktoren.

Har man ellers ingen Formodning?

Baronen.

Og hvilken? —

Doktoren.

Formodning, siger jeg, ikke Sandsynlighed —
hvorledes? om man vilde giore Fændriken mistænkt?

Mad.

Mad. Lenten.

Det vilde hverken De, eller Baronen, eller den naadige Froken; — altsaa enten Hr. Capitainen, eller jeg —

Doktoren.

Jeg beskylder ingen — her tales kun om Mueligheden.

Sophie.

Kiereste Fader!

Baronen.

Afsted! gaae! lad os være allene.

(Sophie og Mad. Lenten gaaer).

Tredie Scene.

Baronen. Doktoren.

Doktoren.

Jeg undrer mig over, Hr. Baron, at en gammel naragtig Kones Sladder kan gidre Indtryk paa Dem.

Baronen.

Før en Ulykke! siger jeg da, at jeg troer det, jeg siger kun at det er mueligt.

Doktoren.

Ogsaa umueligt.

Baronen.

O, tie med Deres Forsvar! havde De min Erfaring, tænkte De anderledes om Menneskene.

Doktoren.

Jeg takker Gud, at jeg ikke har den for den Priis. Men kiereste Hr. Baron! Deres Ord og Handlinger ere ikke overenstemmende — De taler saa fiendst mod

Mens-

Mennestene og op søger den Trængende i den skuldeste
Braae.

Baronen.

Fordi jeg er en Nar — fordi mit Hjerte er svæ-
gere end min Forstand! dog har jeg redelig holdt den
Ged, ikke at giøre nogen menneskelig Skabning umid-
delbar godt.

Doktoren.

Og børøve Dem derved mangt et saligt Dieblik.

Baronen.

Velan, Doktor, De som ikke tilstroer noget Men-
neske ondt, hør min Historie, og dom mig saa; hør
ogsaa Marsagen til min Lidelse — men foragt mig ikke,
jeg har lidt for det.

Doktoren.

Har De feilet, saa vil mangen taknemmelig Taar-
re hisset tale for Dem.

Baronen.

Da min salig Fader døde, arvede jeg en stor For-
mue. Jeg lærte at kende et Fruentimmer, hvis hele
Rigdom bestod i Dyd — Efter utallige forgives Bes-
træbelser, at børøve hende den, talte jeg om Egte-
skab. Moder og Datter vare henrykte. En Egtes-
skins Forbindelse blev underskrevet; Bryllupstiden fast-
sat — men saa Dage i Forveien, seirede jeg, i det
ulykkeligste Dieblik i mit Liv, over hendes Dyd, og
strax opstod den Tanke hos mig, at forlade hende for
evig. Jeg gav min Broder Fuldmagt at giøre alle
mine Ejendomme i Penge, og at følge mig til Tran-
kerige.

Doktoren.

Himmel!

D

Baro-

Fændriken eller

Baronen.

Straffen fulgte mig i Hælene. Min Broder meldte mig, at Caroline kort derefter var forsvunden, og forhalede sin Reise under allehaande Paaskud. Paa en gang udeblev mine Penge — jeg skrev, og fik endelig den Esterretning, at mine Ejendomme vare solgte, og min Broder havde taget Flugten — Jeg havde Gield, blev fastet i Arrest, fik min Frihed igjen, da man ersarede, at jeg var bedraget, og ingen Bedrager — men var en Tigger.

Doktoren.

Stakkels Mand !

Baronen.

Der var Krig — jeg tog Dieneste, og svingedede mig i 10 Aar fra gemeen Soldat op til Capitain. Min General, som jeg tre Gange reddede Livet, døde i mine Arme, og indsatte mig til Arving til hans store Formue.

Doktoren.

En besynderlig Skiebne !

Baronen.

Jeg forlod Dienesten, giennemstroisede hele Tyskland for at opsoge Caroline, og at forsonе min Brode. Jeg gider ikke fortalt Dem, hvorledes jeg ved min Godhertighed paa den skændigste Maade er blevet stilt ved betydelige Summer. Endnu for 8te Aar siden er jeg ved Oprighedens Hjelp blevet reddet fra at blive en Tigger. Nok, jeg gjorde endelig det Øfste, at anstille mig yderst haard i Verdens Dine, men under Haanden at folge mit Hiertes Tilboielighed, og ikke

ikke at lade nogen Elendig slide Nod — O, dersom de
vidste hvor tung denne Nolle tit bliver mig!

Doktoren.

Det har jeg Prover paa. Og alle Deres Bes-
træbelser at finde Caroline, vare forgieves?

Baronen.

Forgieves! — Hun maae være død.

Doktoren.

Men jeg begriber ikke, hvor Sophie — Deres
Datter —

Baronen.

Af, min Herre! — hun er min Datter, og at
bevare hende for Carolines Skiebne, at give hende en
god Mand, er min eneste Sorg. — Fændriken syntes
mig at være denne Mand — han er fattig — det gav
mig en Slags Ret til hans Taknemmelighed — Sy,
den Nederdrægtige!

Doktoren.

Jeg kan umuelig holde ham for skyldig.

Conradt

(Kommer og siger).

Hr. Doktor, De maatte ufortøvet komme hen
til Geheimraaden her næst ved. Han er paa engang
bleven saa slet igien.

Doktoren.

Strax. (Lager hat og Stof) For Menneskelighe-
dens Skyld, overil Dem ikke — Lad De Tiden op-
flare alting.

(Gaaer).

D 2

Baro-

Baronen.

Jeg holdt min Broder for at være ørlig — og dog var han en Spitsbub — for Menneskelighedens Skyld! — Hm! — Menneskelighed! Menneskelighed.

Tierde Scene.

Baronen. Sophie. Mad. Lenten.

Sophie (sagte).

O Mad. Lenten, det tilgiver jeg Dem aldrig.

Mad. Lenten (sagte).

Froken, jeg ønsker af mit ganske Herte, jeg maatte have taget Heil.

Sophie (sagte).

Hvor min Fader er fortrædelig — blot for Mis-
tankeus Skyld!

Baronen

(for sig selv).

Menneskelighed! Menneskelighed! hvad har da gjort mig en Smule menneskelig? — At jeg for 22 Aar siden var et Afskum —

Femte Scene.

De Forrige. Fændriken.

Sophie.

Fændriken, kiere —

Baronen.

Tie Doctor, jeg vil intet høre mere.

Sophie.

Kiereste Papa!

Baronen

(seer sig om).

Fæn-

Fændriken.

Hr. Baron, med Skamfuldhed maae jeg tilstaae,
at jeg har været Deres Skyldner længere end jeg
vilde. Tillad, at jeg med den største Taknemmelighed
betaler min Gield.

(Lager Vungen frem og tæller Pengen).

Baronen.

Hvilken Gield?

Fændriken.

Leien for mit Bærelse.

Baronen.

Aha! ret godt! — (for sig selv) lad see om han
forraader sig. (Hoit) Orden og Noiagtighed ere roes-
værdige Egenskaber hos et ungt Menneske.

Fændriken.

Det har giort mig ondt Hr. Baron, at lade
Dem savne disse Egenskaber hos mig, og uden det siel-
densse Lykkes Tilfælde, vilde jeg endnu være tvunget
til at appellere til Deres Godhed og Overbærelse.

Baronen.

Hvorledes det?

Fændriken.

Har Frøkenen ikke fortalt Dem?

Baronen.

Nei, intet!

Fændriken.

At en ubekjendt Ven har stikket mig en Vexel
paa 500 Rigsdaler.

Baronen.

Hm! gies der endnußlige Narre i Verden.

Fændriken.

O, kald ikke den første af alle menneskelige Dyr
der en Marrestreg (noget bitter) Vee det Menneske, som
ingen Følelse har til at giore Vel!

Baronen.

Men tre Gange Vee det Menneske, som har den
seldne Erfaring, at Belgiering og Menneskelighed
ingen Fabler ere, og dog paa samme Tid begaær en
Nederdrægtighed!

Sophie

(til Mad. Lenten).

O min Gud! — der seer De, hvad De har gjort.
(Gaaer).

Slette Scene.

Baronen. Fændriken. Mad. Lenten.

Fændriken.

Det holder jeg for umuelig.

Baronen.

Umuelig? — Jeg vil fortælle Dem et Exempel,
som er modt mig i min Ungdom. Omtrent for 18
Aar siden, lærte jeg at kende et ungt Menneske, som
— var Advokat. Han sladdrede meget om Retskaffen-
hed, var trængende — fort, jeg fik ham fier, og foræ-
rede ham en Ring af Bærdie, og den samme Dag
da han spiste hos mig, stial han et Uhr fra mig. Hvad
siger De dertil?

Fændriken.

Vi tale om, Hr. Baron, om den kan begaae
en Nederdrægtighed der har Følelse for Menneskelig-
hed og Belgiorenhed — Dette var Skilderiet af en
nederdrægtig Skurk.

Baron

Baronen.

Men for Pokker! han slædrede saa meget om
Ærlighed og Ædelmodighed —

(Under denne Tale griber han i Kommen efter sit
Korklæde og trækker Servietten frem med Skeen
i, seer paa den, kaster den paa Ørdet, kysser
Fændriken, torrer sine Øine og gaaer ind i Ku-
binettet).

Syvende Scene.

Fændriken. Mad. Lenten.

Fændriken

(Som forundret seer efter Baronen).

Hvad er det? følg efter ham, Mad. Lenten.

Mad. Lenten

(Grædet, kysser Fændrikens Haand og gaaer ud af den
mellemsste Dør).

Ottende Scene.

Fændriken

(Staaer fuld af Forundring).

Nu — Ved Himlen — et besynderligt Optrin —
Baronens Tilfælde virker dog ikke paa den gamle Kone
med? — Besynderligt — denne Samtale — den pludselige
Overgang — og Konen lader ham være allene! —
(Bekymret) Han kunde endog — jeg maae see ad (gaaer
til Kabinetsdøren). Han har støttet sit Hoved paa sine
Hænder, og lader til at være roelig — men jeg vil
dog hellere —

(Gaaer til Døren).

Niende Scene.

Sophie. Mad. Lenten. Fændriken.

Fændriken.

Naadige Frøken!

Sophie.

O, kiere, kiere Fændrik — turde jeg dog — funde
jeg dog — jeg maae til min Fader! (Til Mad. Lenten)
O du Ugudelige! seer du nu.

(Gaaee ind i Kabinetet).

Fændriken.

Forklar mig dog, Mad. Lenten, hvad var det
for med Baronen og ogsaa med Dem?

Mad. Lenten

(Cortt og forvirret).

Hr. Fændrik, den Tildragelse, som Baronen for-
talte Dem, varste ham — fordi — fordi jeg troer, at
hans Sygdom kommer af hans Menneskehad.

(Gaaer hastig ind i Kabinetet).

Fændriken.

At slutte fra et Menneske til dem alle — Af!
det er ikke den mindste af den menneskelige Naturs
Svagheder.

Tiende Scene.

Fændriken. Capitainen.

Er Frøken Sophie ikke kommen herind?

Fændriken.

Hun er hos hendes Fader.

Capitainen.

Har De talst med hende?

Fæn-

Hændriken.

Nei, hun gik kun her igennem — jeg troer Baronen befinder sig ikke vel — Et Ord, Hr. Capitain. Capitainen.

Hiertelig gierne.

Hændriken.

De har været saa god for nogen Tid siden, at hielpe mig af en stor Forlegenhed — jeg glæder mig ved, at jeg kan høde mit Ord.

Capitainen.

Tør jeg spørge, hvad De mener dermed?

Hændriken.

De har paa mit ørlige Ansigt laant mig 200 Rigsdaler, som jeg nu med den varmeste Taknemmelighed vil igien betale Dem.

(Tæller Pengene af).

Capitainen (sagte).

For Vokker! her er jeg i en smuk Forlegenhed, havde jeg dog holdet min Mund. (Heit) Dersom det ikke var ubeskeden, vilde jeg gierne spørge —

Hændriken.

Hvorledes jeg er kommen til disse Penge? O, min kiere Capitain, af mit gandske Hierte! — jeg vil fortælle det til Venner og Fiender, Bekendte og Ubekendte. Tilsidst maae min Belgiorer dog erfare min oprigtigste Taknemmelighed — endelig maae Ophavsmanden til saa skøn en Hand'ing blive bekjendt, og blive hyldet deraf af alle ædle Siele.

Capitainen.

De gør mig saa nysgierrig.

Hændriken.

I Morges da jeg var hos Frøkenen —

D 5

Capitain.

Capitainen.

Var De allene hos hende?

Fændriken.

Nei, Madame Lenten var nærværende. — I Dag ved Maanedens Begyndelse — presset af mine Kreditorer — uden Penge — uden Kredit — i Dag, da jeg havde Penge og Kredit saa høit nødig, stenker en ubeklædt mig 500 Rigsdaler.

Capitainen (sagte).

Sikkert Doktoren!

Fændriken.

Og dersom den Edle vidste paa hvilken Tid, i hvilken Nød han har beviist mig denne Belgierning!

Capitainen.

Det er maafee ikke saa meget Belgierning som De troer?

Fændriken.

Baronens Sprog! — O I haarde Siele, som twile om retskafne Mennesker! — Tag mod Deres Penge, kiere Hr. Capitain, tilligemed min Taksigelse.

Capitainen.

Men er Vexelen alt forfalden?

Fændriken.

Den er det, siden jeg kan betale den.

Capitainen.

Har De ikke disse Penge mere nødig?

Fændriken.

Min kiere Hr. Capitain! al min Gield er bestalt! Tag dem!

Capitainen.

Jeg har ikke Deres Vexel hos mig.

Fæn-

Fændriken.

Det gier intet! De er mig sikrere end jeg er
Dem.

Capitainen.

Jeg kan ikke tage dem.

Fændriken.

Hr. Capitain, jeg er Officer, saavelsom De,
jeg kan ikke tage imod Almisse.

Ellevte Scene.

De Forrige. Mad. Lenten.

Mad. Lenten

(Kommer ud af Kabinettet).

Lidt sagte, mine Herrer, Baronen slumrer.

Capitainen.

Er Frøkenen hos Ham?

Mad. Lenten.

Ja.

Capitainen.

Kommer hun ikke snart ud?

Mad. Lenten.

Nei, Baronen maae ikke være ene, og jeg har
at forrette.

(Gaaer ud af den mellemste Dør).

Tolvte Scene.

Capitainen. Fændriken.

Fændriken.

Jeg beder endnu engang, Hr. Capitain —

Capitainen.

Jeg — Men for Pokker! naar jeg ret overveier
det, saa er det min Pligt ataabenhare Dem Sagen.

Ikke

Ikke sandt? De er begierlig efter at lære at kende den Ven, der har forøret Dem de 500 Rigsdaler?

Fændriken.

Hvorledes? De veed —

Capitainen.

Taalmodighed! — da jeg i Formiddag kom herhid, fortalte jeg Doktoren og Baronen Deres Tildragelse i Gaar, og kende, sandt at sige, for Deres studse Svar til Generalen, hvorved De tilspærrede Veien til Deres Besfording.

Fændriken.

Det maae den være min Livstid, hellere end at jeg vilaabne den ved Nederdrægtigheder.

Capitainen.

Er det da nederdrægtigt?

Fændriken.

Til Hovedsagen, kiere Hr. Capitain!

Capitainen.

Der slap mig et Ord ud af Munden om de 200 Rigsdaler.

Fændriken.

Det var ikke ødelt, Hr. Capitain!

Capitainen.

Det seede paa min Ere ikke i nogen ond Hensigt — som sagt, jeg havde ørgret mig over dem for Historien i Gaar! — Kort, Doktoren har nødt mig de 200 Rigsdaler paa — nødt mig dem paa! og sagt mig at han havde Ordre af en af Deres Paarørende, hemmelig at betale Deres Gield.

Fændriken.

Paarørende?

Capi-

Capitainen.

Nu gietter De dog vel, hvorsra de 500 Nirdaler kommer?

Fændriken.

Nei, ved Hømten ikke! saa lidet som jeg veed, at jeg har mere end en Paarørende i Verden! men som er ulykkeligere og uslere end jeg.

Capitainen.

Hvor De stiller sig an! De skulde ikke vide noget om Deres Paarørende i Sverrig?

Fændriken.

I Sverrig?

Capitainen.

Virkelig ikke? — saa er det mig hertelig kiert, at jeg har aabenbaret Den. Sagen.

Fændriken.

I Sverrig?

Capitainen.

Nu tilgiver De mig dog ogsaa min Overilelse angaaende de 200 Nirdaler?

Fændriken.

Af mit gandstæ Hierte! — Et uventet Lys —

Trettende Scene.

De Forrige. Doktoren. Mad. Lenten.

Doktoren

(i det han kommer ind).

Jeg haaber Mad. Lenten, at dette Exempel vil tiene Dem til Advarsel.

Mad. Lenten.

Det skal det sandelig, Hr. Doktor.

(Gaaer ind i Kabinetet).

Capitainen.

Capitainen

(Har imidlertid seet paa sit Uhr).

Før Pøkker! allerede 4re! jeg maae hen til Generalen. Skulde jeg endnu faae nærmere Esterreining, saa kommer jeg igien — Ih see, Hr. Doktor! Jeg lader Eder være alene, I Herrer! I haver meget at sige hinanden.

(Gaaer).

Fjortende Scene.

Fændriken. Doktoren.

Doktoren (sagte).

Skulde han have forraadet mig?

Fændriken.

Jeg har ikke smigret mig med at have Deel i Deres Vensteb, Hr. Doktor.

Doktoren.

Jeg er hele Verdens Ven; men fortrinlig et saa ædelt ungt Menneskes.

Fændriken.

Jeg er meget skamsuld, da jeg ikke veed, hvorledes jeg skal giengielde det.

Doktoren.

Mit Vensteb? — Med Deres — Men jeg ønsker mig først Leilighed til at fortine det.

Fændriken.

De vil spare mig for at takke? ædelmodige Mand!

Doktoren.

De være mig Zak skyldig? — Hvorfor?

Fændriken.

Er jeg det ikke, saa søger De at skule en Sag for mig, som er mig meget magtpaalliggende.

Dokto-

Doktoren.

Jeg forstaer Dem ikke.

Fændriken.

Saa maae jeg tale tydeligere. De har betalt Capitain Alsing 200 Rigsdaaler for mig?

Doktoren (sagte).

Forbandet!

Fændriken.

Jeg beder, spar alle Udsigter. Jeg har det af Capitainen selv.

Doktoren.

Desmindre roesværdig for Capitainen!

Fændriken.

Jeg besvær Dem intet at dølge for mig. Jeg er en Ubegribelighed for Dem — for alle mine Bekendtere.

Doktoren.

Ja, tilvisse!

Fændriken.

De kan forklare den.

Doktoren.

Hvorledes det?

Fændriken.

Hvem har overdraget Dem at betale 200 Rigsdaaler for mig?

Doktoren.

Hr. Fændriken!

Fændriken.

De har sagt til Capitainen: en Paarrende i Sverrig —

Doktoren.

For at undgaae hans Spørgen, havde jeg gierne sagt en Paarrende i Lapland.

Fæn-

Fændriken.

Og min ligeledes?

Doktoren.

Jeg tor paa ingen Maade aabenbare Dem Sandheden.

Fændriken.

Hr. Doktor, har De betalt de 200 Rigsdaler for mig?

Doktoren.

Det kan jeg ikke negte.

Fændriken.

Saa har jeg ogsaa faaet de 500 Rigsdaler af Dem.

Doktoren

500 Rigsdaler? Det vied jeg intet af.

Fændriken.

Umueltigt — To saadanne Mennesker — og paa samme Tid — umueligt —

Doktoren.

Vilde Deres Belgisser ikke sætte sig i Fare for at blive kiendt, om han hetente sig af dobbelte Veie?

Fændriken.

Kan være? — Men hvad de sagde til Capitainen, siig — siig mig det endnu engang — har jeg Paarsrende i Sverrig?

Doktoren.

Seg kan, jeg tor ikke svare paa Deres Spørgesmaal.

Fændriken (høstig).

Bed Himlen! Hr. Doktor, De skal! En Persons Lykke, som Nat og Dag åspreser mig Sukke til Gud, beroer derpaa.

Doktor

Doktoren (forfærdet).

Forklar Dem tydeligere, Hr. Fændriken, saa vil jeg tale.

Fændriken.

Jeg kan ikke — jeg tor ikke — en Eed binder min Tunge — O, turde jeg tale! — Deres Taarer vilde rinde med mine. Kun dette — har jeg Paarsrende, saa kan jeg formilde en mig evig dyrebar Persons Skiebne som nu — O, Gud!

Doktoren.

Nu maae jeg — Hr. Fændriken, den venskabelige Hielp kommer fra en retskaffen Mand som er en Indbygger her i Staden — Jeg nævnte kun Deres svenske Paarsrende, for at betage Capitainen alle Spor til Formodninger.

Fændriken (bitter).

Net saa — intet Glint af Haab maae blive tilsovers for den Ulykkelige, ellers er han ikke Ulykkelig.

Doktoren (sagte).

Baronen har desværre Net; en hemmelig Riersligheds-Forskaelse styrter det unge Menneske i Forsørvelse.

Fændriken.

Nu kan jeg dog sige: jeg er det.

Doktoren.

Forglemmer De Deres ubekendte Ven?

Fændriken.

Jeg forrykte! — O, Gud! tilgiv mig at jeg murrede, du har jo for nogle Timer bevist mig, at du saare undersuld kan hielpe! Men denne Ven — Det tor ikke nævne ham?

E

Dokto-

Doktoren.

Nei!

Fændriken.

Saa lad Guds Velsignelse være hans Løn! — Vil han ingen Tak have — godt! jeg vil ved ethvert menneskevenligt Ansigt tænke, det er ham — og sende min Tak op til Gud.

Doktoren.

Maa ikke aabenbarer han sig snart for Dem! — Tor jeg endnu tillade mig et Spørgsmaal?

Fændriken.

Hvilket?

Doktoren.

De veed jeg er Læge

Fændriken.

Ja.

Doktoren.

Og Deres Vel ligger mig paa Hiertet. — Er De syg? Eller ere de Medicamenter, som De tager paa Hos Apothegvet ikke til Dem?

Fændriken.

Nei! — (sagte) O, Gud!

Doktoren.

Nok! — Tilgiv min Nysgierrighed; den var for Deres Vedste.

Fændriken.

Jeg veed det. Men tie, jeg besvær Dem, tie! min Negning er betalt.

Doktoren.

Behøver De en Læge til Medicamenterne, saa er jeg Borgen for min Midkierhed.

Fæn-

Fændriken.

Maa ske jeg snart maae tage (yderst bedrovet) min
Tilflugt til Dem.

Femtende Scene.

De Forrige. Baronen. Sophie.

Mad. Lenten.

Baronen.

Ha, der er de jo! — Velkommen kiere Hr. Fæn-
drik! — Doktor, jeg har ret saaet en sod Sven; jeg har
heller ikke i lang Tid befunden mig saa vel.

Doktoren.

En Folge af Motionen. Gior det kun saaledes
hver Dag.

Fændriken (sagte).

Skulde det være ham? Doktoren er hans Ven.

Baronen.

Saa i Tanker, hr. Fændrik?

Fændriken

(Seer stift paa ham).

Seg er uafladelig bestærtiget med min ubekendte
Belgiorer.

Baronen (sagte).

Han vil udforstke mig (heit) Det er en ubekendt
Man, det bliver jeg ved — I midlertid er hans Mæres-
streg kommen Dem tilpas.

Fændriken.

Hr. Baron, jeg beder —

Baronen.

Hvad vil han sige med hans Maskering? —
Kiender han Deres Herte — Deres Tænkemaade noie

Hvi berover han sig da et behageligt Dsieblit? Enten, fordi han ikke er riig nok, og da skulde han have beholdt sine Penge — men har han Formue, saa er det jo Luumperie hvad han har gjort for Dem, og et tydeligt Bevis paa, at han intet vil giore mere.

Fændriken.

Gud see Lov, at jeg ikke har Skarpsindighed nok til flige Udtydninger!

Baronen.

Men er han ikke fuldkommen overbevist om, at Deres Hjerte er godt — at De ikke selv har forsøkt at komme i Mangel, at ingen Udskeieler har bragt Dem til at trænge til andres Hjelp: saa er det en Ra-sende, som kaster sine Penge bort, og som ligesaa vel understøtter et ondt som godt Menneske.

Fændriken.

Og denne Mand kunde jeg have mistænkt?

Doktoren

(Sagte til Baronen).

De holder Dem en sionne Lovtale.

Sophie

(Sagte til Mad. Lenten).

At høre sin Fader tale saaledes — det smørter.

Fændriken

(Sagte til Doktoren).

Hvorsor er De ikke ogsaa Sicle-Læge. — at indskyde denne Mand menneskelige Følelser, vilde være et Mesterstykke af Deres Kunst.

Baronen.

Nu til noget andet (til Sophie og Mad. Lenten)
Lad os være allene.

(Begge gaaer).

Sep.

Sextende Scene.

Baronen. Doktoren. Fændriken.

Baronen.

Seer de, kiere Fændrik, jeg er just ingen af de
folsomme Siele, som af lutter Gavmildhed faste deres
ud af Binduet — men hvad vilde jeg dog sige? (sagte
til Doktoren) for Pokker! det salder mig surt, selv at
tilbyde ham Pigen.

Doktoren

(sagte til Baronen).

Lad det endnu beroe.

Baronen

(sagte til Doktoren).

Pokker heller! Jeg er ham Erstatning skyldig for
min usle Mistanke, og det paa Stedet.

Doktoren.

Men jeg har —

Baronen.

Stille! — Hr. Fændrik — hvad vilde jeg dog
sige? —

Doktoren (sagte).

Ogsaa godt — desto før kommer det til Forklaring.

Baronen (sagte).

Først! selv tilbyde?

Fændriken.

De synes uroelig, Hr. Baron.

Baronen.

Ja De — hvad vilde jeg dog sige? — Apropos
Hr. Fændrik, hvorfor søger De ikke at forbedre Deres
Øinstændigheder ved et godt Givtermaal?

Fændriken.

Givtermaal? — jeg, jeg som næppe kan føde mig selv?

Baronen.

Var det et godt Givtermaal: en Kone, med Venge!

Fændriken.

Hun skulde tage mig! mig!

Baronen.

Nu, hvorsor ikke? der gives mange Narre i Verden.

Fændriken.

Hr. Baron!

Baronen.

Seer De, der har alledede fundet sig en Mar, som paa tredie Haand gier dem Venge, og vil ingen Tak have — hvor læt kunde der ikke findes en anden, som kastede Dem sin Datter eller Øsster Datter i Armene med et godt Udstyr! (sagte) Dersom han nu ikke merker det!

Fændriken.

Hr. Baron!

Baronen.

De tog da Deres Afkæed, og brød Dem kun lidet om Generalens Fiendskab.

Fændriken (sagte).

Jeg veed ikke hvad jeg skal tænke.

Baronen

(sagte til Doktoren).

Tydeligere kan jeg sandelig dog ikke giøre det.

Doktoren (sagte).

Hvad Ende dog det vil tage!

Baronen.

Nu, Hr. Fændrik, De sværer ikke?

Fæn-

Fændriken.

Hvad kan jeg svare paa saa behagelig en Drom!
Seet, at der virkelig fandtes en saa ædelmodig Mand—
turde jeg vel understaae mig, at giøre det første Slidt,
uden at blive mistenkt for nedrig Egennytte?

Baronen.

Men det er ogsaa at begiere for meget, at han
selv skal andrage Dem sin Datter!

Doktoren.

Faderen kunde ogsaa af denne Tilbageholdenhed
slutte, at Deres Hjerte ikke mere er frie.

Fændriken.

Hvor falsk vilde den Slutning være!

Baronen.

Altcaa er Deres Hjerte endnu fuldkommen frie?

Fændriken

(griber Baronens Haand).

Nei, Hr. Baron, det elster den ædelmodigste Mands
Datter.

Baronen.

De formoder dog ikke, at jeg er den Mand?

Fændriken.

Dersom De ikke er det, saa er mit Hjerte ikke
mere fri.

Baronen.

Jeg er det, kiere Dreng, jeg er det! Min Dat-
ter hører Dig til, (lober til Doren) Hei, Sophie! Sophie!

Fændriken.

Dømmes jeg, eller er jeg vaagen?

Doktoren (sagte).

Pokker blive klog herpaa!

E 4

Fæn-

Fændriken

(Kysser Baronens haand).

De giver mig Sophie? mig? mig?

Baronen.

Dig, Dig, min Son.

(Fændriken staer i glad Henrykelse).

Syttende Scene.

De Forrige. Sophie. Mad. Lenten.

Baronen.

Pige, du er Brud!

Sophie (glad).

Brud?

Baronen.

Brudgommen vil snart være her.

Sophie (bedrovet).

Snart være her?

Baronen.

Ta, Capitainen.

Sophie (krigende).

Capitainen?

Baronen.

Ta, hvad flettes Dig?

Sophie

(Griber hans haand).

O, Papa! vilde De da lade mig spørge ihiel?

Baronen.

Men, dersom det nu var Fændriken?

Sophie (skamfuld).

Fændriken?

Baronen.

Han vilde Du vel spørge ihiel? Vil Du have ham?

Sophie.

Sophie.

Deres Villie er min Lov.

Baronen.

Der har Du ham.

(kaster hende hen til ham).

Frendriken

(uden for sig selv af Glæde).

Hr. Baron! — Brocken! — Er det en Drøm? —

O, jeg det lykkeligste af alle Mennesker! mig, en Tigrer — Deres Datter — Store Gud! hvad vil hun sige til det? — Jeg maae lobe, min Fader! — min dyrebare Sophie! — jeg skal snart være hos Dem igien.
(Går bort).

Attende Oprin.

Baronen. Doktoren. Sophie. Mad. Lenten.

Baronen.

Hvad Dievlen er det for galt Toi han sladrer?

Sophie.

Lobet bort uden at sige mig et fornuftigt Ord?

Mad. Lenten.

Han talede noget om et andet Fruentimmer.

Baronen.

Hm! Glæden har gjort ham sr.

Doktoren

(sagte til Baronen).

Bel er hans Adfærd i al Fald usforklarlig, dog
har jeg gjort en Opdagelse —

Baronen.

Nu? —

Doktoren (sagte).

Ikke i Deres Datters Nærverelse. Kom ind med
i Deres Kabinet.

Baronen.

Ogsaa det.

(De gaae ind i Kabinettet).

Nittende Scene.

Sophie. Mad. Lenten.

Sophie.

Begriber De det, kiere Mad. Lenten?

Mad. Lenten.

Næsten —

Sophie.

Og hvordan —

Mad. Lenten.

Jeg gider ikke vækken Dem af Deres sode Slum-
mer.

Sophie (bedrovet).

Saa troer De, at han ikke elsker mig?

Mad. Lenten.

Han elsker Dem vist.

Sophie.

Nu, det er alt hvad jeg kan ønske.

Mad. Lenten.

Men elsker han Dem ogsaa allene?

Sophie.

Men at elsker To paa eengang.

Mad. Lenten.

O, i et ungt Menneskes Hjerte er der Plads til

Tre.

Sophie.

Sophie.

Dersom han endnu elsker en anden; saa skotter
jeg ikke om ham.

Mad. Lenten.

Et deelt hicerre er heller ingen Lykke som sorties
ner Misundelse.

Sophie.

Men han var dog saa henrykt?

Mad. Lenten.

Hordi han elsker Dem. Og han blev hastig uroes-
lig, da han estertænkte, at et ældre Vaand holdt ham
— hvad kunde det Udraab: Store Gud! Hvad vil hun
sige til det, vel andet betyde?

Sophie.

Gid min Fader dog havde ladet mig blive blandt
de ørlige Bonder!

Mad. Lenten.

Der havde det ogsaa fundet gaae Dem saaledes.
Blandt Bonderne gives der ogsaa Piger, som elsker,
forend de skulde; der gives ogsaa Letsindige, som finde
mere end een Pige smuk.

Sophie (fortrydelig).

Jeg vil slet ikke givte mig.

Mad. Lenten.

Det vil Deres Fader ikke tilstæde.

Sophie.

Dersom han besaler det, saa maae jeg.

Mad. Lenten.

De skulde ikke heller have elsket sor.

Sophie.

Sophie.

De taler saa eensoldig. Har jeg vildet? Maae jeg ikke? — Spørg kun mit Hertie og lad det svare Dem.

Mad. Lenten.

Froken!

Sophie.

Jeg gaaer ned i Haven. Den sorbisrede Aßkrog.
(Gaaer).

Mad. Lenten.

Gode Pige! — hvor flig en Opdagelse er at giøre — saa bedre for end efter Brylluppet.

(Gaaer).

Tre-

Tredie Akt.

Første Scene.

Baronen. Doktoren.

Baronen.

Lad os antage det værste — dersom han har en Dulcine, som hælper ham at fortære hans Smule Trakte-
ment — skulde han ikke med ringe Moie, for Sophies
Skyld, kunde forlade hende, og det med Ære?

Doktoren.

Jeg husker fuldkommen hans Udtæk. Har jeg Paas-
rørende, sagde han, saa kan jeg formilde en mig evig
dyrebæ Person's Skiebne — Saaledes taler man ikke
om en Pige, som man saa strax kan forlade.

Baronen.

Hm! hm! hm!

Doktoren.

Skal jeg sige Dem min Formodning?

Baronen.

Nu?

Doktoren.

Jeg frygter for, at den arme Dievel er hemmelig
og ulykkelig givt.

Baronen.

Givt? — Og har ladet mig gaae saa vidt, at
andrage ham min Datter — og har taklet mig for Til-
buden

budet og taget derimod? Ved Gud! det skal han betale med sit Blod.

Doktoren.

Strax Hør og Flamme! Tænk dog paa Deres Helsbred!

Baronen.

Hvorsor sladdrer De mig og saadanne Ting for. Der kommer strax den gamle Soldat mig i Hovedet.

Anden Scene.

De Forrige. Sophie.

Sophie.

Kiereste Papa! nys har en Tiner bragt en Billet til Fændriken.

Baronen.

Hvad rager det mig.

Sophie (sagte).

Deg troede, han vilde tillade mig ataabne den.

Baronen.

Eller Du Fændriken? Sophie!

Sophie.

Kiere Papa!

Baronen.

Tal.

Sophie.

De har bestemt mig ham, og saa er han mig kieret end enhver anden.

Baronen.

Dersom der nu ikke blev noget af det Partie?

Sophie

Hvorsor skulde der ikke blive noget af denne Billet!

Baron

Baronen.

Gad du læse? —

Sophie.

Kunde forklare os meget.

Baronen.

Nederdrægtige Bondetss — hvad græder Du for?

Sophie.

O min Fader! Skal jeg altid høre det Ord? Hvorfor har De foistudt mig? hvorfør har De i 9 Aar lædt mig opdraage iblante Bonder, langt borte fra Dem.

Baronen (sagte).

Saaledes gaaer det med de menneskelige Handlinger — stedse mistydet!

Sophie.

Uden at have kiendt min Moder, som kunde have dannet mit Hjerte og min Forstand, taber jeg hver Dag mere af min Faders Kierlighed.

Baronen.

Hvem siger det?

Sophie.

Det Navn, De gier mig —

Baronen.

Lad det være godt igien, det skal ikke ske tiere.

(Sophie kysser hans Haand).

Doktoren.

Har man ikke kiendt Tinenen paa Livriet?

Sophie.

Nei, jeg har alt forespurgt mig.

Doktoren.

Kiere Hr. Baron — er De underrettet om Fændrifkens Herkomst? jeg har alt i Morges vildet spørge Dem derom.

Baro-

Baronen.

Ga; han er af Adel, men mistede sine fattige Foreldre i en Alder, at han neppe kan huske dem. En ydtilstig Paarsrende tog sig af ham, og bragte ham allerede i hans 10de Åar i Dienesten. Slægtingen døde, og den gode Dreng, har efter 12 Åars Dieneste, efter mange Bravoure i sidste Krig, bragt det saa vidt, at han nu er Fændrik.

Sophie

(Som stedse har betragtet Billetten fra alle Sider).

Af, Papa! Forladelse! For Hilmens Skyld Forladelse!

Baronen.

Hvad flettes dig?

Sophie.

Billetten —

Baronen.

Nu?

Sophie.

Er gaet op, uden at jeg veed hvorledes?

Baronen.

Fordomt! —

Sophie.

Jeg har sandelig ingen Skyld — jeg vil ikke heller læse den — Der Hr. Doktor.

(Giver ham den og løber hastig bort).

Tredie Scene.

Baronen. Doktoren.

Baronen.

Forbandede Løs!

Dokto-

Doktoren.

I den faste Overbevisning, Hr. Baron, at De holder mig for en ærlig Mand, raader jeg Dem at læse Billetten.

Baronen.

Nei, Doktor, det var en Skurkstreg.

Doktoren.

Det finder jeg ikke. Hverken De eller jeg har aabnet den, og da det sandsynlig kan give os Lys —

Baronen.

Nei, Doktor, jeg læser den ikke.

Doktoren.

Men Hr. Baron —

Baronen.

Nu, kan De ikke undertrykke Deres Nygierrighed, saa læs den, og jeg vil tie dermed. Det er mere end en ærlig Mand kan giøre. Men jeg vil ikke vide et Ord deraf.

(Gaaer frem og tilbage).

Doktoren

(Læser den sagte).

Tillader De mig at læse den for Dem?

Baronen.

Paa ingen Maade!

Doktoren.

Det angaaer en Sag, som —

Baronen.

Jeg er doo!

Doktoren.

Deres Barns Lykke beroer maaskee derpaa.

Baronen.

Saa skal jeg da endelig være en slet Karl?

F

Dokto-

Doktoren.

All Behriedelse, alle Folger salde paa mig. Hør:
 (Læser)

"Er De Syg, kiers Hr. Fændrik! at jeg nu i gte
 "Dage ikke har seet Dem? Mine Born sulke ester
 "Dem — Lotte vil neppe lade sig trøste, og Karl vil
 "paa ingen Maade tale en eneste Stavelse Fransk, for-
 "end han har seet Dem igien. Lad os i al Fald faae
 "Efterretning fra Dem. Deres hengivne Tienerinde

v. B.

Hvad siger De hertil?

Baronen.

Lotte vil neppe lade sig trøste, Dod og Dievel!

Tjierde Scene.

De Forrige. Sophie.

Baronen.

Hvad vil du?

Sophie (sukkende).

Fændriken er i dette Dieblik kommen hjem. Han var ligesom forrykt — Han greb min Haand, og skreg med rasende Stemme: Engel! dig skal jeg ikke besidde! Forbandelse! Forbandelse! og saa styrtede han ind i sit Værelse.

Baronen

(Stager Billetten fra Doktoren og giver Sophie den).

Der, læs! — læs!

Doktoren.

Skal jeg gaae hen og tale med ham?

Baronen.

Nei, det tilkommer mig.

Dokto-

Doktoren.

Men, Hr. Baron —

Baronen.

Troer De, jeg er et Menneske?

Doktoren.

Upaartvielelig.

Baronen.

At jeg forstaaer at omgaes med Mennesker?

Doktoren.

I den Forfatning —

Baronen.

Lad mig være allene.

Doktoren.

Jeg tor ikke.

Baronen.

Lad mig allene, dersom De ikke vil, at jeg skal forbarve altting.

Doktoren.

Hvorledes? De vil — ?

Baronen.

Være allene med ham, allene! Har han Hemmelsigheder, vil han lettere betroe dem til een end til to, og Sagen volder mig Sorg. Hvad jeg ikke faaer at vide, vil ingen bringe ud af ham.

Doktoren.

Hr. Baron!

Baronen.

Jeg aabnede ikke mit Herte for Dem, fordi De skulde være mig i Veien.

(Ringer).

Doktoren (stodt).

Som De vil.

(Gaaer).

Fændriken eller

Sextte Scene.

Baronen. Sophie. Mad. Lenten.

Baronen

(sagte til Mad. Lenten).

Bed Fændriken, at komme ned.

(Mad. Lenten gaaer).

Sophie

(Giver Baronen Billetten tilbage).

Kiereste Papa, al Smag paa Givtermaal er for-
gaaet mig.

Baronen.

Gaae!

Sophie.

Doktoren har udtrykkelig forbudten, at lade Dem
være allene.

Baronen.

Jeg har ingen Adspredelse nu. Gaae siger jeg.
(Sophie gaaer).

Siette Scene.

Baronen

(Gaaer frem og tilbage, brummer, farer paa engang sam-
men, som om noget faldt ham ind — tager Pennen i
Haanden, trækker en Stoel til Bordet, som om han
vilde skrive, og sætter sig paa Bordet, tager Uhret op,
seer hen over det, sætter sig saa paa Stolen, og lader
som han vilde klæde sig af, o. s. v.)

Syvende Scene.

Fændriken. Baronen.

Fændriken

(Styrter ind og fastar sig for Baronens Fodder).

Baronen.

Hvad er det? hvad vil De?

Fæn-

Fændriken.

Takke Dem paa mine Knæ for den dyrebare Foræring, De vilde gisre mig.

Baronen.

Staae op. Hy, en Officer maae ikke knæle.

Fændriken.

Som Menneske, takker jeg den ædelmodigste af mine Brodre.

Baronen.

De tager altsaa Pigen?

Fændriken

(halv i Raserie).

Store Gud! gives der vel en Ulykke, som grænder til min?

Baronen.

Nu?

Fændriken.

Naar der paa Landeveien møder Dem en Elendig med quæstede Lemmer, og beder om en Almisse, saa priis De ham lykkeligere end mig.

Baronen.

Svar mig ligesrem — vil De have Sophie?

Fændriken.

Jeg kan ikke, tor ikke.

Baronen.

Pestilents! — og tog mod mit Tilbud?

Fændriken.

Kunde jeg da troe, kunde jeg da formode — Er De forstornet, min Elendighed vil hævne Dem.

Baronen.

Her er en brudt Villet — men forbandedt være De og enhver, som troer mig i Stand dertil — Sophie

har giort det i Tanker. (Fændriken ser vaa den, og stikker den ganske ligegyldig i Lommen) Saa ligegyldig derved?

Fændriken.

Og hvorfor ikke? — ved den ligegyldigste Ting af Verden.

Baronen.

Ikke ligegyldig for mig; ved Gud ikke! det elendige Kreatur er Marsag til min Beskommelse.

Fændriken.

Hvilket Kreatur?

Baronen.

Deres Lotte, som nevne vil lade sig trøste.

Fændriken.

Nu ved Himlen! En Mistanke som denne feilte endnu. Har De ikke tidt nok været i Hofraab Brenners Huus?

Baronen.

Ja.

Fændriken.

Og har forglemmt, at der ere tvende Born i Huset, Lotte og Carl?

Baronen.

Nei, det veed jeg.

Fændriken.

Nu vel! (Hastigt) for ikke at være nogen Nedersdrægtig, for ikke at bedrage noget Menneske, for at slaae mig ørlig igennem Verden, gav jeg Bornene Undervisning (med Raserie) for Venge, med den Betingelse, at de skulde holde det dulgt. Thi er jeg ikke Adelemand og Officer? ex jeg ikke bestemmet dersom man sik det at vide? Det er kun en Forretning som sommer sig for

en Vorzer; — men at laane Penge af mine Kammerater, og, naar de kræve dem igien, slaaes med dem — at være til Priis for alle og enhver i Spil, for at bedrage alle og enhver, det vilde ikke giøre mig Skam. Det er en Mands Forretning af min Stand.

Baronen.

Til Sagen! De kan ikke øgte Sophie?

Fændriken.

Gid jeg kunde det! Englen skalde misundte mig min Lykke.

Baronen.

Saa er De givt!

Fændriken.

Jeg?

Baronen.

Sa, og nederdrægtig givt, ellers var det ingen Hemmelighed.

Fændriken.

Hr. Baron! hvor vil De hen? jeg givt? og skalde tage mod Deres Datters Haand?

Baronen.

Hordi De maa ske haabede, at skille sig af med hende for et Emorrebrod.

Fændriken (truende).

Hr. Baron (trænger sig) hvorved skal jeg bevidne Dem, at Deres Mistanke er ugrundet? — De trives paa min Ere — hvem der ingen Ere har, har ligesaa lidet Religion, og andre Forsikringer gives der ikke.

Baronen.

Hvortil Forsikringer? — jeg fordrer grundede Aarsager til Deres nærværende Vægting, ellers er jeg bestemmet.

Fændriken.

Beed jeg dem? — ved Gud, jeg veed dem ikke! — hav blot Taalmodighed i nogle Dage — den skal for en Dag, denne skækkelige Hemmelighed, eller jeg skal bække under dens Vægt.

Baronen.

Havde jeg et Gran mindre Menneske: Rundstab, jeg vil være fordomt, om den Knegt ikke bilde mig ind, at han var en ærlig Karl.

Fændriken.

Knegt — tving Dem, eller —

Baronen.

Tvinge mig? — Efter slig en Hornærmelse? Deres Kierlighed til min Datter var tydelig, min naragtige Godhertighed tilbod Dem hende — De tog hende med Kiendetegn paa den største Glæde, og nu —

Fændriken.

Nu vilde De beklage mig, naar De vidste Aarsagen.

Baronen.

Der gives ingen Aarsag hverken i Himmel eller paa Jorden, hvormed De kan besmykke sligt.

Fændriken.

Beed De hvad en Ged er?

Baronen.

En Sæbebølle i sliig en Mund!

Fændriken.

Gud! skenk mig Taalmodighed!

Baronen.

Nu seer jeg tydelig, at jeg sommetider er forrykt! — Det Menneske vilde jeg give min Datter? — det Menneske, som ikke skammer sig ved at giøre Giedl hos de ringeste Haandværkfolk, og siden af point d' honeur

vægrer

vægrer sig ved at give sin General et godt Ord, for at leve ærlig i Verden? (Fændriken vil gaae, Baronen træder i Vejen for ham) som understager sig at bestemme en gammel Soldat, der har lugtet Krudt førend han fik Tænder i Munden.

Fændriken.

Hør sidste Gang, forglem De ikke, at jeg er Officer.

Baronen.

En Slyngel er Du, og ikke Officer.

Fændriken

(Trækker rærende Haorden).

Gud i Himmel! — Erstatning! Elendige! eller —

Baronen.

O for Diculen! Den skal Du saae,

(Løber rærende bort).

Ottende Scene.

Fændriken

(Kaster Haorden bort, og sætter sig paa en Stoel).

Store Gud! hvad har jeg gjort? Elendige, har du fundet forglemmme, for hvem du maae bevare dit Liv? — kunde jeg kun i det mindste — ja, jeg kan det, min Død bliver Velgierning.

(Sætter sig ved Verdet og skriver, staarer op, og tager sin Haarde i Haanden).

Niende Scene.

Baronen. Fændriken.

Baronen

(i Uniform med blotset Haarde i Haanden).

Her er jeg! Ved Gud! Du skal i dette Liv aldrig mere fordre Erstatning af en gammel Soldat.

F 5

Fon-

Fændriken.

Hold inde med al Hornørmelse. De har nødt mig til et Skridt, som jeg ikke kan gisre om igjen.

Baronen.

Ingen Omstændigheder mere.

Fændriken.

Men dersem den mindste Hølelse af Menneskelighed har Plads i Deres Siel, saa tilstæd mig en Bon.

Baronen.

Forsvar Dig, eller —

Fændriken.

Bed al Horhaabning om Naade — jeg slaaes (Læger Kaarden paa Bordet) Men ikke førend De har opfyldt min Bon.

Baronen.

Nu for Dievlen !

Fændriken.

Skriv Deres Navn under denne Vexel — salder jeg, saa aflever den ester denne Addresse —

Baronen (rasende).

Vil Du holde mig for Nar? Jeg skulde give Dit Kreatur Penge?

Fændriken.

Vexelen bliver i Deres Hænder. Hinder De ikke den Person værdig til Deres inderlige Medynt, Deres Høiagtelse, saa sonderriv den.

Baronen.

Tag Kaarden.

Fændriken.

Ikke førend De har underskreven. Stod til — dræb mig — den Person vil ogsaa opklare dem alting.

Baro-

Baronen.

Du vil gisre mig kold, men det skal ikke lukkes
Dig — jeg skriver under — men jeg vil see, forend
jeg betaler.

(Skriver Verelen under).

Fændriken.

Her er Addressen. Stik den ved Dem.

Baronen (læser).

Frue Halbein, i Kongens Gade i 4de Etage.

Fændriken.

Lover De mig at holde Ord i Fald jeg falder?

Baronen

(i Tanker seende paa Addressen).

G.

Fændriken.

Gud være Vidne, og domme Dem, dersom De
bryder Deres Ord!

Baronen (som far).

Det er jo strax her i Nærheden.

Fændriken

(stager sin Haarde).

Nu til Sagen.

Baronen.

Og hun skal forklare mig altting?

Fændriken.

Tog nu din Haarde, gamle Soldat, og lør mig
at fordré Erstatning.

Baronen.

Først et Ord!

Fændriken.

Ikke et Dogstav.

Baronen.

Hvorfor skal Konen ikke nu forklare det?

Fæn-

Fændriken eller

Fændriken.

Glyngel, tag Din Kaarde.

Baronen (rasende).

Glyngel? Død og Dievel (gaaer imod ham, støder — Fændriken løber i Baronens Kaarbe, hvilken Baronen trækker i mueligste hast tilbage) Gud i Himlen! hvad er det?

Fændriken

(stiller sig igjen).

Nu, gamle Soldat, allerede mat? stod til —

Baronen

(kaster Kaarden bort).

Unge Menneske, vil Du giøre mig til en lunde Morder?

Fændriken.

Tag Din Kaarde gamle Nathue!

Baronen.

Hør min Kierlighed til Dig, vil Du giøre mig til en Morder?

Fændriken.

Hører Du ikke? jeg kaldte Dig Nathue?

Baronen.

Kald mig som Du vil, Du skal ikke opirre mig. Min Vanvittighed er over, Din vil ogsaa føsvinde — Vær min Son, fortroe mig Din Kummer, den skal ogsaa være min. Endogsaas uden Sophie skal Du være min Son. Jeg vil giøre for Dig, hvad forдум en Hremmed gjorde for mig. Tilgiv min Hidsighed, og fortroe mig Din Kummer. Du veed jo, hvorledes det mangen Gang er med mig.

Fændriken

(kaster sin Kaarde bort).

Jeg kan ikke, jeg er bunden ved min Bed.

Baro-

Baronen.

Du har alt brudt den; jeg veed jo at finde den Person, som kan forklare mig altting.

Fændriken.

Giv mig for Guds Skyld det Papir.

Baronen.

Paa min Siel om jeg gør! Jeg vil endelig see Dig lykkelig.

Fændriken.

Lykkelig?

Baronen.

Saa lykkelig som jeg formaer — Kald mig Fader, formild mit Livs Gienvordigheder, som en eneste Ubesindighed har voldet mig.

Fændriken

(griber hans Haand).

Ga, min Fader! De skal saae altting at vide. Jeg tager imod Deres Edelmodighed, Deres Kierlighed. Jeg vil taknemmelig opfylde alle sonlige Pligter — Var jeg allene, trængte jeg allene til Deres Hjelp, frasagde jeg mig den. Døden er min eneste Lykke — thi uden Sophie —

Baronen.

Lad mig kun høre Din Hemmelighed; hun kan maaskee endnu blive Din.

Fændriken.

Aldrig! den skækkeligste Forbandelse stiller mig ved hende for stedse.

Baronen.

Hvis Forbandelse?

Fændriken.

Den Person, for hvis Skyld De beskylder mig for en Kierligheds Forstaelse, hende, for hvis Skyld jeg

jeg giorde Gield, for hvis Skyld jeg borgede Medicamenter, for hvis Underholdning jeg gav Undervisning for Penge — det er min Moder. Og hendes Forbandelse stiller mig ved Sophie.

Baronen

(tager Addressen frem).

Frue Halbein?

Fændriken.

Et opdigtet Navn.

Baronen.

Og Du vilde doe, for at giore hendo lykkelig, og mig — stemme, vilde Menneske! mig vilde Du giore til en Morder? forsøge paa Gravens Bredde min Brode og mine Lidelser.

Fændriken.

Min Fader!

Baronen.

Gud forlade Dig det, min Son, som jeg gior det. Det er Holgerne af Eders saa kaledede point d' honeur. Alt for længe siden havde I kunn't dele min Formue — Eller, umuelig! Du skammer Dig dog ikke ved Din Moder?

Fændriken.

Hør mit Levnetslob. Min Fader døde, førend jeg blev fod. Saa længe jeg kan huske, har min Moder ved hendes Henders Arbeide kummerlig ernæreret sig og mig. En gammel Officer, vi boede i Huus med, var vores eneste Ven. Jeg har ham at takke for, at jeg kom saa ung i Tienesten. Kort efter hans Dod, blev vores Regiment forflyttet fra et Sted til et andet. Min Moder, som saae Umueligheden at ernære sig og mig efter

ester vores Stand, forlangte edelig af mig, aldrig for Verden mere at kalde hende Moder. Hun antog Navnet Halbein, og fulgte mig fra den ene Garnison til den anden. Saaledes levede vi kummerlig hen, indtil den sidste Krig brød ud, og jeg maatte folge mit Regiment. Jeg forlod hende syg og fandt hende syg igjen. Det ringe Bytte, som jeg i Feldten havde erhvervet med Ere, hjalp mig hende hertil for to Aar siden. Siden har den (grædende) ulykkelige Kone sielden været af sin Seng. Herpaa lærté jeg at kiende Dem, Hr. Baron, hos Hosraad Brenner, og kom endelig ved en lykkelig Hændelse til at logere i Deres Huse. — Jeg elskede Sophie, saasnart jeg saae hende, dog satte jeg kun mit Haab til Deres Samtykke. De overrumpledé mig i Dag dermed — saae min Glæde, min Henrykkelse — jeg ilede til min Moder — fortalte hende min Lykke — hun besvimedé — og da hun kom til sig selv, forbod hun mig ved den græsleligste af alle Forhandelser, at tænke paa Egtestab med Sophie. Jeg var i Forsvivelse — jeg kastede mig for hendes Fodder — jeg bad hende sige mig Aarsagen — Efter min Dod skal Du saae den at vide, og velsigne mig dersor, det var alt hvad jeg hørte. Jeg styrtede ud af Huset — hers hid, og —

Baronen

(gaaer frem og tilbage).

Forbandelse! uden at sige Aarsagen? Det maae være Had imod mig, for den mig tiltroede Haardhed —

Fændriken.

Gud! hvor jeg er Elendig! der en Moder paa Gravens Bredde, her en Pige jeg nudsigelig elster — der en

en Moders Forbandelse, som for evig stiller mig ved hende, (gruber Baronens Haand) her en ædel Mand, som vil torre kummersfulde Taare af mine Kinder, og ikke formaer det.

Baronen.

Kom, jeg vil see Din Moder.

Fænprisen.

Nei, min Fader! Synet af en fremmed Mand — person vilde alt for meget forserde hende, og min Ed —

Baronen.

Saa gaae, og aabenbar hende, at Du har brudt den paa en ædel Maade — saae Aldrsagen at vide til hendes Modbydelighed for dette Egteskab — siig hende, at endogcaa uden Sophie, er Du min Son — siig hende, at om den mig tilstroede Haardhed har gjort mig forhadt i hendes Dine — vilde der Mennesker nok hisset vidne for mig, at Velgivrenhed i mange Aar har været mit eneste Foretagende.

Fændriken.

Jeg gaaer, og vil anvende alt, for at udforske denne grusomme Hemmelighed. — Du, som vil belonne sondig Kierlighed — opsyd Dit Tilsagn ogsaa paa mig! Denne Verden er der kun en Belønning for mig! — Sophie.
(Gaaer).

Tiende Scene.

Baronen

(Gaaer mørk frem og tilbage).

Hørigtet — hadet — fordi jeg ikke længere vil lade mig besticke — Nu got — saa fastar jeg Masken af — viser mig, som jeg er — og bliver igien til en Tig- ger.

ger. Edle Dreng! hvor maae Moderen ikke holde af ham! — Et taknemmeligt Barn, er Guds beste Lon paa Jorden — jeg kunde maakee ogsaa — jeg, vanskellige, jeg! — dog jeg har jo Born, som vil else og ære mig — jeg er jo lykkeligere, end jeg fortiner.

Ellevte Scene.

Baronen. Mad. Lenten.

Mad. Lenten

(studerer i det hun seer Baronen i Uniform).
Allerede allene? naadige Herre!

Baronen.

Kom De hid, Mad. Lenten! og tilstaae frimodig
for mig, hvad man siger om mig i Byen.

Mad. Lenten.

Ikke uden alt godt!

Baronen.

Det er ikke sandt.

Mad. Lenten.

Naadige Herre!

Baronen.

Dersom det er Dem om mit Venstebab at giøre, saa
sig mig Sandheden.

Mad. Lenten.

At sige Sandheden, er virkelig at vove meget.

Baronen.

Hos mig ikke! — siger man ikke, at jeg er en
haard, buldrende Mand?

G

Mad.

Mad. Lenten.

Dersom De besaler Sandhed, jo, naadige Herre!

Baronen.

Det er ikke sandt, jeg stiller mig kun saaledes an.

Mad. Lenten.

Men at spille slig en Rolle i gte Aar.

Baronen.

Hordi jeg for gte Aar siden blev paa det skammel-
ligste bedrager. En haard Mand sores sielden bag Ly-
set. Jeg er god.

Mad. Lenten.

Amen! —

Baronen.

Man holder mig ogsaa for gierrig?

Mad. Lenten.

Ja, naadige Herre!

Baronen.

Det er ikke sandt, det kan min Bog bevise.

Mad. Lenten (sagte).

Men nok intet Menneske?

Baronen.

Ogsaa for uretfærdig?

Mad. Lenten.

Det ikke, naadige Herre.

Baronen.

Gud skee Lov! — Men man siger at ingen Siel
saer Almisse af mig — at jeg ikke er i Stand til
at være Medlidende?

Mad.

Mad. Lenten.

Ga, naadige Herre.

Baronen.

Det er heller ikke sandt, det kan min Bog ogsaa bevise.

Mad. Lenten (sagte).

Som vel aldrig kommer i Trykken.

Baronen.

Man siger ogsaa, at jeg undertiden er sandselos og foretager underlige Ting.

Mad. Lenten.

Ga, naadige Herre!

Baronen.

Det kan være sandt, men aldrig for at skade nogen.

Mad. Lenten

Naadige Herre, dersom jeg turde —

Baronen.

Hvad?

Mad. Lenten.

Saa vilde jeg huſke Dem paa en Adspredelse —
Deres Uniform.

Baronen.

De har ret — jeg vil hænge den bort igien —
Ja, ja, jeg har taget den paa i Tanker.

Mad. Lenten.

Og den nogne Kaaerde.

Baronen.

Ligger ogsaa der, fordi jeg var i Tanker.

Mad. Lenten.

Skal jeg hente Deres Sloprok?

Baronen.

Nei, De kunde selv salde i Tanker og ikke finde den.
(Gaaer ind i Kabinetet).

Tolvte Scene.

Madame Lenten.

Men at forstille sig hele Ste Aar? — Vist nok!
Jeg har i al den Tid ikke seet ham saa munter — Himmel
lægge sin Velsignelse dertil.

Trettende Scene

Mad. Lenten. Sophie. Doktoren.

Sophie.

Hvor er min Fader?

Mad. Lenten.

I sit Kabinet. I hans Distraction var hans
gamle Soldater-Stand falden ham ind og han havde ta-
get sin Uniform paa.

Doktoren.

Uniform?

Mad. Lenten

Og en draget Kaarde laae paa Gulvet — han har
vist gjort en Manoeuvre for Fændriken.

Doktoren.

Hvorledes?

(Vil ind i Kabinetet).

Mad. Lenten.

Der kommer han alt.

Fior-

Fjortende Scene.

De Forrige. Baronen.

Baronen.

Ah, see, Hr. Doktor!

Doktoren.

Hvorledes befinde De Dem?

Baronen.

Vel! bedre, end i lang Tid.

Doktoren (sagte).

Hvorledes er Deres Samtale med Fændriken løben af?

Baronen.

Det skal jeg sige Dem.

(Gaaer bagest paa Skuepladsen med Doktoren frem og tilbage, og taler sagte med ham).

Sophie

(til Mad. Lenten).

Har Fændriken alt været længe borte?

Mad. Lenten.

Omrent et Aar.

Sophie.

Har De ikke saaet noget at vide?

Mad. Lenten.

Hvad?

Sophie.

Jh nu, hvorledes min Fader er findet imod ham?

Mad. Lenten

Jeg tænker, ret vel.

Sophie (glad).

Hvi saa?

Mad. Lenten.

Gordi jeg ikke i lang Tid har seet ham saa munter.

Sophie.

Er det sandt? Kiere Mad. Lenten!

Mad. Lenten.

Afkrogen maae vel ikke være saa farlig som vi troede.

Sophie.

Det tænker jeg ogsaa.

Mad. Lenten.

Vist nok, har han sagt ham, at han aldrig kan blive Dereb.

Sophie.

De er ret ondskabsfuld Mad. Lenten.

Mad. Lenten.

Hvi saa?

Sophie.

Snart gier De mig Haab, og strax derpaa nedbryder De altting — jeg vil strax vide, hvorledes det hænger sammen — Kiere Papa!

Baronen.

Hvad er der?

Sophie.

Tage vi snart paa Landet?

Baronen.

Hvi saa?

Sophie.

Det staer mig aldeles ikke mere an i Byen.

Baronen.

Pige! Pige! du er maegtig skudt.

Sophie.

Sophie.

Jeg forstaaer Dem ikke, kiereste Papa!

Baronen.

Meget vel — Jeg forstaaer, at Du forstaaer mig
ret godt.

Femtende Scene.

De Forrige. Capitainen.

Capitainen.

Underdanige Tienere, Hr. Baron! tar jeg spørge,
hvortledes De befinder Dem?

Baronen (sagte).

Lucifer har lært det Menneske at spørge — Vel!

Capitainen.

Apropos! veed De det alt?

Baronen.

Hvilket?

Capitainen.

Hvem der er Hendrikens hemmelige og skulde Vel-
giorer?

Baronen.

Nei!

Capitainen.

Saa? er Doktoren ogsaa hemmelighedsfuld mod
Dem?

Baronen.

De veed, kiere Capitain, at jeg ikke holder af den
Spørgen.

Capitainen.

Det har jeg i Dag ikke merket.

Baronen.

Sa, jeg menet de Spørgemaale andre giøre mig.

Doktoren.

Det gaaer Capitainen ligesaa.

Capitainen.

Sa, ja, fiere Doktor, kom De mig tiere med
Deres Paarørende i Sverrig.

Doktoren.

Hvi saa? Har De nærmere Esterretninger?

Capitainen.

Sa, det har jeg, jeg kiender nu den hemmelige
Belgiorer, og ogsaa hans Commissionair; den er De,
Hr. Doktor!

Baronen.

Da maae De have haaret Dem ret klogt ad!

Capitainen.

O, aldeles ikke!

Doktoren.

Det troer jeg ogsaa! saadant faaer man sædvanlig
at vide ved en Hændelse.

Baronen.

Nu, hvem er det da?

Capitainen.

Hofraad Brenner.

Baronen.

Saa?

Capitainen.

Sa, jeg var buden til Assamblee hos Generalen,
hvor jeg sandt Hofraad Brenner, som var indviklet i
en

en dyb Samtale med Generalen. Efter en Stund blandede jeg mig deri med. Talen kom tilfældigvis paa Hændriken, jeg fortalte dem begge hans Historie i Dag, Generalen undrede sig overmaade meget, og Hofraaden blev rød over hele Ansigtet.

Baronen.

Altsaa, fordi han blev rød, fluetede De, at han var den ubekendte Belgjører?

Capitainen.

Det forstaaer sig.

Baronen.

Fordi han blev rød?

Capitainen.

Sa vist, men Maaden han blev rød paa! Maaden!

Baronen.

Herved falder mig en lille Historie ind, som jeg har hørt et Sted. Et ungt Menneske blev anklaget for Detten for et begangen Tyverie. Men han nægtede det standhaftig, og man kunde ikke overbevise ham noget. Præsidenten i denne Ret, som vel har sin Lige, raabte til de øvrige: Stille, min Herrer! jeg skal snart bringe ham til Bekendelse! Hør, sagde han til den Anklagede, Jeres Venægtelse er forgives. Jeres Medskyldige har allerede bekendt. Indbrudet som I 3 Mile hersra — det unge Menneske blev forstørket — Seer De, mine Herrer, at jeg bringer ham til at tilstaae — Skriv Hr. Secretair, han er bleven rød, og altsaa overbevist — Det unge Menneske vendte sig derpaa til de øvrige Dommere, og sagde: da mit

G 5

Venæg-

Venægtelße altsaa er forgives, saa vil jeg endnu beskiende mere, jeg er ikke allene en Tyr, men ogsaa en Morder — seer De mine Herrer, sagde Presidenten — Og veed De hvem min Medhjælper var? Hr. Presidenten — Skriv Hr. Secretair, Presidenten blev rød, og er altsaa overbevist — Sagen blev siden efter end videre undersøgt, og det unge Menneske befunden uskyldig — De vil altsaa ikke tage mig det ilde op, Hr. Capitain, i Kald jeg ikke holder det for noget Beviis, at man bliver rød.

Capitainen.

O — det er en alt for charmant lille Historie, den skal giøre mig god Tjeneste i mangt et Assemblee (Seer paa sit Ukr) Jeg maaq endnu til General Dalberg, Erbodige Tiener samlig! O, en charmant lille Historie!

(Gaaer).

Sextende Scene.

De Horrige, uden Capitainen.

Baronen.

Han gaaer blot for igien at anbringe denne Historie paa et andet Sted.

Doktoren.

En synderlig Carakter!

Baronen.

O, det er en Mand efter Verden, han har set ingen Carakter.

Syt.

Syttende Scene.

De Forrige. Fændriken.

Fændriken

(Styrter i Baronens Arm).

Min Fader!

Baronen.

Nu? min Søn!

Fændriken.

Deres Søn? — vil De aldrig børge mig dette
dyrebare Navn?

Baronen.

Aldrig!

Fændriken.

Jeg har en hellia Ret til det,

Baronen.

Du skal og beholde det — Kom kun til mig —
ved Du altsaa nu?

Fændriken.

Altig — Men hvorledes skal jeg aabenbare Dem
det! — dersom De igien forskyder mig.

Baronen.

Saa sandt som jeg ønsker at døe roelig, skal jeg
aldrig forsyde Dig!

Fændriken.

Grusomme Fader! og kunde forsyde min Moder?

Baronen

(Seer stift paa ham).
Din Moder.

Fændriken.

At give hende til Pris for Modlidenhed — Elens-
dighed — og Skindsel — at giøre mig til en Bastard?

Baro-

Baronen

(Bedoret med bævende Stemme).

Store Gud! skulde Caroline endnu leve?

Fændriken.

Hun lever — anraaber Dem ved mig, hendes
Søn, om Retfærdighed — om hendes Øres Erstatning
— om Erstatning for 22 Aars Lidelse.

Baronen (bedoret).

Caroline lever?

Doktoren

(holder Baronen).

Hr. Fændrik!

Fændriken (hæstig).

Geg kan ikke være Deres Søn, naar min Mo-
der ikke er Deres Kone — Giv os hvad De er os
skyldig.

Doktoren.

Styr Dem!

Baronen.

Doktor! er det en Drøm, eller —

Fændriken.

Ha, Grumme! Kan De endnu betænke Dem?
saa her min Moder tale, og dersom Deres Hierge
endog Da modstaer Naturens Hølelser. —

Doktoren.

Hr. Fændrik.

(Bæfestiger sig med Baronen).

Fændriken (læser).

"For at forebygge et krækkeligt Egteskab, for at
"redde min Søn fra Fortvivlelse, sender jeg dette Glad,
" som

"som han først efter min Død skulde overlevere." (tager et andet Brev og læser) "Den, som overbringer Dig dette Brev, Grumme! er Din Søn, Din Carolis-nes Søn, hende Du har bedraget, bestemmet. Nu, da jeg ikke er mere til, da Maalest af mine Lidelser er opnaaet, nu vil Du maaske høre Naturens og Billighedens Stemme. Du veed jeg er Din Kone! red ogsaa efter min Død det gode Navn, som Du har bestemmet for Verden, og antag Din Søn til Din retmæssige Arving — Lev evig vel, grumme og underlig elskede Fører! og kan det være Dig til Trost, saa viid, at min Omhed overstiger min Brede, at jeg i mit sidste Diblik beder for Dig, Tat Erindringen af den Kierlighed jeg fordum bar for Dig, undertykker enhver anden Islelse. Lev evig vel!"

Caroline von Harrvih.

Baronen

(Falder Fændriken om Halsen).

Min Søn! — min kære Søn! Giv mig Klæder.

Fændriken.

De kender sig ved os?

Baronen.

Giv mig Klæder! — Kom til Din Moder, min Caroline! hun skal erfare, hvad jeg leed siden hin ulykkelige Time, hun skal blive overtydet og tilgive mig.

Fændriken.

De vedkender sig os? min Fader!

Baronen.

Giv mig Klæder; jeg maa se hende.

Fæn-

Fændriken.

Nu? — hendes Sygdom —

Doktoren.

Nei, Hr. Baron, dersom hun er syg, saa vilde
Synet af Dem dræbe hende — i Morgen!

Baronen.

Hun er Syg? — Stakkels ulykkelige Kone!

(Sætter sig).

Doktoren

(Sagte til Fændriken).

Deres Hæftigbed Hr. Fændrik havde funnet volde
ham Døden. Han var ikke tvivlrgadig, blot bedrøvet,
ude af sig selv.

Fændriken.

Ieg Rosende!

Sophie

(Inørmer sig bedrovet til Fændriken).

De er altsaa min Broder?

Fændriken

(uden at see paa hende, bedrovet).

Ia, liere Søster!

Baronen.

Caroline lever? Doktor! Doktor! mit Hoved er
gandstæ forvirret.

Doktoren.

Ieg takker Gud, at De endnu befinder sig saa-
ledes.

Sophie.

Ieg beder om Deres Venskab.

Fæn-

Fændriken

(uden at see paa hende).

Den inderligste broderlige Kierlighed skal være
Dem helliget.

Baronen.

Hvor megen Glæde paa engang! — Nu lever jeg
ikke længe mere.

Doktoren.

Endnu længe til Trost for Deres Familie! Eller
mange Fattiges Ønsker og Velsignelser maae ikke være
ankomne hisset.

Sophie

(til Fændriken).

Det sagde mit Hjerte mig nok, at jeg var i Slægt
med Dem!

Fændriken.

Mit Hjerte sagde mig ogsaa —

Baronen.

At hun vilde blive Din Kone? det skal skee mi-
ne Ørn! inden 8 Dage er Brællup.

Fændriken og Sophie.

Med min Søster? — Med min Broder?

Baronen.

Du var ikke min Datter, Sophie! nu skal Du
blive det.

Sophie (glad).

Jeg var ikke Deres Datter?

Fændriken.

De har ikke givtet sig i Frankerig?

Baronen.

Nei, min Søn!

Fæns

Fændriken.

Det har min Moder formodet.

Baronen.

Jeg har stedse betrægtet Din Moder som min retmæssige Kone, da jeg reiste hele Tydkland igennem for at finde Din Moder igien, kom jeg giennem en Landsby, og fandt en Bondehytte i Luc. Jeg sprang ud af Vognen, hialp at redde, reddede et Barn udaf Hilden, og det er Du — Da jeg saaledes holdt Dig i mine Arme, tænkte jeg, det er et Barn, som Gud har givet Dig; i det kan Du igien oprette den Uret, som Du har tilføjet Caroline. Dine stakkels Forældre som nu ere døde, maatte sige Dig, at jeg var Din Fader, og kun lod Dig opdrage af dem. Jeg takker Gud for det Hudsald! thi jeg har opdraget mig en Svigerdatter efter mit eget Hierte.

Sophie.

O ja, Gud være lovet! — Wilhelm!

Fændriken.

Sophie! (De give hinanden Hænderne, og kaste sig for Baronens Fodder) Deres Belsignelse, min Fader!

R i n g e n.

Et Lybstspil i fem Optog.

Oversat af Lydse

F. Schwarz.

Personerne.

Baronesse von Schönholm.	Mad. Preisler.
Fruen von Darring, en Oberst-Enke.	— Knudsen.
Henriette von Darring, hendes Datter.	Ifr. Astrup.
Grev Klingsberg, Fruen von Schönholm's Ester.	Hr. Schwarz.
Capitain von Selting.	— Rosing.
Hr. von Holm, en rigtig Banquier.	— Gielstrup.
Louis von Holm, hans Hætter.	— Preisler.
Mariane, Baronessens Kammerjomfrue.	Ifr. Krag.
Philip, Louis von Holms Tiener.	Hr. Knudsen.
Jean, Hr. von Holms Tiener.	— Kemp.
Jacob, Fruen Darrings Tiener.	— Ibsen.
Frands) Baronessens Tiener.	— Beck.
Paul)	
En Opvarter.	

Handlingen er i Hovedstaden.

Første Optog.

En Deel af en publik Hauge.

Første Optrin.

Louis v. Holm. Siden Philip.

Louis

(Gaaer frem og tilbage).

Nu Philip, alt der igien! Har du Svar?

Philip.

Ta Herre, dobbelt Svar.

Louis.

Nu, saa har Moderen gjort Undergierninger.
Bravo, gode Darring, Bravo! Atter her sandes
Ordsproget: Man maae først have Moderen paa sin
Side, saa falder det andet af sig selv med Datteren.
(Seer paa Brevet.) Hvad Dievlen er det? — Til
Frøken von Darring? — Det er jo mit Brev?

Philip.

Ganske rigtig.

H 2

Louis.

Louis.

Som du skulde overlevere?

Philip.

Ganske rigtig.

Louis.

Det sender hun mig tilbage?

Philip.

Ganske rigtig.

Louis.

Og ubrækket tilbage?

Philip.

Ganske rigtig.

Louis.

Disse dydige Pigers Vænhed er paa min Ære utaa-
seligere end deres Uforstommenhed af en anden Klasse. —
Den Tigger! — at begegne mig med saadan Foragt! —
Hvad sagde hun?

Philip.

Intet. — Hun skrev.

Louis.

Hun skrev?

Philip

(Gier ham endnu et Brev).

Der er Brevet.

Louis (læser).

" Jeg har ikke kiendt Dem min Herre, ellers havde
" jeg for længe siden ophævet al Omgang med Dem. De-
" res Hyklerie har forblindet vores Onkel og min Mo-
" der, men aldrig, skulde det endog koste mit Liv, aldrig
" gier jeg den Mand, jeg foragter, min Haand. Alles-
" rede i lang Tid har jeg havt Dem mistænkt; men Des-
" res

"res sidste Afsærd er mig et alt for tydeligt Bewiis, at
Deres Erekierhed saavelsom Deres Kierlighed er Hyklerie.
Da Brevet rimeligiis ligner Dem, udvortes artig og
indvortes hæslig, sender jeg Dem samme ubrækker til
bage, og haaber for Fremtiden at blive forstaanet for
Dem, saavel mundlig som skrifslig."

Henriette Darring.

Impertinent! i høieste Grad impertinent! Nu, saa
Himlen give, at hendes Haardnakkenhed maae vare saa
længe til hun fager Rynker! Da skal hun forbande, at
hun har forspilt hendes skionneste Ungdom ved utidig
Pænhed. Jeg skal, saa sandt jeg lever, hævne mig,
og det ved første Leilighed.

Philip.

Hvad forstaaer hun ved Deres sidste Afsærd?

Louis.

Jeg havde drukket lidt; forglemte min andægtige
Rolle, og vilde spille en verdsdig med hende. Saae du
Moderen?

Philip.

Hun mødte mig, og jeg fortalte Afsaldet af min
Ambassade. Hun rystede med Hovedet, beklagede Dats-
terens Blindhed, og meente at Tiden nok vilde bringe
Henriette paa andre Tanker. Saaat rose Dem var hun
uudtømmelig.

Louis.

At rose raig har hun lært af mig. Naar man først
har vundet en gammel Mamas Hsiagtelse, fornemmelig
ved at hælde med Hovedet og see andægtig ud, taber man
den ikke saa let. — Men Frøken Henriette! De skal kom-

me til at føle min Hævn. Løb nu hen til Baronesse Schonhelm, Philip; fly Cammerjomfruen denne Ring, og forespørge, om Baronessen i Formiddag kommer paa Promenaden? hvis ikke, om hun bliver hjemme, og om jeg kan have Haab at see hende? — Hurtig Philip, tag en Vogn, paa det du kan komme snart igien.

Philip (sagte).

Det kan man ret kalde, fra den ene til den anden.
(gaaer.)

Andet Optrin.

Louis.

Henriettes Pænhed forandrer med Eet mit hele Elskovssystem. I Gaar endnu hængte Vægtskaalen lige imellem hende og Schonhelm; i Dag er Baronessens Skaal uendelig tungere. Det er vel for mig, at jeg aldri løber ud, uden at have tvende Ankerpladse i Sigte! En naer jeg dog. Hvem kommer der? Det er sandelig min Onkel! Hvad i al Verden fører ham saa tidlig fra sit Contoir. (Tager hastig en Bog op af Lovinen.) Maaske træffer jeg et lykkeligt Dieblik at kunne sætte Ondt for Henriette, og aabenbare ham mit Project med Schonhelm.

Tredie Optrin.

v. Holm. Louis.

Holm

(for sig, uden at see i Veiret).

Baronessen er ingensteds at finde, og lovede dog i Gaar (seer i Veiret) - Oh, see der! Serviteur mon Neveu, hvad bestiller du her?

Louis.

Louis.

Jeg anraaber Himmelens Belsignelse over Deres uskatterlige Helbred.

Holm.

Serviteur mon Neveu! Du er en god Dreng, Louis! Derfor skal heller ikke hele Byen faae mig til, at tænke ilde om dig. Men du har mange Fiender, Louis! mange Fiender.

Louis.

Hvorledes det, min dyrebare Onkel?

Holm.

Man holder dig for en Hybler.

Louis.

Gaaledes bliver destovørre den Gudfrygtige og Undegttige falder i disse fordærvede Tider.

Holm.

Man har hellig forsikret mig, at du ogsaa taler ilde om mig; at du ved alle Leiligheder gisr dig lystig paa min Bekostning.

Louis.

Milde Himmel! — Jeg!

Holm.

At du falder mig en riig Bonde, som din Fader af Medhuk hialp paa Venene, og som nu handler utaknemelig imod dig.

Louis.

Gud forlade mine Fiender!

Holm.

Det er sandt, jeg har din Fader at takke for min Lykke. Jeg kom med 25 Rdlr. til Hovedstaden, din Fader understøttede mig, og Flid og Lykke har gjort mig

til en riig Mand; dersor har jeg ogsaa siden din Faders Død, der ikke efterlod dig en halv Skilling, givet dig aarlig 1000 Ndlr.; har for mine gode Penge ladet dig optage i Adelstanden; det tænker jeg, kan man dog kalde at være taknemmelig.

Louis.

Og mere end jeg uverdige fortienner, der kun kan giengielde Deres Godhed ved den ommeeste Kierlighed og de varmeste Bonner.

Holm.

Serviteur mon Neveu.

Louis.

Men hvem ere de onde Mennesker, som søger at giøre mig mistænkt hos Dem? — Dog, jeg skiotter ikke om at kende dem. — Jeg kunde harme mig imod dem, og at harme sig er Synd.

Holm.

C! est bien pensé! Hvad har du der for en Bog? Det er vist ingen Comedie.

Louis.

Himlen bevare os! (Visende ham Titlen.) Det er opbyggelige Betragtninger.

Holm.

Fort bien! Men du er næsten alt for andægtig.

Louis.

Før andægtig? Kan man det?

Holm.

Ga, thi du forsømmer alle verdslige Forretninger. — Du maae sandelig tage dig noget for, Louis.

Louis.

Louis.

De selv, min fortæffelige Onkel, har afholdet mig fra Forretninger; og da jeg, hvis jeg skulde have det Vanheld at overleve Dem, bliver Deres eneste Arving —

Holm.

Sa, ja — altsammen sandt! — Men jeg maae nu aabenbare dig min Hemmelighed: — Jeg er forelsket.

Louis.

Forelsket?

Holm.

Rasende forelsket! — Saa forliefst — at jeg vil give mig.

Louis (sagte).

Og det vel i Schonhelm. (Høit) Givte Dem? — Ikke af egennyttige Hensigter, min bedste Onkel! det skal Himlen være mit Vidne! — men for Deres tilkommende Roligheds Skyld, maae jeg erindre, at De er 60 Aar.

Holm.

Med en Million er man altid ung, Louis.

Louis.

Og paa hvem er Deres Valg falden?

Holm.

Det faaer du ikke at vide. — Hvorledes staarer det med dig og Cousine Darring?

Louis.

Slet.

Holm.

Torend jeg selv sik i Sinde at givte mig, havde jeg gierne seet at min Formue var tilfalden Her to. Hun er en hiertens god Pige.

A 5

Louis.

Louis.

Stolt og egenfindig som en Romanprinsesse. Hendes gamle Adel har gjort hende forrykt i Hovedet. Hun lurer paa en Greve eller Kyrste, og betragter os med samme Øine som hendes Skoemager og Skræder. Læs denne Billet, som hun har sendt mig tilbage tilligemed et ubrækket Brev.

(Gier ham Billetten).

Holm

(Clæser sagte ved sig selv).

Louis (sagte).

Det var en forbandet Streg, isald han havde Die paa Schönhelm! — Han besorger hendes Commisioner — seer hende daglig — hm! hm!

Holm

(Gier ham Billetten tilbage).

Pigen er en Nar! Hun taler om dig, som om en Erhspitsbube.

Louis.

Og hvor ligegyldig om Dem! — Hun har egentlig aldrig været ester min Smag; men da min eiegode Onkel ønskede dette Givtermaal, saa har jeg heller vildet lade mit jordiske Livs Lyksalighed fare, end at mishage Dem.

Holm.

Fort bien, mon Neveu. Lad hende løbe, og sog dig en riig Kone op.

Louis.

Leg har alt fundet hende — Baronesse Schönhelm.

Holm.

Hvem?

Louis.

Baronesse Schönhelm.

Holm

Holm (saae).

Que diable! Er Knøsen min Medbeiler. (Heit)
Det duer heller ikke.

Louis.

Hvi saa?

Holm.

Det er ikke noget for dig. — Kiender du hende ngie?

Louis.

O ja, kiereste Onkel.

Holm (sagte).

Coquin! (Heit) Hendes Omstændigheder ere ikke
med de bedste.

Louis.

Om Forladelse, Hr. Onkel; jeg veed vist at hun
har 5000 Rdlr aarlig Indkomster.

Holm.

Ba, ba! Neppé 600 Rdlr. Jeg besørger jo hens-
des Pengesager.

Louis (sagte).

Rigtig! min Hr. Onkel er min Rival; men bie kun.

Holm.

Det er virkig Skade at hun ikke er riig. Hendes
Sædelighed —

Louis.

Hm! Den er nu vel ikke saa overordentlig.

Holm.

Hvad?

Louis.

Oprigtig, kiere Onkel! Hun er forskrækkelig Co-
quette; en Kone, som er forsærdelig anstukken af disse
Tiders Laster.

Holm.

Holm.

Og du vil givte dig med hende?

Louis.

Ingen uden et Menneske af min Vandel og Tænke-maade kan bringe denne forvildede Skabning tilbage paa Dydens Bei. Mit Exempel —

Holm.

Har hun da Godhed for dig?

Louis.

Sa, min Onkel, og paa den grunder jeg hendes Omvendelse.

Holm (sagte).

Du skal nok lade være at omvende hende. (Heit) Nej, Louis, til dette Givtermaal gier jeg aldrig mit Samtykke. Slige Omvendelser ere meget uvisse, og hvad skal du gisre med en fattig Kone?

Louis.

Himlens Belsignelse — og Deres Understøttelse —

Holm.

Faaer du ikke til denne Forbindelse. — Gior over-alt for nærværende Sid ikke mindste Regning paa mine Penge, siden jeg har faaet Lyst til at give mig.

Louis.

O min Onkel.

Fierde Optrin.

De Forrige. Jean.

Jean

(sagte til Holm).

La Baronne de Schönheim Se trouve indisposée,
elle ne sortira pas.

Holm

Holm

(Sagte til Jean).

Mais, est elle visible?

Jean.

Je crois qu' oui, on attend Madame de Darring.

Holm (Sagte).

Bon. (Høit) Ma Voiture.

(Jean løber ud.)

Holm.

Adieu Neveu! Vær klog, vær fornæstig, og opsig dig en riig Kone. Lad Schonhelm fare; det dører dessuden intet — slet intet.

(Gaaer).

Femte Optrin.

Louis.

Den Gamle har, saa sandt jeg lever, Hensigter med Schonhelm. Ei nu, saadan en Medbeiler kunde jeg see af, dersom han ikke var min Onkel, og riig — Se der! Capitain Seling.

Siette Optrin.

Louis. Capitainen.

Louis.

Underdanigste Tiener, Hr. Capitain!

Capitainen.

Det ønskede jeg Dem ikke.

Louis.

Hvad?

Capitainen.

En fattig Dievels underdanigste Tiener. — Min Proces er tabt.

Louis.

Louis.

Taft, hvorved?

Capitainen.

Gordi min Ven, som vilde testamontere mig en Deel af sin Formue, har underskrevet sit Navn et Par gange for lidt.

Louis.

Men Sagen var jo dog saa klar.

Capitainen.

Efter Naturens Ret, men denne Ret gelder kun saa lidet for den menneskelige Domstoel.

Louis.

Jeg beklager Dem af mit ganske Hjerte.

Capitainen.

De siger det i en Tone, som om jeg vilde laane Penge af Dem. Jeg kan, Gud skee Lov, leve af min Gage. Vil De være min Giest til Middag.

Louis.

Hvor?

Capitainen.

Her hos Tracteuren.

Louis.

Det tor jeg ikke, kæreste Hr. Capitain. (Leende) Et saa exemplarist Menneske skulde spise paa et offentlig Sted!

Capitainen.

Jeg kunde blive vred paa Dem for det Hyblerie. Skam Dem dog.

Louis.

Jeg kan, jeg tor virkelig ikke.

Capitainen.

Capitainen.

Saa lad være, saa vil jeg søger mig et Pår andre gode Venner op, for til Valet at drikke vor Monarks Velgaaende; thi i Morgen, saasuart det bliver Dag, reiser jeg tilbage til min Garnison.

Louis.

Wil De saa snart forlade Staden?

Capitainen.

Tabet af min Proces hæver Marsagen til min Permission.

Louis.

Saa brav en Officer skulde søger at erstatte Tabet af sin Formue hos Damerne.

Capitainen.

Jo dette skionne Ar skulde nok giøre store Grobringer. I det 14de eller 15de Aarhundrede gjorde et æresfuldt Ar Undergierninger hos det smukke Køn — men i vore Dage! — Jeg kiender en Officer, som i sidste Krig bar sig langt anderledes ad end jeg, og er nu declareret Undling hos Damerne.

Louis.

Og hvorledes da?

Capitainen.

Det er en klog Mand, som ret godt veed, at et glat Ansigt gielder ikke lidet hos Damerne; derfor gav han Nyggen til Priis for Hienden.

Louis.

Jeg torde dog vædde at deres Hjerte ikke er frie.

Capitainen (sukkende).

Nei, destoværre!

Louis.

Louis.

Er hun grusom?

Capitainen.

Det veed jeg ikke.

Louis.

Er hendes Paarørende derimod?

Capitainen.

Nei.

Louis.

Er hun fattig?

Capitainen.

Riig, meget riig — saa deiligt at hun kan forsøre alle Mandfolk, og saa dydig at hun kan modstaae dem alle. En fortræffelig Skabning. Men saa meget som jeg elsker hende, saa — Hvem er det hisset henne?

Louis.

Det er Grev Klingsberg, som er Livet i alle Prismenader og offentlige Fortrystelser; det er kun saa Dage siden han kom fra Paris.

Capitainen.

Har han ikke staet i Dienesten tilforn?

Louis.

Ganske rigtig.

Capitainen.

Nu husker jeg ham, han har holdt sig brav.

Louis.

O! det er en Mand, som fortiner at misundes, en Pebersvend af det lykkeligste Slags. Han besidder en egen Maade at forvandle de ubehageligste Ting til Spsg. Med en Mands Forstand paa 50 Aar forbinder han et ungt Menneskes Leisindighed paa 20 Aar.

Sy

Svende Optrin.

De Forrige. Grev Klingsberg.

Grev Klingsberg.

Ah! god Morgen, Holm.

Louis.

God Morgen, Hr. Greve.

Klingsberg.

Nu, Holm! paastaaer De endnu, at vores Landsmænd veed at nyde Livet? Er det ikke barbarisk i denne herlige Formiddag neppe at finde en halv Snees Mensæsser her. Jeg troer paa min Ære, at om man aabnede et Paradis for Indbyggerne her, vilde detinden tvende Aar være saa ledig, som om det var Helsvede. Nei, uden Fordom! Franskmanden allene veed at leve. (Glever Capitainen vaer) Ndmige Tienere — tager jeg ikke Feil, saa har jeg den Ære at kiende Dem.

Capitainen.

Capitain Seling for at opvarke Dem.

Klingsberg.

Det er mig meget kiert at træffe Dem her. — Vi have været Krigskammerater — husker De det endnu?

Capitainen.

O ja!

Klingsberg.

Nu, mine Herrrer, hvad godt Mvt er her? Jeg er først for tvende Dage kommen fra Paris.

Louis.

Det nyeste her er meget gammest. Nogle Folk blive til Skielmer for at fortjene Penge.

S

Klings-

Klingsberg.

Netop saaledes gaaer det ogsaa til i Paris.

Louis.

Høflighed ansees nu næsten for en Lust.

Capitainen.

Og Vantroe for Religion.

Klingsberg.

Ligesom i Paris.

Louis.

I det behageligste Veir seer man neppe en halv
Snees Mammeseller paa Bolden.

Capitainen.

Derimod har givte Mænd aldrig flaget saameget
over Hovedpine.

Klingsberg.

Ligesom i Paris.

Louis.

Geg troer der i tre Maaneder ikke er aflagt nos-
gen Eed for Nettens.

Capitainen.

Derimod aflagges der flere Eder for Stadens
smukke Koner.

Klingsberg.

Pah! lutter gamle Sager. — Hører man intet
om en forestaende Krig? Har ingen Skionhed funden
for godt, at tage ud paa sine Godser? Har Reisen til
Badet ikke forstaaet nogen Kone en Arving til hendes
Mands Formue og Navn? Er ingen smuk Frøken løb-
bort med hendes Moders Kamertiner? Er Val Pare
i for-

i forrige Vinter bleven flittig besøgt? Hvem har givet det bedste Bal i Byen? Hvem har den smukkeste Equis page?

Louis.

Fortæl os hellere noget om Deres Ophold i Paris.

Klingsberg.

Dertil behøves kun saa Ord. Jeg har i det Aar omtrænt fortærret 12000 Ndlr., havt en halv Snees Kierligheds Intriquer, dueleret et Par gange, anskafset mig et halv Dosin Klædninger — og her er jeg igien in statu quo.

Louis.

De vilde jo ogsaa gaae til England? — Hvad bragte Dem da saa tidlig tilbage?

Klingsberg.

Det, som bragte Dem til Verden — et Fruentimmer.

Capitainen.

Hvorledes? For et Fruentimmers Skyld, funde De nægte Dem Fornsielsen af en saadan Reise?

Klingsberg.

Men hvilket Fruentimmer? — Ah! — min kære Capitain! Jeg seer heller den usselste Krog i hendes Huus end Ludvigs-Pladsen; for et Smil af hendes Mund gier jeg alle Noms Oldsager. — Et Tryk af hendes Haand —

Louis.

Aha, Hr. Greve, er De sangen? Er Ægtestanden ikke mere saa rædsom for Dem?

S 2

Klings-

Klingsberg.
Egtesstanden? Hvad Pokker vil De sige med Egtesstanden? Holder De mig for at være saa misundelig og gierrig, at jeg skulde beroe alle andre Mennesker en Ting, som behager mig, og kisbe den for Livstid? Det er det fuldkomneste Fruentimmer jeg nogensinde har seet. Men Egteskab —

Louis.

Nu kiere Hr. Greve, De er sandelig ligesaa ødsel i at rose Deres Elskede, som Capitainen var med at rose sin. Jeg troer De begge seer igennem Forstorrelsesglasset. Thi jeg vædder 10 Dukater, at deres Skionne ikke er halv saa smuk, halv saa vittig, saa belæst, saa dydig som min.

Klingsberg.

Va! — Men det falder mig nu just ind, at Væddebemalet ikke saasnart kan afgøres; thi jeg veed endnu ikke, hvor min Elskede boer — Hun forlod Paris før Uger førend jeg.

Capitainen og Louis.

Paris? Hun var i Paris?

Klingsberg.

Og forsikrede mig, at hun reiste hertil.

Capitainen.

Hendes Navn, Hr. Greve.

Louis.

Maaskee kiende vi hende.

Klingsberg. —

Hendes Navn? ja — o! hun har den blodreste hvideste Haand, som nogensinde blev stukt af Kiod og Blod, hendes Læber ere saa balsamiske —

Capitainen.

Capitainen.

Men hendes Navn?

Klingsberg.

Hendes Taille overgaer alt hvad —

Louis.

Men hendes Navn, hendes Stand —

Klingsberg.

Det majestætiske i hendes Gang opvækker Erbs-
bighed, og —

Capitainen.

Men først hendes Navn —

Klingsberg.

Og hendes Dine, hendes Dine —

Louis.

Men hvad falder hun sig? —

Klingsberg.

Hun falder sig — og hendes Fod, hendes Fod!
hun dandser, saa man er færdig at falde i Besvimelse
derover. —

Capitainen.

Men for Pokker! uden Navnet vil vi aldrig kunde
giette hvem Maleriet er.

Klingsberg.

Ifke? — ah saa beklager jeg Deres Smag! Den
eneste i sit Slags lader sig dog let giette, eller ogsaa
De ikke kiender hende. Nu der har De det, mine
Herrer! og bliver ganste stumme. — Baronesse —

Louis.

Baronesse —

Capitainen.

Baronesse Schø —

Klingsberg.

Schonhelm !

Capitainen (sagte).

Dievlen ! han min Medbeiler ?

Louis (sagte).

Min Baronesse ?

Klingsberg.

Kiender nogen af mine Herrer hende ?

Capitainen (kold).

Ja, jeg har seet hende nogle gange.

Klingsberg.

Saa veed De ogsaa hvor hun boer. Giig mig
det dog, kiere Hr. Capitain.

Capitainen.

Hendes Boepal veed jeg ikke. Ndmige Tiener,
Hr. Greve.

(Gaaer bort).

Klingsberg.

O De veed tilforladelig, hvor det er; jeg kan see
det paa Dem, og De maae sige mig det.

(Folger efter Capitainen).

Ottende Oprin.

Louis. Philip.

Philip.

Endelig kan jeg bringe Dem Rapport — Baro-
nessen bliver hiemme, og bliver efter al Rimelighed als-
lene mod Kl. 12.

Louis.

Louis.

Godt.

Philip (Gaaer).

Louis.

Geg maatte tage meget Heil dersom Capitainen ikke ogsaa er min Medbeiler. Det var da tilligemed min Onkel Tre, og hvem af disse Herrer er vel den, som jeg maae være mest bange for? — Min Onkel? hans Alder og Sæder gior mig sikker for ham. Capitainen! mod ham beskytter hans Ar og tomme Pung mig. Men Klingsberg, Klingsberg er farlig. Han er Greve, jeg kun en nybagt Adelsmand — han har Equipage, jeg gaaer til Gods — han har 15000 Adlr. aarlig Indkomster, jeg lever af min Onkels Maade. Og den Hoved-Omstændighed, som kan skade mig — Greven har været i Paris — jeg ikke, derimod vil han ikke givte sig — og Baronessen er dydig. I al Fald maae jeg dog sege, at lede ham fra hende.

Niende Optrin.

Klingsberg. Louis von Holm.

Klingsberg.

Han vil ikke lade sig opholde. Jeg croer tilfors ladelig han er min Medbeiler.

Louis.

Det forekommer mig ogsaa saaledes. Han kunde neppe skule sin Harme ved Navnet Schonhelm. Dersom det var saa, Hr. Greve, eg hans Vergrelse ikke reiser sig af hans tabte Proces; han skyder og fægter som en Dievel.

Klingsberg.

Skyde? fægte? — Lad ham det! Men kan han dandse? — hahaha! Dersom Damernes Hierter lod sig allene vinde ved Kaarde og Pistoler, hvad Pokker skulde Folk som jeg og mine Lige, der elste Fred, da giøre?

Louis.

Hvorledes, Hr. Greve! De skulde afflæae en Duel, sor saa fortæsseligt et Fruentimmer?

Klingsberg.

Hm! det maae jeg overveie — Jeg elsker Schonshelm; men uendelig mere Grev Klingsberg. Hun er engleskøn, men en Kugle igienem Hovedet er dievles blændt hestlig.

Louis.

Det tænker jeg med.

Klingsberg.

Paa den anden Side: jeg søger ogsaa godt; jeg skyder ikke slet — Kort, det kommer an paa hvorledes jeg bliver spirret. Kan jeg undgaae det, gierne, kan jeg ikke — ih nu! — dog lad os afbryde denne Samstale. De veed heller ikke, kiere Holm, hvor Schonshelm boer?

Louis.

Nei.

Klingsberg.

Men De kiender hende?

Louis.

O ja, og jeg gier Beddemalet vissig tabt. Men saa indtagende hun ogsaa er, saa beklager jeg dog hens des tilkommende Gemahl.

Klings-

Klingsberg.

Hvorledes det?

Louis.

Hun er den største Coquette i hele Europa.

Klingsberg.

Hvad?

Louis.

Deraf kommer hendes idelige Reiser fra et Sted til det andet. Jeg har Beviser. Selv min Onkel er paa en besynderlig Fod med hende.

Klingsberg.

Det forunder mig overmaade — Men ret godt! Vedre ikke at være elsket alle, end let ikke at være elsket.

Louis.

Deres Hensigt gaaer altsaa virkelig ikke ud paa Egetestab.

Klingsberg.

Tilforladelig ikke: — Hvad, jeg skulde nu være saa rasende at slutte mig inde, da jeg i mine Ungdoms Aar er undgaaet Fængslet.

Louis.

Hm! De er ikke ret forliebt.

Klingsberg.

Netop saameget at det tjener mig til min Forstielse. Den sygneriske, phantastiske Kierlighed har jeg aldrig følt, og skal tage mig meget iagt for den. Jeg tiender den af et Par Venner, som den har gjort til Marre. Den første Hølelse kildrer. Saaret er saa behageligt, at man selv trykker Pilen dybere ind; men

Fornsielsen forvandler sig uformert til Brand; Smerten formerer sig; Feberen slaaer sig dertil; Inflammationen bliver forstærkelig; man kan ikke sove; taber Appetit, Nolighed, Helsebred, Selskabelighed! — Kort, man bliver en Mar!

Louis.

Et herligt Willede paa Kierlighed!

Klingsberg.

Ingen Maler kan træffe det bedre. Men hig mig kiere Holm! veed De ingen smuk Pige, som jeg kunde forslaae Tiden med, saalænge indtil jeg er kommen paa fast Hod hos Baronesse Schonhelm? Jeg veed De er en Erkehylker! og Hylkeren har den bedste Kundskab i deslige Ting. Desuden er jeg nu igien aldeles fremmed her — De tænker efter?

Louis (sagte).

En herlig Lejlighed til at hevne mig over Hensiette, og tillige at drage ham fra Schonhelm.

Klingsberg.

Nu —

Louis.

Lad mig dog tænke lidt efter.

Klingsberg.

Tænke efter? — De har dog vel ikke Pigerne i Dosinviis?

Louis.

Jeg veed en Pige — (estertænkende)

Klingsberg.

Nu —

Louis.

Ikke af de foragtelige, gemeene Slags.

Klings-

Klingsberg.

Destobedre!

Louis.

En Pige paa 18 Aar —

Klingsberg.

Atten Millioner Taf.

Louis.

Deiligt og vittig —

Klingsberg.

Fortræffelig! — Hvor boer hun? hvad er hendes Navn? —

Louis.

Hendes Navn? — ja — ah hun har den blgs-
deste, hvideste Haand, som nogensinde blev skabt af
Kied og Blod. —

Klingsberg.

Herlig!

Louis.

Hendes Læber er saa balsamiske —

Klingsberg.

Og boer? —

Louis.

Hendes Hine ere saa majestetiske —

Klingsberg.

Og boer? —

Louis.

Hendes Taile er til at falde i Besvimelse over —

Klingsberg.

Men for Pokker! hvor boer hun? — hvad
hedder hun?

Louis.

Louis.

Hun boer — hun synger, hun danser, hun spiller,
at Kierligheds Guderne maae blive stumme derved —

Klingsberg (vil gaae).

Deres Tiener.

Louis.

Hvorhen?

Klingsberg.

Gisre en Tour, til De kommer til sig selv igien.

Louis.

Det behager Dem altsaa ikke, at man lader Dem
vente saalænge paa Svar?

Klingsberg.

Nei, tilforladelig ikke,

Louis.

Akkurat saaledes gik det mig før. — Hør nu, —
Pigen er i mine Hine Stadens største Skionhed. Hun
lever hos en gammel Kone, som naturligvis passerer
for hendes Moder. Det forstaer sig, at den Gamle
lader sig kalde Frue Darring, og Pigen Frøken Henriette.

Klingsberg.

Bedste, kiereste Ven! hvor boer hun? jeg vil paa
Dieblikket til hende.

Louis.

Hold, Hr. Greve! Det gaaer ikke saa gesvindt.
Uden mit Pas kan De ikke haabe Modtagelse; men
tre Linier sea mig vil forskaffe Dem den behageligste
Tidsfordriv. Hun boer i store Kongensgade, ikke
langt hersra.

Klingsberg.

Kom med og skriv.

Louis.

Louis.

Taalmodighed! — Vogt Dem for at see naar den Gamle taler om hendes salige Mand, Hr. Obersten; eller naar Henriette declamerer emphatisk: er det en Opsørel mod en Pige af Stand!

Klingsberg.

Godt, godt! Skriv De fun. —

Louis.

De vil finde Værelserne anständige og meubleret med Smag.

Klingsberg.

Destobedre! — vive la propreté! Men vil det ikke falde kostbart?

Louis.

Det kan blive kostbart; dersom De, som jeg sikret troer, skulde attaschere Dem til Pigen. Men 20 eller 30 Ducater for det første, som presenteres med god Maneer, vil forstørre Dem en beraagen Modtagelse.

Klingsberg.

Saa kom dog og skriv, at jeg kan komme derhen.

Louis.

Før Klokkens Et vil De ikke blive modtagen.

Klingsberg.

O det er en Evighed.

Louis.

Saa maae De ogsaa klæde sig om, og føre derhen i fuld Stads.

Klingsberg.

Det vil giøre Opsigt.

Louis.

Louis.

Hele Naboelauget holder hende for en Kone af
Stand; kun faa kiende hende saa vel som jeg. For-
glem for altid ikke den Regel, paa hvilken altid kom-
mer an: hverken for bly eller for frie.

Klingsberg.

Det Forste er ikke at frygte for, ved det Andet
vil jeg giøre Vold paa mig selv. Kom, kom! og skriv
mit Pas.

(Gaaer).

A n d e t O p t o g.

Baronesse Schonhelms Værelse.

Første Optrin.

Baronesse Schonhelm. Frue v. Darring.
Henriette.

Baronesse Schonhelm
(gior Guld-Fille).

Nei, bedste Darring! Kilden til min Kummer er uud-
tommelig; den udcorres aldrig.

Darring.

Geg troede sikkert Deres Reise skulde have giort
Dem munter.

Baronessen.

Den har snarere forsøgt min Græmmelse.

Dars

Darring.

Forsøget?

Baronessen.

Jeg søgte, og fandt ikke. Kan det gisre munter?

Darring.

Kiereste Baronesse! — neppe vover jeg at bede —

Baronessen.

Bede? De bede mig? — Tael! Hvad kan jeg
gisre for Dem?

Darring.

Fortroe mig Aarsagen til Deres Kummer.

Baronessen.

Hvem saae min Kummer, uden De?

Darring.

Ingen.

Baronessen.

Endog De maae ikke have seet den.

Darring.

Jeg tier.

Henriette.

Bedste Baronesse! De er uforklarlig.

Baronessen.

Hvi saa?

Henriette.

I Selskab er De bare Liv og Glæde; omringet
af saa mange Tilbedere, som ere Dem til Last, og dog
neppe blive det vaer; men saasnart De er allene, kan
man læse Græmmelse og Kummer i Deres Ansigt.

Baronessen.

Det kan jeg let forklare Dem. Jeg søger Adspres-
belse for at finde Mølighed.

Hens

Henricette.

Molighed i Adspredelse? — skulde det være muligt?

Baronessen.

Nei, jeg er omsider selv blevet overtydet derom; derfor vil jeg kun heller op holde mig her endnu en kort Tid, saa tage paa mit Gods, og søger Molighed i Ensomhed.

Darring.

De vil forlade os? sige Verden Farvel, som tilbyder Dem Alt hvad der kan tiene til Menneskets Fornsielse?

Baronessen (sukkende).

Fornsielse!

Darring.

Det staer til Dem, at giøre en værdig Mand —

Baronessen.

Lad os bryde af med det. (Trænger sig til at være munter) Siig mig, kiere Henricette! har Deres Hjerte endnu ikke valgt sig nogen Gienstand? Er De endnu frie?

Darring (sagte).

Oh, min Veninde! nu giester jeg Dices Kummer, De vilde undgaae en Samtale, som bedrøver Dem, og kommer med andre Ord paa samme Materie. Deres Egteskab maae vist —

Baronessen (sagte).

For vores Venstabs Skyld! intet Ord mere here om. (Høit) Nu, mit Barn! De sværer ikke?

Henricette.

Maria afbrød mig.

Bæ

Baronessen.

Har De endnu ikke elsket?

Henriette.

Nei — men —

Baronessen.

Men —

Henriette.

Det skulde ikke mishage mig, om jeg fandt en
Mand, som var min Æmhed værd!

Baronessen.

Stakkels Pige! En Mand, som er den qvind-
lige Æmhed værd!

Henriette.

O der gives vist de! og da Ægtesstanden dog en-
gang er vores Bestemmelse —

Baronessen.

Saa bevare Deres gode Engel Dem i det mindste
for en Mand af den store Verden, fra Hovedstaden!
Saa, meget saa Ægteskaber finder man gienstig Hoi-
agtelse, og De forlanger Æmhed? Kire Maaneder ester
Brylluppet følger næsten enhver af disse Herrer sin Und-
lings Passion, og forsommer Mandens og Faderens
Plichter. Konen, som er givet til Priis for Kidson-
melighed, følger endelig dette Exempel, skyrter sig i
den store Verdens Tummel, og ophører ligeledes at
være Kone og Moder.

Darring.

Der gives Undtagelser.

Baronessen.

Sandt! Men er just en af disse Undtagelser Hen-
riettes Bestemmelse?

K

Hen-

Henriette.

Man hører dog overalt at Sæderne forbedres.

Baronesseen.

Man hører det, men seer det ikke. Til Sædersnes Forbedring hører en aldeles Forandring i den selskabelige Tone. Stolthed over vort Hædreneland; Agtelse for vort Sprog, som vi blot foragte, fordi vi ikke kiende det, og som vist nok falder tungere at lære, end den franske Jargon, med hvilken man i vore Selskaber gør sig forstaaelig; Hornægtelse af de saa kaldede Undlings-Passioner; Opmærksomhed paa vore Børns Opdragelse; Strenghed i at vælge Lærere; den latterlige Grundsætnings Udryddelse: at enhver Stamherre er klog nok, og at en Families Glands blot bestaaer i en standsmessig Forplantelse.

Andet Optru.

De Forrige. Mariane.

Mariane.

Den unge Hr. Holm vil giøre Deres Maade sin Opvartering.

Baronesseen.

Som deres Paarsrende maae jeg vel tillade det.

Henriette.

Jeg fritager Dem meget gierne deraf.

Baronesseen.

Staaer han ikke i Maade hos Dem?

Henriette.

Netop saaledes som han fortinener det.

Dar-

Darring (bebredende).

Henriette!

Henriette.

Jeg kan ikke giøre for det, fiereste Mama! Jeg
hader det Menneske som Arvesynden.

Baronessen.

Hvorsor hade ham, Frøken? Skulde Ligegyldig
hed ikke være nok?

Henriette.

Jeg hader ham, fordi han ved Hyklerie har vun-
det min Moders og Onkels Tillid.

Darring.

Det er ikke saa. Hun hader ham, fordi han er
bestemt til at være hendes Mand.

Baronessen (forundret).

Saa? — Det er første gang jeg hører det. Lad
ham komme ind, Mariane. Jeg maae dog see hvorle-
des han vil bære sig ad. Jeg har mine Aarsager.
Veed han at Frue Oberstinden er her?

Mariane.

Nei, Deres Naade.

Baronessen.

Destobedre,

(Mariane gaaer).

Henriette

(Seer paa Uhret).

Vi har endnu nogle Visiter at giøre Mama!

Baronessen.

Kun et Pieblik, fier Henriette!

Tredie Optrin.

De Forrige. Louis v. Holm. Mariane.

Louis (Forstkræfket).

O Vee! (Til Mariane sagte) Hvorfor sagde hun mig ikke — (Hoit) Underdanige Ziener.

Baronessen.

De kommer som De var kaldet, Hr. Holm! for at domme os imellem. Deres Cousine paastaaer, at den nødvendig maae have meget onde Grundsætninger, som frier til tvende Fruentimmer paa engang. Jeg troer, at det heri kommer meget an paa Omstændigs hederne.

Louis.

Ganske rigtig, Deres Maade! Med den rettskafne Mands Trimodighed, der ører Dyd og Slægtstab, maae jeg beklaende, at jeg just befinder mig i dette Tilsfælde, og vist har gode Grundsætninger. Min Onkel befalede mig at anholde om min Cousine; jeg saae Forskelligheden i vor Lænkemaade; saae at vort Egtesstab ikke vilde blive det lykkeligste; men det kom ikke mig til at handle imod vor Onkels ødelmodige Hensigter. Han vilde gifre Frokenen lykkelig ved Halvdelen af sin Formue. — Jeg streed og overgav mig.

Baronessen.

Nu, den Striid maae ikke have kaldet suur.

Darring.

Kiereste Cousin! jeg agter Dem stedse høiere — jeg miskiender Dem ikke.

Henriette.

Tillad nu, at jeg gaaer.

Bar-

Baronessen.

De gier sig altsaa tabt?

Henriette.

Var det mig anständig, at fortælle Dem virkelige Handlinger af denne Herre; vilde De forsørdes over hans Striid.

Louis.

Vær ikke vred, bedste Cousine! Vi ere begge frie. Vores Onkel har taget sin Besaling tilbage, og tillader mig at folge min Tilbøjelighed.

Henriette.

Himlen velsigne ham for det! Halvdelen af hans Midler vilde ikke være mig saa behagelig.

Darring.

Henriette!

Henriette

(Seer paa Uhret).

Kiere Mama! det er den høieste Tid.

Darring (saaer op).

Egensindige Dyr! — Lev vel bedste Veninde! (Sagte) Jeg kommer igien siden, og aflader ikke for end jeg saaer Aarsagen til Deres Kummer at vide.

Henriette

(Comfavner hende).

Over den afbrudte Samtale maae jeg endnu høre mere af Dem.

Baronessen.

Gid min Erfaring maatte blive Dem gavnlig —

Darring.

Aldieu, kiereste Cousin!

Henriette (til Louis).

Himlen staae Dem bi i deres Strid.

(De gaae og Baronessen folger dem til Doren).
Louis.

Det slap jeg godt fra.

Fierde Oprin.

Baronessen. Louis v. Holm. Mariane.

Louis.

Er jeg endelig saa lykkelig at see Deres Maade!
I otte Dage har jeg været den Lyksalighed berset.

Baronessen.

Jeg har ikke utydelig givet Dem at forstaae, at
jeg øster Eensomhed. Deres Paahæng —

Louis.

Maae De denne gang aldeles tilskrive den øm-
meste Deeltagelse i Deres gode Navn og Rygte. —

Baronessen.

Hvorledes det?

Louis.

Det gør mig ondt at nævne en Mand, som jeg
ved Slægtstab staar i Forbindelse med; en Mand,
der ingen anden Heil har, end at han tænker med den
yderste Ringagtelse om det smukke Kion. Men den
Dietskasne, Uskyldighedens Forsvarer, maae ingen Ting
kaane.

Baronessen.

Taler De om Deres Onkel?

Louis.

Destoværre! — Jeg aabenbaredes ham i Dag min
dydige Tilbøjelighed til Dem. —

Ba-

Baronessen.

Saa? Maaskee ogsaa min Gienkierlighed?

Louis.

Himlen bevare os! — Hvor stor maae den Mands
Værd ikke være, som tør smigre sig med den! — Der
som ulastelige Sæder, Guds frygt, Kierlighed til Mæ-
sten kan hos saa dydig en Dame erstatte Mangel paa
Rang og Fortjenester, saa føder jeg det frygtsomme
Haab — —

Baronessen.

Som jeg dog engang for alle har betaget Dem.

Louis.

De er gruesom, naadige Frue!

Baronessen.

At komme igien til Deres Onkel — Hvad sagde
han om mig?

Louis.

Jeg frygter for at fortørne Dem.

Baronessen.

Aldeles ikke.

Louis.

Før det første satte han sig imod min Tilbørelig-
hed, under Paaskud af Deres Fattigdom.

Baronessen.

Min Fattigdom?

Louis.

Da jeg svarede, at al Verdens Rigdom var mig
ligegeyldig, deklarerede han ligefrem, at han ikke vilde
erkiende uden et Fruentimmer af ulastelige Sæder for
hans Fætters Kone, og — og —

Baronesseen.

Bidere! videre!

Louis.

Og at han selv stod paa en meget fortroelig God
med Deres Maade.

Baronesseen.

Hvad? (Til Mariane) Lad ham paa Dicblifiket
komme hid.

Louis.

Nei, for Himmelens Skyld ikke, naadige Frue! De
vilde giore mig ulykkelig, og dertil er Deres ædelmo-
dige dydige Hierte ikke istand. — Hold Deres Ørre
lukkede for ham, fortroe Deres Pengesager til en an-
den; det vil være Straf nok for hans Ubesindighed,
uden at give mig til Pris for hans Hævn.

Baronesseen.

Det er vist et overmaade stort Beviis paa Deres
Retskaffenhed, at aabenbare mig Deres Onkels Ufor-
stammenhed, og at sætte Dem blot for at blive giort
arvelos.

Louis.

O, naadige Frue! jeg havde voget det samme for
ethvert dydigt Fruentimmer, for at beskytte hende mod
Horsørelse og Vagtaelse: hvormeget mere for Dem, som
jeg saa smmelig elster, og saa reent som Adam ikke ens-
gang før Faldet har elset sin Eva.

Baronesseen.

Jeg er virkelig meget glad over, at De gier mig
Lejlighed til aldeles at lære at kende Dem.

Louis.

Louis.

O maatte denne Kundskab kun virke det mindste
Haab for mig.

Femte Opfrin.

De Forrige. Frands.

Frands.

Hr. von Holm vil giøre Deres Maade sin Op-
vartning.

Baronessen.

Lad ham komme ind.

(Frands gaaer).

Louis.

Seg beder Dem for altion i Verden, lad ham
vise af.

Baronessen.

Hvorfor det? Frygt ikke for noget. Seg skal føre
 mig Deres Advarsel til Nytte, uden at nævne Dem.

Louis.

De vil sætte mig i den Forlegenhed, at lyve for
 første gang i mit Liv.

Baronessen.

Og det maae være forstrækkelig for et saa dydige
Menneske! Vær De kun rolig! Seg gier Dem mit
Ord paa, at jeg skal tie.

Siette Opfrin.

De Forrige. Von Holm.

Holm.

Serviteur tres humble! — Que Diable! hvad
gør du her?

Louis.

Seg erkynnidige mig om hendes Maades Befindende.

Holm.

Serviteur tres humble! De er alt for naadig at tillade det unge Menneske Adgang hos Dem.

Baronessen.

Han bører Deres Navn.

Holm.

Torp de grace! — han er rigtig nok en god Dreng paa en eneste Feil nær.

Baronessen.

At han tænker alt for vel om Kionnet?

Holm.

Tout au contraire, Deres Maade, tout au contraire, selv om den første af Deres Kion har han slette Tanker.

Louis

(Som er i storste Forlegenhed).

Hvem? jeg, min Onkel?

Holm.

Ja, ja, du! I Morges paa Promenaden.

Louis.

Det husker jeg ikke. (Sagte til Holm) For Hirlens Skyld forraad mig ikke! (Sagte til Baronessen) Det er dog ondskabsfuld at paadigte mig sine Ord.

Baronessen (sagte).

Hvilke Mennesker!

Holm

(sagte til Louis).

Vat'en!

Louis.

Louis.

Deres Maade har i Dag ikke nydt den skionneste
Morgenstund.

Baronessen.

Nei.

Holm

(sagte til Louis).

Har du ikke forstaet mig?

Louis.

Promenaden var i Dag meget tom.

Baronessen.

Destomere beklager jeg, at jeg ikke var der.

Holm (sagte).

Coquin!

Baronessen.

Hr. von Holm, jeg behover Penge.

Holm.

Dersor er jeg kommen her. Jeg formodede at
Deres Maade, siden Deres lykkelige Ankomst hertil,
ingen Esterretning har faaet fra Deres Godser.

Baronessen.

Ganske rigtig. Men skrevet har jeg alt.

Louis

(sagte til Holm).

Saa aldeles fattig kan hun dog ikke være.

Holm

(sagte til Louis).

Va t' en, ou le Diable m' emporte —

Louis (sagte).

Paa Dieblifiket! (Hoit) Jeg recommenderer mig
underdanigst Deres Maade. Mogle Forretninger berove
mig den Lykke af Deres Selskab.

Ba.

Baronessen.

Lev vel!

Louis.

Ydmyge Tiener, Hr. Onkel!

Holm.

Serviteur, mon Neveu.

Louis

Gorraad mig for alting ikke.
(Sagte til Holm).

Holm.

Bon.

Louis.

Underdanige Tiener, Deres Maade! (Sagte til Baronessen) Jeg er ulykkelig, dersom De rober mig. —

Baronessen.

Det godt.

Louis

(Sagte i det han gaaer).

Det var et Par forbandede Visiter.

Syvende Optrin.

Baronessen. Bon Holm.

Baronessen (sagte).

Ligesaa dum som ondskabsfuld. (Hoit) Deres Fætter er et Mynster paa et exemplarist Menneske.

Holm.

En brav Dreng, som jeg elsker som min egen Siel. Dersom han kun ikke havde den affyelige Feil, at tale ilde om Fruentimmer.

Baronessen.

Saa?

Holm.

Holm.

Deres Maade har han heller ikke staane.

Baronessen.

Virkelig?

Holm.

Skulde De troe, at den Knegt har den Dristighed at sige mig lige i Dinene, at han holder dem for Coquette? i høieste Grad Coquette: At han roste sig af, at staae overmaade vel anstreven hos Dem? — Jeg er fuldkommen overbevist om det Modsatte; men for at undgaae den stemme Estertale, maae jeg rigtig raade Deres Maade, at nægte ham Adgang til Dem for stedse, og derimod give en Mands Forstag Gehør — som — som — (bliver Mariane vaer, som filerer) Vilde De ikke have den Maade at lade Pigen gaae ud.

Baronessen.

Trods Skik og Brug, er hun stedse vant til at være nærværende, naar jeg har Mandfolks Besøgelse.

Holm.

Mais —

Baronessen.

Mais — elle restera.

Holm.

Serviteur tres humble! — Jeg har den Ere at bringe Deres Maade 500 Ducater (lægger dem paa Bordet). Hav den Maade at disponere over flere, ligesom De behager.

Baronessen.

Meget vel, Hr. von Holm! Jeg skal endnu i Dag skaffe Dem Kviteringen.

Holm.

Holm.

Ak! et Tryk af denne deilige Haand vilde for mig
være Kvitering for 10000 Ducater.

Baronessen.

Dette Slags Kvitering vilde komme Deres Kasse.

Holm.

Penge for Skønhed, og Skønhed for Penge —
det er den rigtigste Vilance.

Baronessen (sagte).

Uforstammede!

Holm.

Deres Maade har der et Par Drenringe — end-
sånt jeg beundrer altting paa Dem — saa maae jeg
dog sige, at — at de aldeles ikke staae mig an.

Baronessen.

Det gør mig ondt.

Holm.

Betrægt disse, Deres Maade.

(Gør hende et Gutteral).

Baronessen.

Fortræffelig! — Af stor Verdie!

Holm.

Foix de Cavalier — Jeg vilde være den lykkeligste
Mand — Mais — la fille de Chambre.

Baronessen.

Mais — elle restera.

Holm.

Serviteur tres humble! — Jeg sagde, jeg vilde
være den lykkeligste Mand, dersom jeg undertiden kunde
se denne ubetydelige Ting hænge i Deres allerklæreste
Dren.

Bar-

Baronessen.

Hvad koste de?

Holm.

Ah! — værdige de Tingester, at de maae erindre
Dem om Deres hengivenste Tiener.

Baronessen.

Altcaa en Foræring? — Godt, jeg tager imod
dem, men under en Betingelse.

Holm.

Kun ingen gruesom.

Baronessen.

Med den Betingelse, at De udstæder en Kvitering,
at have modtaget af mig i kontant Betaling,
hvad disse Juveler ere værd.

Holm.

De tout mon Coeur! — Dersom De tillader det,
vil jeg strax paa Die likket skrive Kviteringen.
(Sætter sig og skriver).

Mariane (sagte).

Det gaaer over min Horizont.

Baronessen (sagte).

En riig Bonde er dog en utsalelig Skabning!
Skulde den Frækhed, at giøre mig Forænger, ikke
være Forløber for en endnu større?

Holm

Caier hende Kviteringen.

Er Deres Maade nu fornæret?

Baronessen.

Sa, og takker Dem — De vil i Morgen see dem
paa deres rette Sted — (Visende paa hendes Øren).

Holm.

Holm.

Serviteur tres humble! — De er Godheden selv,
indtil paa en eneste Punkt nær.

Baronessen.

Og den er?

Holm.

Mais — la fille —

Baronessen.

Mais — la fille restera — Nu, og denne eneste
Punkt er? —

Holm.

Grumhed mod stakkels Forliefte.

Baronessen.

De spøger!

Holm.

Men det volder Deres Midler. Deres Fattigdom
vilde giøre mig riig.

Baronessen.

Seg forstaaer Dem ikke.

Holm.

Riig paa Fornsielse — Skulde en fattig Frøken
vel — sans comparaison nægte mig sin Haand, naar
jeg saadan kunde give hende en 5000 Rdcr. aarlig
til Nips?

Baronessen.

I det mindste vilde jeg giøre det, dersom jeg
var det.

Holm (sludser).

Og Aarsagen?

Baronessen.

Fordi jeg ikke vil giøre mig igien.

Holm.

Holm.

Ikke heller elste mere?

Baronessen

(vender sig mod Foragt fra ham).

Det besvarer jeg ikke.

Holm (sagte).

Nu gaaer det! nu gaaer det! (Klaelende til Mariane) cette diablesse la! (Hoit) Vist nok, Deres Maade, man er Herre over sin Haand, men ikke over sit Herte — Og — dersom De i Deres Egteskab har havt min Erfaring, saa veed vi paa begge Sider, at Givtersmaal er Kierligheds Ligbar. Men da vi engang ere fødte til smme Følelser, saa — maac man indrette en Slags Menage, som — som ikke bringer Kierlighed paa Ligbaen.

Mariane (afsides).

Nu troer jeg Portneren vil faae noget at bestille.

Baronessen (sagte).

Elendige Menneske!

Holm.

De er estertænksom?

Baronessen.

Jeg veed ikke hvorledes jeg skal svare til Deres Nabenhertighed — Den er sielden i sit Slags.

Holm.

Ah! min deilige Frue! til den sande Nabenhertighed hører en tête à tête.

Baronessen (sagte).

Nederdrægtige! (Evinger sig; hoit) En tête à tête — Nu, den kan jeg nok tilstaae Dem.

Holm

(kaster sig for hendes Fodder).

Je me meurs à vos genoux. (Staaer op og siger til Mariane) Sortez Mademoiselle.

Baronessen.

Nei, jeg har Forretninger. Kom til mig i Aften i den strængeste Incognito, og vent en Modtagelse, som er Dem værdig — Mariane skal tage imod Dem.

Holm.

Ah ma chère Baronne, vous me mettez au comble du bonheur!

Baronessen.

Forglem det ikke — Klokk'en 7.

Holm.

Jeg vil tælle hver Minut til den Tid.

Baronessen.

Nu maae jeg bede Dem, at forlade mig.

Holm.

Adieu mon adorable idole! je reviendrai sur les ailes de l' Amour — Serviteur tres humble.

(Gaaer).

Ottende Optrin.

Baronessen. Mariane.

Mariane.

Vil Deres Maade ikke sige mig, om jeg drømmer eller om jeg er vaagen?

Baronessen.

Hvorledes?

Ma-

Mariane.

Geg veed, at De har havt megen Spøg med
Deres saa kaledede Elskere; men —

Baronessen.

Der seer du Folgerne af at have Omgang med
disse Skabninger. Den ringeste Nedladelse; et Intet,
gør dem dristige og usorskammede — Nei, jeg frasig-
ger mig for stedse denne uste Adspredelse. Dog vil
jeg forinden bestemme disse Nedrige. Hætteren vil
jeg ogsaa bestille til Nendesvouen, og dersom jeg kunde,
alle de Marre med ham, som sladdrer mig for om
Kierlighed.

Mariane.

Capitain Seling ogsaa?

Baronessen.

Han vilde Jeg maastee undtage for hans Beske-
denheds Skyld. Men brynderligt er det, at denne
Mand flyder over af bare Omhed, og dog aldrig nøv-
ner Egteskab.

Mariane.

Det er Militairgeisten.

Baronessen.

Saa fortiner han at begegnes som Officerer ved
Frikorpset.

Mariane.

Det er?

Baronessen.

Man giver ham Asskeed, naar man ikke længere
behøver hans Dienste.

Mariane.

Den Pariske Elsker vil ogsaa snart indfinde sig.

Baronessen.

Grev Klingsberg? — Naar jeg undtager hans Grundsætninger om vores Kise, saa har han agtværdige Egenskaber.

Niende Optrin.

De Forrige. Frands.

Frands.

Capitain Seling vil opvarte Deres Maade.

Baronessen.

Han kan komme.

(Frands gaaer).

Baronessen.

Geg maae endelig udgrunde denne Mands Tænkesmaade. Maaske gier han mig ogsaa Leilighed at bestille ham til Nendevouen.

Mariane.

Det er en forsærdelig Enier.

Baronessen.

Saa? Mariane! Mariane!

Mariane.

Geg talte uden Hensigt, Deres Maade.

Tiende Optrin.

De Forrige. Capitain Seling.

Baronessen.

Det er besynderligt! — jeg hader ham som Elster, og er dog saa gierne i hans Selskab.

(Capitainen bukker sig stiltiende).

Bas

Baronessen.

Saa nedslagen, Hr. Capitain? Men saaledes gaaer det med Folk, som har dobbelte Forretninger. At tiente sin Herre og sin Elskede med lige Zver, er ingen ringe Ting.

Capitainen.

Den Sidstes Tjeneste er destoværr den tungeste. Den, som i Krigens aflosser os fra vores Post, takker vi, men hos vores Elskede giøre vi det ikke. Medbeilere i Rygte erhverve sig vores Agtelse; Medbeilere i Kierlighed vores Fiendskab.

Baronessen.

Er De i dette Tilfælde?

Capitainen.

Den Ulykkelige frygter for altting.

Baronessen.

Den Ulykkelige?

Capitainen.

Førend Deres Afreise til Paris, sagde jeg Dem, at jeg opholdt mig her for en Process Skyld.

Baronessen.

Ja.

Capitainen.

Min Process er tabt; jeg er fattig.

Mariane (sagte).

Nu kan jeg slet ikke lide det Menneske.

Baronessen.

Tabt? — jeg troer den angik en Arvepart efter en Ven, hvis Liv De reddede i sidste Krig. Sagen var jo klar, hvor kunde De tabe?

Capitainen (butter).

Min Ven var saa u forsigtig, at lade sig saa hastig overrumple af Døden, at han ikke fik Tid til, endnu et Par gange at underskrive sit Navn.

Baronessen.

Jeg beklager Dem af mit ganste Hierte.

Capitainen (bukker saa).

I Morgen gaaer jeg tilbage til Garnisonen.

Baronessen.

Før Deres Tabs Skyld? — De veed jeg er riig —

Capitainen.

Naadige Frue! —

Baronessen.

Kan jeg være Dem —

Capitainen.

Nei, naadige Frue; aldrig skal jeg tage imod Vels-
gierninger af den Person, jeg elsker.

Baronessen (sagte).

Meget ædelmodigt! Var du en anden Slags
Skabning, end en Mandsperson, saa kunde jeg elsk-
dig igien.

Capitainen.

Maatte jeg blot tage den Bis hed med mig, at
ingen uværdig bemestrede sig Deres fortæsselige Hierte!

Baronessen.

Vær ubekymret deraf.

Capitainen.

Og tor jeg raade Dem, saa hold alle Giække borte
fra Dem. Folk af dette Slags vraler med Sejervin-
dinger og Triumph her, som de aldrig har vundet.

Bas-

Baronessen.

Hvad vil De sige dermed?

Capitainen.

En Anmerkning i Almindelighed.

Baronessen.

Nei, nei, det var en i Særdeleshed — Hjem
er den, som roser sig af en Seier?

Capitainen.

Just ikke saa reent ud — Men han falder Dem
sin Elskede; forsikrer, at han blot for Deres Skyld har
opgivet sin Reise til England.

Baronessen.

Af! jeg forstaer Dem. Det er Grev Klingsberg.

Capitainen.

Han væddede med den unge Holm, at hans Els-
kede var Prisen for Hans, og talte om balsamiske Læ-
ber, og var ubeskeden nok til at nævne Dem.

Baronessen.

Den usorskammede! (Sagte) Han skal ogsaa med
til Rendevouen.

Capitainen.

Han fortinerer den føleligste Ydmygelse.

Baronessen.

Den skal han faae.

Capitainen.

Sligt kunde man forlade et ungt, ubetænksomt,
flygtigt Menneske. Men en Mand af hans Alder;
hans Fortienester, kan meget let forskaffe sig Troeværs-
dighed hos nogle, som ikke kiende Dem.

Baronessen.

Nok om ham; han skal blive straffet — De reiser altsaa i Morgen?

Capitainen.

Af! — jeg maae.

Baronessen.

For at komme til det forrige — Sigtede det Afslozen i Kierlighed, maaskee til Grev Klingsberg?

Capitainen (sygtsom).

Jeg kan ikke nægte det.

Baronessen.

Jeg gier Dem mit Ord paa, at han er mig allerede ligegeyldig.

Capitainen.

Den Forsikring gav Deres Hjerte og Forstand mig allerede.

Baronessen.

Og vil dog reise?

Capitainen (sukkende).

Jeg maae.

Baronessen (sagte).

Ubegribeligt! (Hoit) Ogsaa om De erholdt den Tilstaaelse af mig, at De ikke er mig ligegeyldig?

Capitainen (bestyret).

Saa — saa — O det er ikke Deres Alvor.

Baronessen.

Lad os antage, at det var saa.

Capitainen.

Saa blev jeg.

Baronessen (sagte).

Jeg maae udforske ham, det koste hvad det vil.

Capitainen.

Capitainen (sagte).

Jeg er i en dødelig Forlegenhed.

Baronessen.

Deres Forvirring skulde næsten overtale mig til at troe, at Deres Kierlighed ikke er af det reneste Slags.

Capitainen.

For Himmelens Skyld! hvad tænker De om mig?
Englenes Kierlighed kan ikke være renere.

Baronessen.

Derom maa jeg være overbevist.

Capitainen.

Hvorved?

Baronessen.

Jeg troer, der gives kun een Maade, at overbevise et Fruentimmer om usstrafelige Hensigter.

Capitainen.

Skulde jeg have forsamt denne ene Maade? Har nogensinde et frit Ord, en frie Mine fortørnet Dem? var jeg —

Baronessen.

Disse bessedne Dyster kan ligge i Deres Caracter.
Der er et Ord, et eneste Ord, som er mere Borgen for rene Hensigter end 10 Aars bessedne Kierlighed.

Capitainen (sagte).

Ah jeg seer hende komme.

Baronessen.

Det Ord hedder Egetestab. (Med Estertryk) Forstaar De mig?

Capitainen

(med stigende Forlegenhed).

Tor jeg vel i mine Omstændigheder tillade mig dette Ord imod Dem?

Baronessen.

Hvorfor ikke? De tillader sig jo det Ord Kierlighed?

Capitainen.

Kierlighed staar ikke i vores frie Willie, men Egteskab —

Baronessen.

Det er den qvindelige Sædelighed anständig at høre om Egteskab, men ikke om Kierlighed.

Capitainen

(stedsse mere forlegen.)

Skal jeg tænke paa at giøre Dem ulykkelig?

Baronessen.

Hvorledes ulykkelig?

Capitainen.

Jeg er fattig —

Baronessen.

Jeg har Formue for os begge.

Capitainen (sagte).

Det slipper jeg ikke ud af.

Baronessen.

Intet Svar?

Capitainen.

Det er gruesomt at spøge med en Ulykkelig, og at opvække Forhaabninger — —

Baronessen.

Som De kan giøre til Virkeligheder.

Capi-

Capitainen.

Jeg vil for et Dieblik antage, at det var Deres Alvor — Hvad vilde Verden sige til dette Givtermaal? Mig vilde man kalde en nederdrægtig Tiger, som forsøgte et Fruentimmer med de største Huldkommenheder og Forderinger, for at berige sig. Og De, naadige Frue! vilde endnu blive strængere behandlet, Bagvaskelsens hele Naserie vilde ansafde Dem — Hvad kan have forledet Baronessen til at frasige de Forderinger, til hvilke Skionhed og Rigdom berettiger hende?

Baronessen (sagte).

En god Vending.

Capitainen.

Et Feistrin maae nødvendig —

Baronessen.

Hvad?

Capitainen.

Saa vilde man sige: Kun et Feistrin kan have bragt hende dertil. Deres Ere, min Ere vilde for stedse være forspildt.

Baronessen.

Vist ikke! De er alt for frygtsom. Sandt nok, Bagvaskelse har her ikke opreist sig nogen lille Trone, men derimod er ogsaa altting glemt i tre Dage — Ogsaa denne ubehagelige Tidspunkt kan vi undgaae — De tager i al Stilhed Deres Afskeed, og vi reise til et fremmed Land.

Capitainen

(Yderst besyret).

Naadige Frue!

Bar-

Ring en.

Baronessen.

Nu?

Capitainen.

Deres — Deres Spog gaaer mig igennem Sielen.

Baronessen.

Endnu stedse Spog? — Efter det Skridt, jeg har gjort, maae jeg paastaae, at De svarer mig paa det bestemteste. — Elsker De mig?

Capitainen.

Jeg tilbeder Dem.

Baronessen

(rækker ham Haanden).

Og jeg gier Dem min Haand.

Capitainen

(viger beskyttet tilbage).

Baronessen

(forsøger ham).

Bliv min Gemahl.

Capitainen

(kaster sig for hendes Fodder).

Jeg tilbeder Dem — Men jeg kan aldrig blive

Deres —

Baronessen (meget kold).

Og kunde saa tit tale mig for om Kierlighed?

Capitainen.

Jeg drages uimodstaaelig til Dem, og tor dess uagtet ikke. — (springer op) Jeg er det allerulykkeligste Menneske!

Baronessen (sagte).

Endelig har jeg ogsaa udforstet dig, Nedrige!

Capi-

Capitainen.

Geg seer Deres Brede, Deres Foragt —
Baronessen.

De tager Feil! Evertimod anholder jeg hos Dem
om en Dieneste.

Capitainen.

De har at befale.

Baronessen.

Grev Klingsberg har i Paris bestormet mig med
Breve og forlibte Narrerier: Bring De ham disse
Breve. Maaden at ydmyge ham overlader jeg til Dem.

Capitainen.

Guddommelige Kone! De er ikke vred paa mig?

Baronessen.

Jeg vil hente Brevene. (Sagte) Jeg vil straffe
Skurken ved Narren, og Narren ved Skurken.

(Gaaer i sit Kabinet).

Ellevte Optrin.

Capitainen. Mariane.

Mariane (sagte).

Det kan man kalde en Kone! — Den flogeste
Mand er endog hende for dum. Skulde man ikke have
svoren paa, at hun elskede ham! Hun har ham rigtig,
den fine Herre, som kun vilde givte sig a la militaire.
Hvorledes han staer der?

Capitainen (sagte).

Hvad maae hun tænke om mig?

Mariane (sagte).

Han bliver sikkert ogsaa indbuden til Rendevouen.

Capitainen.

Capitainen (sagte).

Ulykkelige Lidenskab ! hvor har du ført mig hen ?

Mariane (sagte).

Hvor han staer der, den arme Synder !

Capitainen (sagte).

Jeg maae aabenbare mig for hende. Ikke hendes Foragt, hendes Medynk skal følge mig.

Mariane (sagte).

Jeg maae dog opmuntre den stakkels Mar. (Heit)
Vil De ikke sætte Dem ?

Capitainen.

Jeg takker.

Mariane.

Ved De ikke, Hr. Capitain, om vi faae Krig ?

Capitainen.

Nei.

Mariane.

Det gaaer nok farligt til i Krigen ?

Capitainen.

Undertiden endnu farligere i Forgemakkerne.

Mariane.

I Forgemakkerne ?

Capitainen.

Naar man falder for en Kammerpiges Tunge.

Mariane.

Saa, saa. (Sagte) Den Grobian !

Tolvte

Tolvte Optrin. De Forrige. Baronessen.

Baronessen

(gier ham en forseglet Piske).

Her, Hr. Capitain, her er et heelt Magazin af Kierligheds Artillerie. Brug det saaledes, at Fienden ikke igien kommer mig for nær.

Capitainen.

Maadige Frue! — jeg kan ikke forlade dem før end jeg har forklaret Dem —

Baronessen.

Til denne Forklaring ønskede De jo vel en tete a tete?

Capitainen.

Om jeg turde bede.

Baronessen.

Godt, jeg venter Dem i Aften Klokkens Syv. Jeg maae desuden have Rapport om Deres Forretning.

Mariane (sagte).

Det saa.

Capitainen (studsende).

I Aften?

Baronessen.

Præcice Klokkens Syv.

Capitainen

(bukker sig, sagte).

Hvad skal jeg tænke?

Baronessen.

Lev vel, Hr. Capitain! Sog Greven strax op.

Capitainen (bukker).

Har jeg ogsaa forstaet Dem ret? Deres Maade sagde — i Aften Klokkens Syv —

Ba-

Baronessen.

Venter jeg Dem.

Capitainen.

Geg skal have den Ere.

(Gaaer meget forsikret bort).

Trettende Oprin.

Baronessen. Mariane.

Baronessen (sagte).

Er det da min Skuebne, at jeg kun skal lære at
 siende de foragtligste af dette Kion? Eller gives der
 ingen andre? Den Nedrige! hvorved har jeg berets-
 tiget ham til denne Opsørel. (Hoi!) Mariane, bring
 mine Sager saa umerkelig som muligt i Orden; betroe
 det allene til Kammertieneren — Vi reise i Morgen.

Mariane.

Hvad, Deres Maade?

Baronessen.

I Morgen i al Stilhed.

Mariane.

Ah! det forbyde Himmelnen! Hvorhen da?

Baronessen.

Bekymre dig ikke derom. Gaae først hen til
 Kroken Darring — Jeg lod hende bede, at være disse
 Ørenringe til min Erindring.

Mariane.

Meget vel, Deres Maade.

Gas

Baronessen.

I midlertid vil jeg skrive Billetten til den unge Holm. Når du kommer igen, skal jeg underrette dig om, hvorledes du har at forholde dig ved Rendevouen i Aften.

Mariane.

O jeg glæder mig hiertelig til den! — Men Reisen, Deres Naade, Reisen —

Baronessen.

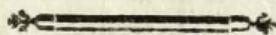
Gaae, gaae!

(Mariane gaaer).

Baronessen.

Mænd! Mænd! Naturen ville give eder Hoomodighed og Styrke — men den betænkte sig, og til Straf for vores Kjen gav den eder Stolthed og Besdragerie.

(Gaaer ind i sit Kabinet).

Tredie Optog.

Første Optin.

Frue Darrings Værelse.

Darring. Henriette.

Henriette.

Tilforladelig Mama, Baronessens Rummer reiser sig af hendes Givtermaal.

Darring.

Hvoraf slutter du det?

Henriette.

Af Samtalen i Dag, og at hun stedse undviger alle Spørsmaalet om hendes Mand.

Darring.

Man maae aldrig ville udforske andres Hemmeligheder.

Henriette.

Seg er kun nysgierrig af Vensteb for Schonhelms og for selv at hente Underviisning.

Darring.

Overlad det til Tiden.

All-

A n d e t O p t r i n .

D e F o r r i g e . J a c o b .

J a c o b .

B a r o n e s s e S c h ö n h e l m s K a m m e r j o m s f r u e .

D a r r i n g .

L a d h e n d e k o m m e i n d .

(J a c o b a a b n e r D o r r e n f o r M a r i a n e o g g a a e r) .

D a r r i n g .

G o d M o r g e n , T o m f r u e M a r i a n e ! H v a d G o d t b r i n g e r h u n ?

M a r i a n e .

E n K o m p l i m e n t f r a m i t H e r s k a b . H u n l a d e r d e n n a a d i g e F r o k e n b e d e , a t b ø r e d i s s e D r e n r i n g e t i l h e n d e s E r i n d r i n g .

H e n r i e t t e

(b e s e e r d e m) .

E i , b e d s t e M a m a ! d e t e r e n k o s t b a r F o r e r i n g .

D a r r i n g .

M e g e t s m u k ! m e g e t s m u k — H v o r k o m m e r d e t s i g , T o m f r u e M a r i a n e , a t B a r o n e s s e n i k k e g a v h e n d e d e t s e l v i D a g , e l l e r b i e d e , t i l v i k o m t i l h e n d e i g i e n ?

M a r i a n e .

A f ! d e t g a a e r m e g e t s o r v i r r e t t i l h o s o s .

D a r r i n g .

H v i s a a ?

M a r i a n e .

D e r s o m D e r e s N a a d e i k k e v i l f o r r a a d e m i g —

D a r r i n g .

T i l f o r l a d e l i g i k k e .

Henriette

(til Mariane).

Har Baronessen paalagt hende Tavshed?

Mariane.

Jeg troer det.

Henriette.

Saa er det jo uanstandigt, kiereste Mama, at
fritte Somfruen ud.

Darring.

Maakee er det til Baronessens Bedste.

Mariane.

Ganske vist. Deres Maade vil vist kunne bringe
hende paa andre Tanker.

Henriette.

Nei, nei, vi vil ikke vide noget.

Darring.

Men Henriette —

Henriette

(kysser hendes Haand).

De har jo nyelig givet mig den Lærdom, at man
aldrig maae søge at udforste andres Hemmeligheder.

Mariane.

Af! mit kiere Herstaa faer De ikke længe mere
at see.

Darring.

Min Gud! hvi saa?

Henriette.

— Vi vil ikke vide noget.

Darring.

Men Henriette!

Ma-

Mariane.

Gud veed, hvad der paa engang er kommen hende
i Hovedet!

Henriette

(driver hende lidt efter lidt til Dørren).

Vores underdanige Hjælpen! Jeg skal have den
Ere at takke mundlig.

Mariane.

Ta, saa maae det ske endnu i Dag —

Henriette.

Lev vel, Gomfrue Mariane!

Mariane.

Dersom De vidste den Spas, som i Dag —

Henriette.

Jeg takker hende for hendes Uleilighed.

Mariane.

O jeg vil ikke paansde Deres Maade noget —

Henriette.

Hun gør sig selv den største Dieneste.

Mariane.

Det var blot af Kierlighed til mit Herstab —

Henriette

(driver hende aldeles ud af Dørren).

Lev vel, Gomfrue Mariane!

Mariane (udensfor).

O jeg vil ikke falde Deres Maade besværlig.

Tredie Optrin.

Frue von Darring. Henriette.

Darring.

Ikke længe mere see hende? — Hun vil altsaa
reise bort.

Henriette.

Det skulde giøre mig meget ondt.

Darring.

Havde du kuns ladet Pigen tale ud.

Henriette.

Seg fulgte Deres Lærdom, kiereste Mama!

Darring.

Der er Forskiel paa at udforske og at høre.

Henriette.

Jeg holder det for vor Pligt, endnu i Dag at
aabenhære Baronessen, hvorvidt hun kan forlade sig paa
den Pige.

Darring.

Det forbyder jeg dig. Sæt Grenringene i, Hen-
riette! jeg maae see, hvorledes de klæde dig.

Henriette.

Kiere Mama!

Darring.

Skal man da tvinge dig til alting?

(Henriette tager dem i).

Darring.

Meget smukt! — usorsignelig — allerkiereste!

Fierde Optrin.

De Forrige. Jacob.

Jacob.

Grev Klingsberg vil opparate Deres Maade.

Henriette.

Uden at kiende os?

Jacob.

Han har et Brev at aflevere.

Dars

Darring.

Lad ham komme ind.

(Jacob gaaer).

Darring.

Jeg kiender ham af Navn; han er en meget riig Cavalier.

Henriette.

Jeg vil lade dem være allene.

Darring.

Hvorfor? maaſkee kommer han blot for din Skyld.

Henriette

(i det hun gaaer).

Saameget deshellere.

Darring.

Naar du vedbliver at være saa menneskeskye, vil du aldrig faae en Mand.

Henriette (i Dørren).

Min tilkommende Mand maae føge mig, og jeg ikke ham.

(Gaaer ind i Kabinetet).

Darring.

Altsammen Schonhelms Maximer; og dog handler huin tvertimod hendes Lærdomme; hun tager imod Alle; har Elskere i Dosinviiis, og bliver dog dydig.

Femte Optrin.

Frue v. Darring. Grev Klingsberg.

Klingsberg.

Ydmyge Tiener, Mam — Deres Maade!

Darring.

Hvad har De at besale, Hr. Greve?

Klingsberg.

Dette Brev vil underrette Dem derom, Jeg er et Sendebud fra den unge Holm, som anbefaler sig i Deres Bevaagenhed.

Darring.

Fra min Cousin? — hvorsor har han ikke ledsgaget Dem hid?

Klingsberg.

Han har formodentlig Forretninger. (Sagte) Cousin! en smuk Cousin!

Darring.

Hav den Godhed at sætte Dem.

(De sætte sig og hun læser Brevet sagde).

Klingsberg (sagte).

Holm har Net; Pokler skulde ansee dette Huus for hvad det er. Det glæder mig, at mine Landsmænd endog i denne Punkt faae Smag. (Skjelende til Darring) Men den Gamle kan dog ikke skule den cara Mama.

Darring

(efter at have læst).

Deres Navn allene, Hr. Greve,aabner Dem Adgang i ethvert Huus; men det Vidnesbyrd, som min retskasne Cousin gier mig om Deres Søder og Hensigter, gør mig Deres Besøgelse saameget behageligere.

Klingsberg.

Ydmyge Tiener — Kan jeg have den Ere, at see den naadige Frøken?

Dar-

Darring (leende).

Ei, ei, Hr. Greve! en slet Kompliment for Mor-
deren, naar man saa hastig spørger efter Datteren! —
Seg vil hente hende.

(Gaaer ind i Kabinetet.)

Klingsberg.

Enten er Pigen heølig, eller zo Ducater er for
lidt; det seer jeg af alle Anstalterne. Hvor jeg var
hestedum, ikke at tage mere med mig. (Seer ind i
Kabinetet, til hvilket Dørren bliver staende aaben)
Drømmer jeg, eller er jeg vaagen! — Det er en En-
gel! et levende Billedes paa Ufyldigheden! Oh! i
elendige zo Ducater! — Den Pige kan umuelig være
frie — elle est sûrement entretenue!

Siette Optrin.

Klingsberg. Frue v. Darring. Henriette.

Klingsberg

(Kysser Henriettes Haand).

Jeg begriber ikke, hvorledes jeg skal takke min Ven,
at han har støffet mig saadan en Engel at see?

Henriette

(Trækker Haanden tilbage).

Hr. Greve!

Darring.

Behag at sidde.

Klingsberg

(Sagte i det han henter en Stoel).

Hvilken Ufyldighed! — Hvem Pokker vil læggs
sig efter Dyden, naar Lasten seer saa indtagende ud.
(Setter sig imellem dem, hoit) Har De været lange her
i Staden?

Darring.

To Aar — Hendes Fader døde i vores Monarkes Tjeneste, der kiendte hans Mod, og af Ædelmodighed ernerer os ved en Pension.

Klingsberg (sagte).

Den Gamle kan ikke skjule sig. (Hoit) Tillad mig, min Engel, uden alle videre Omstændigheder at spørge: om De er frie?

Henriette.

Dette Spørsmaal af en Mand, som jeg seer for første gang, kommer mig meget fremmet for.

Klingsberg.

Hørledes det?

Darring.

Ei, ei, Hr. Greve, De gaaer meget iilfærdig til Verks.

Klingsberg.

Det kommer af min store Økonomie; man maae ikke vølje med Tiden. Og hvor kan jeg forklare mig noiere, naar jeg ikke veed det?

Darring.

Deres Frimodighed fortiner, at jeg sætter Etisket lidt tilsidé, og besvarer Deres Spørsmaal.

Henriette

(vil staae op).

Mama!

Klingsberg

(holder hende).

Stille, min Engel! Lad Mama svare; det er en klog Dame, hun veed nok hvad Skik og Brug er.

Dars-

Darring.

Min Datter er fuldkommen frie.

Klingsberg

(Kysser Henriettes Haand).

Det er et fortryllende Svar!

Henriette

(vil staae op).

Tillad at jeg forsvier mig bort.

Klingsberg

(holder hende).

Ikke for altting i Verden!

Darring.

Oliv dog Henriette!

Henriette.

Saa beder jeg at forandre Samtalen.

Klingsberg.

Det var besynderligt, om jeg netop ikke skulde tale om Aarsagen, som bringer mig til Dem.

Darring.

Ei nu, Hr. Greve! Ved den første Vessgelse pleier man sædvanlig kun at blive kiendt med hinanden, førend man taler om sine Hensigter.

Klingsberg.

Saa maatte Deres Datter ikke være saa fortryllende deiligt, og jeg ikke være Klingsberg. (Olivet Henriettes Hrenringe vær, sagte) Hvilke superbe Hrenringe! (Springer op) Med Tilladelse, jeg skal strax være her igien.

Dags

Darring.

Hvorhen, Hr. Greve?

Klingsberg.

Sæg maae sende min Tiener hjem.

(Leber ud).

Syvende Optrin.

Frue v. Darring. Henriette.

Henriette.

Lad mig gaae, kæreste Mama! Det Menneske
er utsaalelig frie.

Darring.

Det er intet ungt Menneske mere, mit Barn!
det er en Mand; og med retskafne Hensigter kan man
nok være noget friere end sædvanlig.

Henriette.

Selv retskafne Hensigter frietage ingen fra Høis
agtesse og Beskedenhed.

Darring.

Hør dette Brev og dom. (Læser) »Agtværdigste
Tante! omendskjont jeg destoværre maae frasige mig
» det Haab, at erholde min dyrebare Cousines Herte
» og Haand, saa ligger hendes Lykke mig desuagtet ikke
» mindre paa Hiertet. Overbringeren af denne Billet er
» Grev Klingsberg, en Herre af mange gode Egenskaber,
» og som har 15000 Rdlr. aarlig Indkomster. Han
» tilbeder min Cousine, og har urokkelig besluttet at
» ægte hende. I Morges vilde jeg have underrettet
» min elskværdige Cousine herom; men jeg fik mit Brev
» uhrækket tilbage. Kommer denne Forbindelse i Stand,
» sag

"saa vil jeg priſe mig lykkelig, at have bidraget noget
til saa fortræffelig en Paarørendes Lykke. Min naa-
dige Tantes underdanige Díener, Louis von Holm."
Nu mit Barn?

Ottende Opfrin.

De Forrige. Grev Klingsberg.

Klingsberg.

Her er jeg igien til Deres Dieneste. — De har
der et Par superbe Ørenringe!

Darring.

Hun har først i Dag faaet dem forærende,

Klingsberg.

Hvad? først i Dag?

Darring.

Det er endnu ingen Time siden.

Klingsberg

(Sagte til Frue Darring).

Og De siger mig, at hun ingen Engagement har?

Darring

(Sagte, leende).

Det er en Foræring af en Veninde.

Klingsberg.

Saa! (Sagte) Den Gamle forstaaer sit Haandværk.

Niende Opfrin.

De Forrige. Jacob.

Jacob

(Sagte til Frue von Darring).

Cancelleraad Seebart ønsker at tale et Dieslik
med Deres Naade

Dar-

Darring.

Nu skal jeg komme.

(Jacob gaaer).

Klingsberg (sagte).

Aha! hun lader sig kalde ud.

Darring.

Forlad, Hr. Greve, at jeg et Dieblik forlader Dem.

Klingsberg.

Brug Deres Frihed.

Henriette (staar op).

Hr. Greven forunder os en anden gang sin
Nærværelse.

Klingsberg.

O, Jeg lader Dem sandeligen ikke gaae.

Darring.

Oliv, Henriette! jeg kommer strax igien. (Sagte til Henriette) Vær ikke ubesindig, mit Barn! deslige Partier findes ikke hver Dag. (Glier ved at tale sagte med hende).

Klingsberg (sagte)

Hm, hm! den Gamle instruerer hende; destobedre! Omendskont jeg veed, at Pigen Sædelighed er Hylserie, saa indskyder den mig dog en Slags Tilbages holdenhed.

Darring

(sagte til Klingsberg).

Hr. Greve, min Datters Adfærd vil alt have
lært Dem, hvorledes man maae omgaaes med hende.

(Gaaer).

Li-

Tiende Optin.
Henriette. Klingsberg.

Klingsberg (Sagte).

Jeg forstaaer alle hendes Ord. Var min Tiener
her kun med Ducaterne. (Høit) Saa ere vi da allene,
mit Englebarn! og kan efter Hiertets Ønske forklare
osaabenhiertet for hinanden.

Henriette.

Deres Udtrykke ere meget fortroelige, Hr. Greve!
De behager at forglemme, at jeg er Oberste Darrings
Datter.

Klingsberg.

De fortienner at være en Konges Datter. (Sagte)
Og hvem veed! (Høit) O denne yndige, uskyldige Mine —

Henriette.

Deres Adsærd, Hr. Greve! er mig ubegribelig.

Klingsberg.

Saa snart min Tiener kommer tilbage, skal den
blive Dem meget forstaaelig — Men Deres Adsærd er
mig saa fremmed, da vores Ven —

Henriette.

Deres Ven er ikke min.

Klingsberg.

Nu, godt. — Min Ven og Deres Cousin har
skrevet Dem til —

Henriette.

Mig ikke; min Moder.

Klingsberg.

Ei, for Pokker! — har altsaa skreven Deres
Moder til, hvem jeg er, og at jeg elsker Dem.

Hen-

Henriette.

Sandhed er ellers fremmet for Deres Ven; og
Deres Adfærd kommer mig til at tvivle.

Klingsberg.

Kast kun et Øje i Speilet, og kan De saa tvivle
— brænder Ilden? elsker Lagerkarlen Guldet? Minis-
stre Smigrerier? — Tvivler De om disse Ting, saa
forlader jeg Dem Deres Tvivl om min Kierlighed.

Henriette.

Jeg forfærdes over at høre Ord af Dem, som
jeg kun holdt for at være unge Mennesker paa 20 Aar
egne. — Bestedenhed kan allene behage mig.

Klingsberg.

O, for Pokker, min Engel! De taler —

Henriette.

Som et Fruentimmer af Stand. Dette Sprog
lader at være fremmet for Dem. Vær saa lærvillig at
lære, hvad der saa nødvendig mangler Dem, da vil De-
res Besøgelse være mig behagelig — men før ikke. —

(Gaaer ind i Kabinetet og lukker Dørren efter sig).

Ellevte Optrin.

Klingsberg

(Som stod bestyrket, løber efter hende).

Hør dog! hør dog! Hun har lukt Dørren
. Laas — Nu, ved Himlen! det Optrin er temmelig
nyt hos en Pige af det Slags — Er hun fortrydelig
over, at jeg ikke talte med hende med Guldborsen i
Haanden? — Jeg kan jo ikke vove at byde hende de
lumpne 30 Dukater — Hvor den Skurk af Ziener
kan

kan blive af! — Hm! det kan dog ikke heller være det. — Jeg troer det er en listig Hex, og denne Penshed er en Snare for at holde mig desto fastere. — Jeg kører hen til Promenaden; Holm skal bringe Sagen i Rigtighed for mig. Pigen er fortryllende; men Fanden komme efter Omstændighederne! Det er mig sandelig kert, at hun ikke er det, hun gier sig ud for; det vilde ellers være den første Pige, som funde forlede mig til en Marrestreg! — Hun har en Maade — Sandelig! jeg finder, at det Skin af Verbarhed, som flige Piger gier sig, er Aarsag i, at mange Damer sætte Verbarheden lidt tilsidste for ikke at staae i Paralel med dem.

(Gaaer, i Doren møder han Frue Darring).

Tolvte Optrin.

Klingsberg. Frue von Darring.

Darring.

Nu, Hr. Greve, alt bort? Hvor er min Datter?

Klingsberg.

Hisset i Kabinetet; hun gav mig aldeles ikke Tid til at forklare mig ret — om hun har forstaet mig — eller ikke har forstaet mig, det veed Hjulsen! — De er en klog Kone! gør det fatteligt for hende, at denne Knipshed hielper ikke noget hos en Mand af min Erfaring. Jeg er riig, jeg vil giøre hende lykkelig, og at De som Mama ikke skal komme til fort derved, forstaer sig selv. — Jeg vil stikke Deres Cousin herhid, for at bringe alting i Orden. Adieu, Mama, adieu.

(Gaaer bort).

Trettende Optrin.

Frue Darring. Siden Henriette.

Darring.

Den egenfndige Pige! at foragte saadan en Mand!
just fordi han er saa aabenhiertet og utvungen; — Mig
staer han overmaade vel an, hvormeget fortinerer saa-
dan en Mand ikke at foretrækkes de sledste unge Giecke.
(Banker paa) Henriette! Henriette!

Henriette

(kommer ind).

Hvad besaler De?

Darring.

Hvorfor har du forladt Greven?

Henriette.

Fordi hans Ubeskedenhed blev mig utaalelig.

Darring.

Henriette, stod ikke din Lykke fra dig — mere vil
jeg ikke sige dig.

Henriette.

Aldrig saae jeg for en Mand af Stand, at være
saa frie, saa fortroelig ved sin første Besogelse.

Darring.

Det er saaledes hans Maade —

Henriette.

Jeg hader denne Maade.

Darring.

Han er ingen ung Spradebasse, en Greve med
15000 Rdlr. Indkomster.

Hen-

Henriette.

Og kom en Prinds med en Million Indkomster,
saa vilde han med lige Sæder være mig uudstaaelig.

Darring.

Gør, hvad De vil, Mademoiselle!

Henriette.

O, kiereste Mama, vær ikke vred!

Darring.

Henriette, tænk paa vores Omstændigheder. Ved
vores Cousins Afviisning har du maafkee forspilt On-
kelens Gunst.

Henriette.

Selv min Onkel skal lære at kiende ham.

Darring.

Jeg tvivler paa han har sin Lige i Sædelighed
og Orden — og Du! saa stor en Lovtaler for Be-
skedenhed.

Henriette.

Men ikke for Hyklerie —

Darring.

Godt, godt! jeg har saa tit ørget mig for
hans Skyld, at jeg gierne afbryder SamtaLEN — Hvor
bestaaer da Grevens Ubeskedenhed? hvad har han sagt?
hvad har han gjort?

Henriette.

Han talte med en Fortroelighed —

Darring.

Saa, saa — Han kastede sig ikke for dine Fodder,
man maae, som jeg merker, fun nærme sig til dig
knælende!

Henriette.

Kiereste Mama!

Darring.

Skal da ogsaa det borgerlige Ordsprog træffe ind hos min Datter: at Hattigdom og Høfmod ere Sødkendebørn — Schonhelm har med de bedste Hensigter gjort dig megen Skade.

Henriette.

Himlen give at jeg aldrig maae vige fra hendes Lærdomme.

Darring.

Himlen give, at hendes Lærdomme maae være dig gavnligere end din Moders.

Henriette.

Deres Lærdomme, bedste Mama, ere retskasne, som De er selv, men —

Darring.

Nu.

Henriette.

De kiender ikke denne Verdens Sæder, saaledes som Schonhelm — Grevens Dielast, hans Tone, hans Maade var saa fornedrende for os — —

Darring.

I Morgen vil vist nok en Fyrste frie til dig, og — Lev vel saalænge mit Barn.

(Hun gaar ind i Kabinetten).

Henriette.

Mama, kiereste Mama! De forstaaer mig urettig.
(Gaaer efter hende).

Fior-

Fjortende Opdrin.

Skuepladsen forandrer sig til en Deel af Promenaden.

Capitain Seling. Louis v. Holm.

(Gaae frem og tilbage).

Capitainen.

Greven kommer ikke.

Louis.

Han kommer vist. Han er her i Naboelauget,
og skal bringe mig Efterretning om en vis Expedition.

Capitainen.

De roste Greven saameget i Dag, og jeg har
megen Aarsag til at holde ham for en Eris Vindbeutel.

Louis.

De tager Heil. Hans Udvortes bedrager. Der
kommer han.

Capitainen.

Lad mig dog være et Dieblik med ham allene.

Louis.

Med ham allene, hvorsor det?

Capitainen.

Dersom De skulde vide Det, vilde jeg vel ikke tale
med ham under fire Dine.

Louis.

Men —

Capitainen (vred).

Gaae dog!

Louis.

Godt, godt. (Sagte) Langt gaaer jeg vist ikke.

(Gaaer).

Femtende Optrin.

Capitainen. Klingsberg.

Klingsberg.

Hei, Holm! Hvor hen? hvor hen?

Capitainen.

Lad ham gaae, Herr Greve, jeg har et Par Ord
at tale med Dem.

Klingsberg.

Og jeg har sandelig ingen Tid Hr. Capitain!
Skulde De desuden ikke være i bedre Humeur nu end i
Morges, saa frygter jeg for en kiedsommelig Samtale.

Capitainen.

De er en lykkelig Mand, Herr Greve! stedse i
samme Lune! Jeg troer intet i Verden kan giøre Dem
fortrædelig.

Klingsberg.

Kun en eeneste Ting, men som til al Lykke ikke
er mueligt.

Capitainen.

Hvilken?

Klingsberg.

At min Fader skulde leve op igien, og giøre mig
arvelos.

Capitainen.

Sæt, at De havde mistet en Elsferinde.

Klingsberg.

Saa sogde jeg mig en anden.

Capitainen.

Men, om De fik Deres Afsked af Deres Elsfer-
inde, det vilde dog kænke Dem?

Klings-

Klingsberg.

Ikke det ringeste. Min Kierlighed er kun en hoi Grad af Taknemmelighed. Saalænge en Pige elsker mig, elsker jeg hende igien, forandrer hun sig, saa op-hører Forbindtligheden.

Capitainen.

Men dersom Baronesse Schonhelm gav Dem Af-
sæd — jeg sætter kun det Tilfælde — og De erholdt
denne Afseend af mig.

Klingsberg.

At jeg skal være oprigtig i min Bekjendelse, var
det muelig! det vilde fortryde mig.

Capitainen.

Det synes Dem altsaa ikke troelig?

Klingsberg.

Nei, ligesaa lidt som min Fader igien kan blive
levende (sagte) Han er min Medbeiler og maaskee lyk-
elig, men jeg vil pine ham for det.

Capitainen.

Behag at giennemlese disse Papirer.

Klingsberg.

Er det maaskee Regimentslister, Herr Capitain?

Capitainen.

Nei, det er Regimentet selv, som i Paris stred
for Dem, og som nu uden al Maade bliver astakket.

Klingsberg.

Tor jeg spørge, min metaphoriske Herr Capitain,
hvad De meener dermed?

Capitainen.

Læs, Herr Greve! Læs! det er Sybilliske Bladé,
som vil opdage Deres Skiebne. Bevæbne Dem, Herr
Greve! med Standhastighed.

Klingsberg.

Dersom det ikke er en falso Haand som skiller mig ved min Formue, saa — (aabner Pakken) Hvad Dievlen! min Haand? A Madame la Baronne de Schönhelm — la Baronne de Schönhelm — la Baronne de Schönhelm (sagte i det han aabner et Brev). Aldrig har jeg skaminet mig ved mit Navn, forend nu — det er for galt. Det fortærer jeg ikke af hende.

Capitainen.

Nu, Herr Greve! som intet i Verden kan giøre fortredelig! Ha ha ha! stakkels Eske! — Balsamiske Læber, som han aldrig har rørt, assagde hans Dom — den blodeste Haand, som nogen Tid blev slakt af Kied og Blod, gav ham Afsked — ulykkelige Coridon! hvis Greve man ikke engang agter værdige at giemmes! — hvad siger De dertil?

Klingsberg

(tvungen ligegyldig).

Man lader Hende vandre, hvorhen Hun vil.

Capitainen.

Deres Ligegyldighed er dievels tvungen. Ha ha ha!

Klingsberg.

Skulde jeg blive fortrydelig fordi et Fruentimmer har Luner? — Jeg har dog skrevet hende mange smukke Ting — ogsaa Vers? (vendende sig bort i det han seer paa en Billet.) Hvad er det? — Schönhelm — "Jeg har

har nyttet Leiligheden, at lade Dem sige ved Capitainen, at jeg boer paa det store Torv No. 30, og ventet at see Dem hos mig i Aften, Schonholm." (hoit)
Ha ha ha! tusind Tak Herr Capitaine for Deres Ulejlighed! Ha ha ha! (Wil gaae).

Capitainen.

Vie, Hr. Greve! jeg har ikkun forrettet det halve af mit Ærende.

Klingsberg.

Vist ikke, De har forrettet, hvad der var at forrette, ha ha ha!

Capitainen.

Bravo, Herr Greve! De reed temmelig vel at skule Deres Fortrad; thi jeg er overbevist om, at De er færdig at hriste, ha ha ha!

Klingsberg.

Ta, af Latter, ha ha ha!

Capitainen.

De tvinger Dem. Ha ha ha!

Klingsberg.

I Sandhed ikke. Lutter Natur! Ha ha ha!

Capitainen.

Endnu et alvorligt Ord — De seer af disse tilbageskikkede Breve, at Hun for stedse frabeder sig Deres Besøgelse.

Klingsberg.

Det er meget tydelig, ha ha ha!

Capitainen.

Og da Hun har valgt mig til Overbringer —

Klingsberg.

Saa seer det for Deres Skyld —

Capitainen.

Det ikke, men —

Klingsberg.

O, Hun har handlet fortresselig i at overdrage
Dem denne Forretning; punktligere havde ingen fun-
det forrette det.

Capitainen.

Fordi jeg ikke har aabnet Pakken?

Klingsberg.

Rigtig; thi der er saa et og andet deri, som De
ikke maatte see. Ha ha ha!

Capitainen.

Dersom Deyrs Munterhed ikke er forstilt, saa er
De i Sandhed en lykkelig Mand, at kunne sætte sig
ud over deslige Ting. Lev vel! jeg vil giøre en lille
Tour.

Klingsberg.

Og beklage mig?

Capitainen.

Og beklage ethvert Menneske, som plages af en
Lidenskab.

(Gaaer).

Sextende Optrin.

Grev Klingsberg.

Og jeg funde af mit ganske Hierte beklage en
brav Officer, som holdes for Mar af et Fruentimmer.
— Naar jeg ret undersøger mig selv, saa er denne
Indbydelse fra Baronessen — hvor smigrende den endog-
saar er — mig ikke engang beleilig — den lille Henriette

løber

leber mig om i Hovedet, og jeg frygter for — ogsaa i Hiertet. Desuagtet vil jeg dog ikke afslaae Baronessens Indbydelse — Ah! det vilde være contre le bon ton.

Syttende Oprind.

Grev Klingsberg. Louis v. Holm.

Klingsberg.

Det er vel, at De kommer.

Louis.

Nu, har De seet Pigen?

Klingsberg.

Ta, det forstaer sig, og jeg er bange alt for meget. Men Pokker kan blive klog paa den Pige! Hun har holdt mig i saadan en Eresfrygt, som jeg til dette Døeblik ikke begriber. Den cara Mama er aldeles paa min Side, men Pigen er en lille Dievel.

Louis.

Nu, hvorledes er det egentlig gaaet?

Klingsberg.

Paa min Tere, jeg var saa hesseliden som muligt; desuagtet raadte hun mig at lære bedre Sæder, gif bort, og lukkede sig inde, i et Sideværelse.

Louis.

Og De gif ikke bag efter?

Klingsberg.

Gaae bag efter? Hun slog Døren i Laas, siger jeg Dem jo.

Louis.

Ei, hvor De er uersaren! —

Klings-

Klingsberg.

Men —

Louis.

Hun tog altsaa ingen Penge?

Klingsberg.

Jeg havde kun 30 Ducater, og jeg skammede mig ved at hyde hende dem, da jeg saae, hun havde et Par brillante Ørenringe. Jeg stikkede min Tiener efter 100 Ducater, men Pigen gik bort, inden han kom tilbage. Desuden gad jeg gierne indgaae et længere Engagement med Pigen.

Louis.

Hm! hm! Brillante Ørenringe — Maaskee er der nogen kommen Dem i Forkisbet; men det gier ikke; man vil ikke heller afvise Dem, naar De bærer Dem ret ad.

Klingsberg.

Og hvorledes da?

Louis.

De er for undseelig; styrk Deres Mod med et Par Boutellier Bourgogne; kast 100 Ducater paa Bordet, og man vil ikke mere lybe bort. Og for altig at blive allene med Pigen.

Klingsberg.

Ven! — jeg kan ikke aldeles folge Deres Raad. Jeg er en meget maadelig Drunker, og gider ikke sat mig i Klasse med de Umælende.

Louis.

Gaa twivler jeg paa et godt Udsfald; thi De er virkelig for frygtsom.

Klings-

Klingsberg.

For frygtsom? Den Bebreidelse har endnu ingen
giort mig — Veed De hvad? jeg vil stille mig fuld an.

Louis.

Et herligt Indsald! Vi behove ikke Skinnet af
Vinen, men dens Virkning.

Klingsberg.

Nu, jeg vil see hvad jeg kan giøre. Kun Skade
at jeg i Dag neppe faaer Tid.

Louis.

Hvorför ikke?

Klingsberg.

Sæg er bestilt hen til Baronesse Schönhelm.

Louis (sorsærdet).

Til Schönhelm?

Klingsberg.

Ha ha ha! Og paa den besynderligste Maade —
Jeg har ikke taget Feil, Capitainen er min Medbeiler.

Louis.

Virkelig?

Klingsberg.

For at skade mig, har han fortalt Baronessen vo-
res Samtale i Morges; men han er falden i den Grav,
han gravede for mig. Med en Sciervinders Anstand
og Tone bragde han mig alle de Breve tilbage, som
jeg i Paris skrev Baronessen til.

Louis.

Og han er falden i Graven?

Klingsberg.

Ga; thi blandt disse Breve, laae en Bilst fra
Baronessen, i hvilken hun bestilte mig til sig endnu i Dag.

Louis.

Louis.

Til hvad Tid?

Klingsberg.

Det siger jeg ikke, man maae være besejdeden.

Aftende Optrin.

De Forrige. En Opvarter.

Opvarteren.

Der er anrettet, naar Herr Greven besaler —

Klingsberg.

Nu kommer jeg.

(Opvarteren gaaer).

Louis.

De har ikke spist endnu?

Klingsberg.

Naar har jeg havt Tid dertil. Kom ind med.

Louis.

Jeg skal strax komme efter.

Klingsberg.

Vi sees altsaa.

(Gaaer ind).

Nittende Optrin.

Louis von Holm.

En allerkiereste Opdagelse! Klingsberg skulde være den lykkelige Elster — hvad betyder altsaa min Indbydelse til Kl. 7? Det kan Pokker blive klog paa! — Skulde jeg have taget saa meget Feil af Baronessen, og skulde denne skindydige Dame endnu være mere end en Coquette? Nu, det saaer jeg at vide endnu i Dag.

Kunde

Kunde jeg kun afværge, at Grevnen set ikke kom dershen! — der er Capitainen — Ved Hømten! det gaaer an. Jeg vil aabenbare ham Grevens Intyhdelse. Jeg kiender Capitainen; med det Gode gaaer det ikke af, og den der bliver tilbage maae tage Flugten. — Da Vren forbinder disse Folk til at agere Narrer og at brække Halsen paa hinanden; hvoisfor skulde jeg da ikke af Nødvendighed paataage mig Spitsbuberollen.

Thvende Optrin.

Louis von Holm. Capitainen.

Louis.

Kom, kiere Hr. Capitain, jeg har vigtige Ting at fortælle Dem. De er bedraget, stammelig bedraget — Men lover De mig at tie?

Capitainen.

Jeg lover intet forud.

Louis.

Siiig blot, at De har hørt det i Forbigaaende.

Capitainen.

Hvad da? — Hvad da?

Louis.

Jeg burde ikke sige Dem et Ord; men Grevens haamlige Letter ørgrer mig.

Capitainen.

Til Sagen!

Louis.

De har bragt ham Schonhelms Breve!

Capitainen.

Ja.

Louis.

Louis.

Blandt disse Greve var en Villen fra Baronesse Schonhelm, ved hvilken hun har bestilt ham til sig i Aften.

Capitainen

(stamper med foden).

Nu forstaer jeg hans latter. Hvor er Greven?

Louis.

Der inde; han spiser.

Capitainen (vil affæd).

Louis.

De vil dog ikke yppে Klamerie?

Capitainen.

Lad mig være!

Louis.

Vist ikke, det gør Opsigt.

Capitainen.

Gaa kald ham ud.

Louis.

Med den Betingelse, at De ikke nævner mig.

Capitainen.

Det lover jeg Dem.

Louis.

Got, han skal strax være her. (Cassides) Det gaaer
herligt. (Gaaer).

Et og syvende Oprin.

Capitaine Seling

Cester at han nogle Gange er gaaet frem og tilbage i
(Strid med sig selv).

Hvor svag Fornosten er i Strid med Kierlighed!
Denne kiekke Fornust, som fordrister sig at udgrandise
Almagz

Almagtens Værk, underkaster sig endda vores elendigste
Lidenskaber. Jeg tør ikke elße, og elßer. Jeg har
fornærmet, og vil ikke fornærmes igien. — Jeg tilgier
Baronessen; jeg fortinerer denne Domgjelse — Men
Grevene Spotlatter. — Hun har formodet at jeg
vildeaabne Brevene — saaledes maae det være. Hun
havde aldrig skrevet det dersom det skulde komme i hans
Hænder; men det er nu kommen der og jeg er bestemt
ved hans Spot — Han kommer.

To og syvende Optrin.

Capitainen. Grev Klingsberg.

Klingsberg.

Hvad Dievlen gaaer af Dem Herr Capitain, at
De lader mig saa uilfærdig kalde fra Bordet?

Capitainen.

De har fornærmet mig; jeg fordrer Erstatning.
Følg mig!

Klingsberg.

Er det Alvor?

Capitainen.

Det skal jeg snart overtyde Dem om. Følg mig!

Klingsberg.

Naar jeg har assipt; thi jeg er først færdig med
Suppen.

(Vil gaae.)

Capitainen.

Sætte af Stedet, Hr. Greve! De maae følge mig.

Klingsberg.

Maae? — det Ord er mig noget fremmed. De
vil altsaa absolut duellere?

O

Capitainen.

Capitainen.

Saa lader det.

Klingsberg.

Jeg vil bevise Dem den Tieneste.

Kapitainen.

Saa kom!

Klingsberg.

Men Handen tage mig, hvis jeg trakker, foerend jeg veed, om det lyner Ullagen, at jeg forsommer mit Maaltid.

Capitainen.

Blandt Folk af vores Lige kommer Forklaringen Tids nok.

Klingsberg.

Om Forladelse! I Dael-Begivenheder, finder jeg, at vi to ikke ere Helt af et Slags — Det kan umueligt falde Dem saa tungt at forlade Verden, som mig. De har tabt Deres Formue, og jeg har 15000 Rigs-daler aarlig Indkomster.

Capitainen.

Er det en Cavaliers Sprog?

Klingsberg.

Ga, en riig Cavaliers. I ørtegt har jeg basaa alle en fattig Cavaliers Egenstaer. Jeg kan dandse, ride, synge, fegte, skyde, forstaae allehaande Sprog — Eller bliver jeg en bedre Cavalier, om jeg jagede Dem Kaarden igennem Livet?

Kapitainen

(med Haanden paa Kaarden).

Herr Greve! Sæt Spøg tilside, eller jeg for-glemmer, hvor vi ere.

Klings-

Klingsberg (alvorlig).

Hr. Capitain! Jeg er saa alvorlig, at jeg ikke vil forglemme det — Hvad angaaer Sagen?

Capitainen.

Et Fruentimmer.

Klingsberg.

Tag hende.

Capitainen.

Dermed er det ikke nok — min Ære er indviklet —

Klingsberg.

Med Fruentimmeret? — Tag den tilbae saasnart De kan. En Mands Ære er ikke vel forvaret i et hvort Fruentimmers Hænder.

Capitainen.

Herr Greve! driv mig ikke videre!

Klingsberg.

Ganske alvorlig, Herr Capitain — Sagen angaaer, efter al Anseende, Schonhelin?

Capitainen (tvivlaadig).

Det er ikke min Maade, at nævne et Fruentimmer, for hvis Skyld jeg indlader mig i en Æresag.

Klingsberg.

Men det er ikke heller min Skik at slaaes for et Fruentimmer, som maaske boer i Maanen.

Capitainen.

Nu ja, det angaaer Schonhelin — Jeg hørte før Deres Samtale med Holm. —

Klingsberg.

De? — Og De er den Mand, som ikke strax var traadt frem, for at giøre det, De nu har i Sinde? Holm er et slet Menneske, at han —

Capitainen.

Til Sagen; jeg vil vide, om jeg har bragt Dem
en Billet fra Schonheln?

Klingsberg.

Og jeg vil sige Dem det, dersom De vil love
mig at være roelig. Paa min Ere! jeg er hellere
Deres Ven end Deres Fiende! og det sandelig ikke af
Frygt, men af Hsiagtelse.

Capitainen (opfarende).

Agtelse? — og Deres Spot, Deres Latter —

Klingsberg.

Hvortil det opfarende Væsen? — Lad os undersøge Sagen med koldt Blod. De har vildet skade mig
hos Schonheln, i det De, efter al Sandsynlighed, har
igien fortalt hende min Samtale i Morges. De bringer
mig mine Breve med en Mine — affurat saaledes maae
Cæsar have seet ud, da han holdt sit første Triumphs-
Intog i Rom. — Blandt disse Breve var en Indby-
delse til mig; det er et tydeligt Beviis paa, at jeg er
hende kier; at man oposrer Dem — og jeg skulde ikke
lee? — sæt Dem i mit Sted!

Capitainen.

De er Grev Klingsberg, som lejer over alle Ting;
hvor meget mere ikke over en indbildt Scier. Men,
saa vis som jeg er paa, at Baronessen vilde beskjæmme
mig; saa vist som jeg har fortient denne Beskjæmmelse,
som maaskee dog ikke skulde have gaaet saavidt — saa
vis er jeg paa, at De ikke er den Mand, som besidder
hendes Hierte.

Klings-

Klingsberg.

Kiere Herr Capitain! Egenkierslighed er en for-
treffelig Advocat — Saa meget som jeg agter Dem,
og er overtydet om Deres Fortienester; saa vist er
det, at De ikke duer for vore Modens Damer.
Lad os gaae hen til hende; og De skal paa Stedet
erkjende, hvem af os To der gielder meest hos
hende — Tal De om de Saar, som De sik i Feld-
ten; jeg taler om de Saar, Baronessens Dine har gi-
vet mig. Handel De besseden og omst; jeg forlief og
ubesindig. See De stolt ned paa mig, imidlertid skot-
ter jeg til Baronessen. Suk De; jeg synger. Tal
De om Trostak og Bestandighed; imidlertid dandser
jeg en Menuet. Og dersom hun ikke gier mig For-
erinet, saa var min Dandsemester en Erz-Slubbert.

Capitainen.

Sig mig dog, hvorledes man skal bære sig ud,
for at faas et alvorligt Svar af Dem?

Klingsberg.

Man maae give mig Tid — Naar jeg siger, at
jeg staarer mig bedre hos hende, end De, saa folger
endnu ikke deraf, at jeg har erholdt Gunstbevisninger
af hende —

Capitainen.

Men de balsamiske Læber —

Klingsberg.

Facon de parler — andet ikke. I Paris har jeg
mangen Gang onset hennes Sædelighed Pokker i Vold.
Men Villette beviser mig, at hun nu gier bedre Kise.

Vilde jeg aldeles lade falde et Ord om Ægteskab —
hvor snart skulde den Knivste være i mine Arme!

Capitainen.

Det twivler jeg paa.

Klingsberg.

Fordi De ikke kiender Fruentimmerne.

Capitainen.

De ikke heller — alle,

Klingsberg.

Der gives kun en Undtagelse hos Kønnet, og
hun lever ikke mere — Penelope.

Capitainen.

(trækker paa Skuldrerne).

Klingsberg.

Med den Beclingelse, at De ikke forraader mig,
vædder jeg 1000 Dukater paa, at hun i Morgen bæ-
rer en Ring af mig.

Capitainen.

Jeg har ingen 1000 Dukater at vædde hoff;
men er det Dem om en ørlig Karls Noelighed at giøre,
saa bring det dertil, og jeg er helbredet.

Klingsberg.

Hiertelig gierne! — det maakte gaae til med Han-
dens Konster, om Ægteskabs Andrag ikke gjorde hende
spagsfærdig.

Capitainen

(som om der falde ham noget ind, tager en Ring
fra m i et Gouteral).

Tilgiv min Mistillid, Hert Greve! for at saae
Leilighed til at lee, funde De set udgive den sørste
den beste Ring af Baronessens, for Deres — Denne
Ring

Ring ønskede jeg, at see paa Schonhelms Fingre for at være vis derpaa.

(Gier ham Ringen).

Klingsberg.

Destobedre, saa koster den mig intet (sukker den ved sig) Og nu Adieu! kiere Kapitain! De har forstyrret mig i mit Maaltid, og jeg er glubst sulten — Slaae Schonhelm af Deres Tanker; saa brav en Officer maae ikke være til Spot for Fruentimmer.

(Gaaer).

Tre og thvende Oprin.

Capitaine Seling.

Klokken 7 skal jeg besøge hende! (eftertænkende) Nei, jeg vil ikke igien see hende, førend jeg har talt med Greven — Skal jeg retfærdiggjøre mig mod et Fruentimmer, som maaskee ikke er min Agtelse værd? — Næsten ønsker jeg det! — Desto lettere kan jeg troste mig over dens Tab, som jeg holdt for den eneste; og som maaskee er slet ikke bedre end denne.

(Gaaer).

Fierde Optog.

Baronesse Schonhelms Værelse.

Første Optrin.

Baronessen. Frue v. Darring.

Baronessen.

Nei, bedste Veninde! min Beslutning er uigienkaldelig — jeg reiser i Morgen. Kan De være tient med roelige Dage, med at være langt borte fra Verdens Stoi, saa folg med mig: hvad jeg har, vil jeg redelig deele med Dem.

Darring.

Fortræffelige Kone! Deres Godhed bestemmer mig — Jeg skulde tage imod Deres Edelmodighed, dersom jeg ikke først maatte oppebie Udsatdet af en vis Sag.

Baronessen.

Saa kom efter, De ved, hvor De kan finde mig! — Lad mig ikke glemme det, her er Quitteringen for de betalte Drenringe; de ere fra Deres Paarsrende Herr von Holm.

Darring.

Desmindre behøves en Quittering.

Baronessen.

Man kan ikke vide det.

Dar-

Darring.

Skal Karsagen til Deres Reise ogsaa blive en Hemmelighed for mig?

Baronessen.

Nei — Jeg sagde Dem i Morges, at jeg havde søgt Noelighed i Adspredeelse: og oprigtig! det har moest ret mig i nogle Aar, at see en Hoben Daarer sværme omkring mig, som anvendte alle Horsfrelsens Konster, og til sidst saae sig bedragne. Jeg skammer mig derved, og føler nu hvor ubetydelig, hvor daarlig denne Tidsfördriv var; fordi jeg derved har fristet nogle til Uforståmmehed.

Darring.

Er der da ikke een blandt disse Tilbedere, som er Deres Haand og Hierte verdig?

Baronessen.

I hald jeg ogsaa kunde givte mig igien? — Nei.

Darring.

De kan ikke givte Dem igien? Baron Schon helm er jo død?

Baronessen.

Og forend jeg blev fød.

Darring.

De spørger.

Baronessen.

Nei — det vil endnu falde Dem mere utroelig, naar jeg sværger Dem til, at jeg ikke vilde kunne kiende min Mand, om han stod for mine Dine.

Darring.

Det er ubegribeligt.

25

Baro-

Baronessen.

Jeg kiendte ham kun i 24 Timer.

Darring.

Nu forstaaer jeg — saa døde han?

Baronessen.

Saa rommede han, den Nedrige! havde nær tas-
get Livet af mig, og bragde min gode Onkel i Graven.

Darring.

Stakkels Kone! — O nu holder jeg ikke op,
førend Deaabenbarer mig Alting.

Baronessen.

Saa hør en af de besynderligste Hendelser i det
menneskelige Liv — Mit Familienavn er Lindhold; jeg
blev opdraget hos min Onkel paa hans Gods. Det
var en fortreffelig Mand! men Af! men tillige ogsaa
en Mand af besynderlig Original-Lune. Ethvert aabent
Ansigt erholdt hans Venuskab; ethvert første Indtryk
blev fast i hans Siel; han kiendte ikke til Bedragerie;
thi han var endnu aldrig blevet ført bag Lyset. Just
denne hans Hiertes Godhed har gjort mig ulykkelig —
De kan slutte sig fra hans Karakter til min Opdra-
gelse. Naar jeg undtager mine Lærere, kiendte jeg ins-
gen Mandspersoner. Mine Dage tilbragde jeg med at
gjøre vel imod vores Bonder, og ved mine Øvelser,
indtil jeg havde nagaet mit 16 Aar. Min Onkel reiste
paa denne Tid usædvanlig tit til Hamborg — endelig
tog han mig med, førte mig under Latter og Spøg
paa Promonaden, visste mig en ung Herre, som kun
desioværre behagede mig alt for vel! Efter min Førklas-
ring

ring løb han hen til ham, talte nogle Ord, satte sig med mig i Vognen og kørte tilbage til sit Gods.

Darring

Sandelig et besynderligt Lune!

Baronessen.

Det kostet mig mit Livs Lykkelighed. Paa Hjemveien fortalte han mig, at han allerede i nogen Tid kiendte Baron Telsing, saa heed den Forræder — at han var et Menneske af den beste Karakter og Hjerte; men fattig, at han for hans Fattigdoms Skyld havde bestemt ham for mig, eftersom ikke allene Tilbrielighed, men endog Taknemmelighed vilde lade ham blive sine Pligter troe; at han dersor havde foranstaltet denne Sammenkomst saaledes, fordi Telsing vægredede sig ved at komme paa vores Gods — Med et Ord — i 14 Dage blev alting gjort i Stand til Brylluppet, uden at jeg i den Tid saae min Brudgom — Han kom, vi blev viede den samme Dag, og Dagen efter forsvandt han.

Darring.

Gode Gud.

Baronessen.

Min stakkels Onkel fik et Slag og døde; og jeg laae ogsaa uden alt Haab. Da jeg var kommet mig igien, var jeg en rig Arving, men Adelighed og Tilfredshed var borte. Jeg gjorde Alting i Penge, og sogte den Forræder, som jeg ligesaa meget elsker som hader, i alle Lande; men forgives — hans Navn var opdigtet.

Darring.

Hvad i al Verden kunde bringe den Mand til saaledes at forlade Dem?

Ba-

Baronessen.

Hormodentlig var det en Vellystig af hoi Rang
og stor Hormue. Hans foregivne Fattigdom erhver-
vede ham min Onkels Vensteb, uden Egteskab torde
han ikke haabe noget, han opnaaede sit Diemeed og
forsvandt.

Darring.

Affyeligt — Men hvorfor antog De Navnet
Schonhelm ?

Baronessen.

Maatte jeg ikke have et Navn, jeg, som hvers-
ken er Fræken, Kone eller Enke. Navnet Helsing var
mig en Affyel, derfore tog jeg en Mands Navn, som
var den sidste af sic Huus, og havde levet ubeklent.
Nu veed De mit Livs sorgelige Historie. Dom De nu,
om jeg, som saa grusom er bleven ført bag Lyset; som
kun fandt Bedragere, Narre eller Dosmere blandt Mand-
folkene, om jeg ikke bør søge det eneste overblevne Mids-
del til Noelighed — Ensomhed !

Darring.

Kun endnu nogle saa Dages Opsættelse. —

Baronessen.

Hvorfor ?

Darring.

Før min Datters Skyld. Der har tilbudt sig et for-
trefligt Partie for hende; hun trænger til Deres Raad.

Baronessen.

Hun har en øm Moder. Hvad er det for et
Partie ?

Darr-

Darring.

Grev Klingsbera.

Baronessen.

Klingsberg? — min gode Darring, det er juist en af mine usorskammende Tilbedere, som jeg i Dag vil bestemme og ydmyge.

Darring.

Umueligt! — Er der maaske ro af det Navn?

Baronessen.

Ikke saa vidt jeg veed — naar er De bleven kiede med ham?

Darring.

I Dag.

Baronessen.

Og ved hvem?

Darring.

Bud min Cousin.

Baronessen.

Bud ham? — besynderligt! — Jeg maae ved denne Leilighed sige Dem, at Henriettes Had til ham er kun alt for vel grundet. Han er en Hykler og Bagvaster af første Klasse; men til Lykke for hans Bekendtere, ligesaa dum som ondstabsfuld.

Andet Opfrin.

De Forrige. Mariane.

Mariane.

Deres Maade, Grev Klingsberg —

Baronessen.

Nu maae jeg bede Dem, at forlade mig, nu bø gynder Skuespillet — Giv nu Agt, om det er den samme,

samme, saa vil jeg udforske hans Sindelav mod Hen-
riette. (til Mariane) Lad ham komme
(Mariane gaaer).

Darring.

Skulde jeg ogsaa have taget Heil af den Mand.
Baronessen.

Han har mange Fortienester; men en Petit Mai-
tre, paa høns Alder lover at blive en Mand efter Mos-
den, og da Bee Deres gode Henriette!

Tredie Optrin.

De Forrige. Klingsberg:

Klingsberg

(lilende til Baronessen).

Endelig, min smukke Baronesse, seer jeg Dem
igjen! Lad mig for denne Lykke (bliver Fru Darring vaer)
Hvad Dievlen! — jeg tager dog ikke Heil? — Nei,
sandelig gior jeg ikke (meget ferundret) Ydmyge Tiener!
Darring.

Undrer De Dem over, at finde mig her? Lev
vel, Herr Greve! Jeg vil fortælle min Datter, at jeg
har forladt Dem i et behagelig Selskab. (siger noæt
sagte til Baronessen og gaaer, Baronessen kedsager hende
til Doren.)

Fierde Optrin.

Baronessen. Grev Klingsberg.

Klingsberg (sagte).

Ei, ei, min knipste Baronesse, er De kiendt med
den Kone — og saa noie? — Nu veed jeg hvorledes
jeg er faren.

Bar-

Baronessen (sætter sig).

Set Dem, Herr Greve! — Jeg maae udbede
mig Oplysning om øfellige Ting.

Klingsberg.

Jeg ogsaa, min smukke Baronesse. Jeg vil dge,
om jeg blev saa bestyrtet den første Gang jeg saae De-
res Skønhed, som nu, da jeg finder denne Kone hos
Dem.

Baronessen.

Det troer jeg.

Klingsberg.

Hvor vel hun ogsaa forklæder sig, kan man dog
let kiende hende igien.

Baronessen.

Og naar man kiender hende?

Klingsberg.

Saa — men lad den gamle Mama fare.

Baronessen.

Til siden, jeg maae først tale med Dem om mig
selv.

Klingsberg.

Jeg er jo ogsaa allene kommen her for det sam-
me, min himmeliske Baronesse.

Baronessen.

Hvorved gav jeg Dem Lejlighed, Herr Greve! til
at rose Dem af nogen Slags Fortroelighed med mig?

Klingsberg.

Jeg har en prophetisk Aand, Dere's Maade, jeg
saae ind i det Tilkomende, og gav det ud for det
Nærvoerende.

Baron

Baronessen.

Alvorlig, om jeg tor bede.

Klingsberg.

Saa alvorlig som mueligt. Jeg er tilfulde overbeviist om, at De er feed af Deres Knipshed og vil giengielde Kierlighed med Kierlighed.

Baronessen.

De er en usordragelig Gieb!

Klingsberg.

Hordi jeg esterkommer Deres Besaling, og indfunder mig til den herligste Rendevouz?

Baronessen.

Jeg har ladet Dem komme til mig, for at sætte Dem til Rette for de ubeskedne Udtrykke, som De i Dag yttrede paa Promenaden.

Klingsberg.

Det troe, hvem der vil. Og i svrigt — hvad har jeg sagt? at Deres Læber ere balsamiske? — overbeviis mig om det Modsatte, om De kan. Jeg er endog sikker paa, at smage dem endnu i Dag.

Baronessen.

Virkelig?

Klingsberg.

Saa sandt, som jeg elsker Dem.

Femte Optru.

De Forrige. Mariane.

Mariane

(sagte til Baronessen).

Baronessen.

Herr Greve! jeg maae bede Dem at gaae et Dieblieb
had i dette Kabinet.

Klings-

Klingsberg.

Allene?

Baronessen.

Geg saer Besøgelse.

Klingsberg.

Og jeg skulde giore Plads? Nei, min Naadigste!
det gør jeg ikke.

Baronessen.

Det er Fruentimmer.

Klingsberg.

Destofor bliver jeg for at forfekte Besøgelsen;
thi naar Damerne engang komme i Snak —

Baronessen.

Siden er den hele Asten Deres.

Klingsberg.

Ei, jeg vil nyde den fra nu af. De skal have
Deres Glæde af, hvot hastig jeg skal skaffe Damerne
bort.

Baronessen.

Enten gaaer De paa Dieblikket ind i et andet
Værelse, eller forlader mit Huus, uden Haab nogen
Tid at see mig mere.

Klingsberg (staar op).

Saa alvorlig? — Nu godt, jeg gaaer; men med
een Betingelse.

Baronessen.

Nu?

Klingsberg

(Stager Futteralet med Kingen ud af Dommen).

At De modtager denne Galanterie af mig, og bæ-
res den i Morgen.

Baronessen.

De understaaer Dem? —

Klingsberg

(sætter sig igien).

Geg flytter ellers ikke en Fod ud af Værelset.

Baronessen (sagte).

Hvad skal jeg begynde med den Nar! (høit) Got,
jeg tager den (han gier hende Ringen med Tutteralet)
Men gaae nu!

Klingsberg

(knyser hendes Haand, og staaer op).

De vil dog snart aftørte Besøgelsen?

Baronessen.

Meget snart.

Mariane.

Kom fun, Høivelbaarne Herr Greve!

Klingsberg.

Er det virkelig Fruentimmer-Besøgelse?

Baronessen.

Kan De twiele?

Klingsberg (sagte).

Meget stærk.

Baronessen.

Gaae! gaae!

Mariane

(trækker ham bort).

Kom! kom!

Klingsberg.

Man voldfører mig! man voldfører mig!

(Gaaer med Mariane).

Siet-

Siette Optrin.

Baronessen. Siden Frands.

Baronessen

(lægger Ringen paa Bordet, og ringer).

Saa usædlig var han dog aldrig i Paris.

Frands.

Deres Naade.

Baronessen.

Gør nu, hvad der er Jor besalet.

(Gaaer).

Syvende Optrin.

Mariane. Frands og Betientere.

Frands

(kalder paa endnu tvende Dienere, som hælper ham at trække Gardinerne for).

Mariane

(kommer ud af Kabinetet).

Sagte og hastig.

(Hun gaaer ud af Hoveddøren; altid maae gaae yderst gesvindt — Theatret formores lit ester lit, Betienterne følge ester Baronessen).

Ottende Optrin.

Herr von Holm. Mariane med 2de lys.

Holm.

Que diable! Hvorfør er Værelset saa mørk? det er jo endnu lys Dag paa Gaden.

Mariane.

Kun sagte, Deres Velbaarenhed, meget sagte!

H o l m .

I k k e et Handedræt skal slippe ud af mig, og skulde jeg ogsaa quæles.

M a r i a n e

(sætter en Stoel til ham).

Sæt Dem i dette Hærne, og lad ikke Tiden falde Dem lang.

(Tager Lysene og vil gaae).

H o l m .

Hvorfør tager Hun Lysene bort?

M a r i a n e .

Ester Besaling.

H o l m .

I k k e forstaaer — Ah que je suis heureux! —
Tiens mon Enfant, prens cela!

(Gier hende en Bore).

M a r i a n e .

Underdanig Tak velbaerne Herre! Men for alting stille.

(Hun gaaer med Lysene igennem Hoveddøren).

N i e n d e O p t r i n .

H e r r v o n H o l m .

(Sætter sig og ester en lidet Pause, i hvilken han uroelig har set sig omkring og lydet ester).

I k k e fryser! — det er dog lidt rædsom at være saaledes i Mørke — og naar man oven i Købet ikke er paa gode Veie — (Det ghser i ham) Puh! — Gud hielpe mig, der staer nogen! — Nei, det er Skyggen igennem vinduet (ester en Pause begnyder han uvilkaarlig at songe). St! Nær havde jeg glemt mig selv — Puh! jeg er stiv og kold som Is — Gid jeg dog var hjemme! —

me! — hvad er det? — Noget rører sig. — Man kommer! — Puh!

Tiende Optrin.

Holm. Mariane. Louis von Holm.

Mariane (sagte).

Følg kun mig, gode Herre!

Louis

(stoder sig paa en Stoel).

Mariane.

Stab Dem ikke!

Louis.

Hvorsor er Værelset giort mørk?

Mariane.

Det maae De selv besvare. Mig synes, at denne Omstændighed skulde ikke være Dem ubehagelig.

Louis.

O mit gode Barn! Kun de onde soge Mørket, derimod —

Mariane.

O giem det Sprog til Deres Onkel; her er det ilde anbragt.

Holm (sagte).

Que Diable! min Fætter!

Louis.

De har Ret, Gomfrue Mariane.

Mariane.

Veed De vel at Deres Onkel er farlig? at min Baronesse ikke veed hvem af dem hun skal give Forsynnet?

Louis.

Louis.

Er det mueligt? Min Onkel, den Bonde! —
Mariane.

Hm! den Bonde er riig, og altsaa —
Louis.

Jomfrue Mariane, dersom hendes Baronesses gode Navn og Nygte ligger hende paa Hiertet; dersom hun vil bevare hende for et betydeligt Pengetab, saa advar hende for denne Mand.

Mariane.

For Deres Onkel?

Louis.

Han taler meget ilde om hende; roser sig af forskrækkelige Ting; og da han besorger hendes Pengesager, saa vil han vist synde hende for en anseelig Summa.

Mariane.

Det er ikke mueligt.

Louis.

O, det er et Menneske uden Troe og Love — Han kom her til Staden i de usselste Omstændigheder; min Fader var en godhierret Mar, og satte sig i Gield for at hielpe denne usle Broder. Han blev Maegler for Lagerkarlene, og lidt efter lidt fortiente han saa meget, at han trak denne affyelige Handel alene til sig. Lykken strømmede ind paa ham, og han fortiente utroelige Summer. I Stedet for at lade min Fader tage Deel i sin Lykke, godtgjorde han ham ikke engang hans Laan. Ved de nedersdrægtigste Kunstgreb og den skindigste Gierrighed er han bleven saa riig; og nu bliver den gamle Mar en Ødeland og forsommer sine Forretninger; fortærer
maas-

maaskee endnu inden han dser, en Formue, som egentlig tilhører mig.

Mariane.

Ah! dersom han dog funde høre Dem!

Louis.

De vilde komme mig ilde til Pas.

Mariane.

Eller om nogen fortalte ham alt dette igien!

Louis.

Det maae gierne skee. Han vilde ikke engang troe det, om hans Skriftesader fortalte ham det, saa meget er han overtydet om hans Feters Fromhed og Kierlighed — Men, min Engel, Tiden forlober.

Mariane.

De har Net; nu er alting skeedt, hvad der skal skee, nu vil jeg melde Dem (Hun fører ham hen i Hjors net lige for Holm). Hold Dem nu ganste stille, paa det De ikke skal blive bemerket af Tinerne.

(Gaaer ind i Kabinetet, hvor Greven er).

Ellevte Optrin.

Von Holm. Louis Holm.

Holm (sagte).

Bie kun, Spitsbube! det skal du betale mig!

Louis (sagte).

Geg haaber, at min Afsildring nok skal skaffe min Onkel bort hersra.

Holm (sagte).

Baronessen holder mig for Mar, det er reent. Gud give jeg kun var hersra med Eren; thi jeg be-

fruater endnu værre Oprin — Maaskee jeg kan finde
Udgangen.

(Gaaer omkring og soler sig for).

Louis (sagte),

Seg tykkes jeg hører noget.

Holm (sagte).

Kunde jeg kun uden at giøre Stoi slæe Hovedet
i Stykker paa den Skurk!

(Lister sig videre frem).

Louis (halv hoit).

Hvem er der?

Holm

(Staaer stille og holder sit Veiv).

Louis (sagte).

Det er intet, jeg har taget Feil.

(Holm lister sig videre).

Tolvte Oprin.

De Forrige. Grev Klingsberg. Mariane.

Mariane

(søer ham ind; siger sagte)

Søg Deres Lykke, men tyst.

(Hun lister sig til Baronessens Værelser).

Louis (sagte).

Seg hører etter noget.

Holm (sagte).

Seg kan ikke finde den forbandede Dør,

Klingsberg

(Gaaer omkring, solende sig for).

Hvor er da min Lykke! (Kommer til den gamle Holm
og griber hans Haand) Al! min himmelstke Baronesse!

Holm

Holm

(i den Tanke det er hans Fætter, staer efter ham).
Vie du fordomme himmeliske Sknkt.

Louis.

Min Onkel? jeg er forloren!

Klingsberg

(trækker Kaarden).

Død og Djevlen! hvem er der?

Holm,

En Fremmed! Hjulpen staae mig bi.

Klingsberg,

Svar! hvad for en Skurk understaaer sig at staae
efter mig?

Louis (sagte).

Det er Klingsberg! —

Holm

Cundviger stickeude og sagte fra Klingeberg).

Klingsberg

(sogende, nærmer sig til den unge Holm).
Svar! eller du er dødsens.

Louis

(halv høit).

Klingsberg.

Klingsberg

(giver ham et Presigen),

Hvem er du?

Louis (halv høit).

O Bee! — Louis von Holm.

Klingsberg.

Og De har understaaet sig? —

Louis

(halv høit).

Vist ikke, her er endnu nogen — Gud veed hvad
det er for en Karl!

Klingsberg

(søger efter ham).

Den skal handen tage!

Holm.

Hielp! Mord! hielp!

(Beg disse Ord befinder han sig ved den Dør hvor Baronessen kommer ud. Louis er ved Kabinets-døren hvor Greven var inde, og Klingsberg midt paa Skuepladsen).

Trettende Optin.

De Forrige. Baronessen. Mariane og Betientere (med Lys, som de sætte paa Bordet).

Baronessen

(søster et lidt Ophold).

Nu, mine Herrer! er De tilfreds med Deres Nedenvens?

Holm.

Jeg veed ikke, naadige Frue, hvormed jeg har fortient —

Baronessen.

At jeg har omgaaes Dem med saa megen Skaansel? Rigtig, min Herre! De har fortient en langt føleligere Nøvelse. (Klingsberg kaster sig i en Stoel og leer af alle Krofster) Hvad kunde forlede Dem til den Galstak at giøre en Kone af min Stand slige fornødrende Forstag? — Lær De min Herre! at der Trods Deres Formue endnu stedse er en stor Afstand imellem Dem og Adelen; at kisbt Adel ingen Fortrin gier; at den, for at blive agtet af os, maae være Belønning for herskommelige Handlinger for Hædrenelandet; Belønning for sande Fortienester. Beskedenhed aabner vore Dørre for Folk af Deres Lige; Uskammenhed sætter Dem

Dem

Dem i Klasse med Pøbelen. Tak mig i øvrigt, at De har lært at kende Deres fortreffelige Fætter, og befrie mig strax fra den Ære af Deres Nærvarelse.

Holm (forvirret).

Sig — jeg — Ah Coquin! tu me le payera.
(Løber bort.)

Louis.

Mædige Frue! De har gjort mig ulykkelig!

Baronessen.

Kuns fattig, troer jeg; og Fattigdom for en Hykler, en Ondskabssuld, som De, er Leilighed til Bedring. Tak ske Himmelnen, at den ikke gav Dem Forstand nok, til at understøtte Deres Ondskab, som neppe kan gaae videre. Sætte Klik paa sine nærmeste Paargrændes Ære; gjøre en Mand foragtelig, som trods sine Daarligheder, dog fører sig op mod Dem som den fierligste Fader! — Gaae, min Herre! blandt alle Kiendige Mennesker, er Hykleren den kiendigste. Gaae.

Louis

(Gaaer høist forvirret og nedslagen bort).

Fjortende Optrin.

Baronessen. Klingsberg.

Baronessen.

Og De, min fine Herr Greve! —

Klingsberg

(Stætter sig i Lave).

Aha! nu kommer min Tour.

Baronessen.

Hvis Fødsel skulde hæve Dem langt over disse Folk.

(Seer med Foragt paa ham).

Klings-

Klingsberg.

Behag kun at blive ved.

Baronessen.

Ubestedne, daarlige Giek, som 'roser sig af et
Fruentimmers Kunst, der aldrig begegnede ham anders-
ledes end ligegyldig, hvis Maragtighed er saa grænd-
seløs, at udlegge ethvert Høfsligheds- Bewiis for Kier-
lighed, eller i det mindste for Coquetterie. — Jeg har
Medynk med end ung Mar, men en Mar af Deres
Alder, er mig foragtelig.

Klingsberg.

Men troer De da, min smukke Frue, at sende mig
bort paa samme Maade som de tvende Marre?

Baronessen.

Den lader virkelig til at være for lemsædlig 'for
Dem. Gaae min Herre!

Klingsberg.

Ah! De spørger! —

Baronessen.

Jeg besaler Dem at gaae, eller —

Klingsberg.

Piano, min naadige Frue! Piano! — jeg ablyder
Deres Besaling. Jeg seer da nok, at jeg ikke er den
elstede Gienstand; og paa min Ere! det fortryder mig
ligesaa lidet, som den latterlige Rendevous. De er
deiligt; derfor søgte jeg Deres Kierlighed. De viser
mig bort; derfor søger jeg en anden — nous voila
quite (noget sagte til hende) Men dersom De vil over-
tale Verden, til at troe at De er Steal og Steen
mod

mod det hele Mandkion — saa lad ikke den gamle Mama gaae saa offentlig ud og ind hos Dem. (Gaaer).

Baronessen.

Forklar Dem.

Klingsberg.

Ydmyge Tiener.

(Gaaer bort).

Sextende Oprin.

Baronessen. Mariane.

Baronessen.

Hvad vil han sige dermed? den Uforstamnede!
jeg troer, han taler om Darring — og sier dog til
hendes Datter — hvilket Menneske!

Mariane.

Det var et herligt Oprin, Deres Naade! jeg
havde ondt ved at holde mig for Latter.

Baronessen.

Hvorvidt er Du kommen med Indpakningen?

Mariane.

Ah, Deres Naade, jeg har jo neppe haft Tid —
Ei, der ligger jo endnu Grevens Present, Ringen.

Baronessen.

Hurtig Mariane! giv den tilbage; maaske er han
endnu i Huset. (Mariane løber).

Sextende Oprin.

Baronessen.

Seg begriber ikke hvad der har afholdet Capitalis-
nen fra at indfinde sig? — I Sandhed! trods hans
urede-

uredelige Hensigter, udmerker denne Mand sig meget fra hans Medbeilere.

Syttende Optrin.

Baronessen. Mariane.

Mariane.

Han er alt længe fløten, Deres Naade! han soer afsted som en vind.

Baronessen.

Send strax en Tiener hen med den i hans Huus.

Mariane.

Jeg maae dog først betragte denne Galanterie (aabner Kapslet) Hm! en meget mager Foræring! Jeg troer den er ikke 25 Adlr. værd. Nei, da lover jeg den gamle Banquerer! hm! hm — der er Bogstaver — det er Fransk (læser med Moie) A-mour et hon neur —

Baronessen.

Hvad siger Du? — O, Gud! disse Ord opvække en sørgeelig Erindring! — Lad see! (hun tager Ringen) Hvad seer jeg? — Skal jeg troe mine Øine? Det er den! — Retsfærdige Himmel, hvorledes skal jeg forklare det? — Lov — send alle Tienerne — han skal komme — på Dieblifiket — jeg maae tale med ham.

Mariane.

Før Himmelens Skyld! hvem Deres Naade?

Baronessen.

Greven — Grev Klingsberg. — Er han ikke hjemme, saa skal man søge ham op — En Tiener skal bie efter ham — jeg maae see ham endnu i Dag — endnu i Dag, og om det ogsaa var ved Midnat.

Mari-

Mariane (forsørget).

Deres Naade.

Baronessen.

Løb — skynd dig — gør som jeg siger.

Mariane (løber).

Attende Oprind.

Baronessen.

Skulde det være mueligt? — Ja! hans Alder, hans Tilbighed til at forsøre, hans Rigdom — Og er jeg ikke uskyldigere end nogensinde forhen hvis denne udartede Mand — Nei! det er ikke ham, ellers skulde mit Hierge tale for ham. Gode Gud, hvilken Forvirring jeg befinder mig i! — Jeg stielver for at finde det, som jeg i 10 Aar saa uafsladelig har sagt.

(Gaaer ind i sit Kabinet).

Fem:

Femte Optog.

Et Værelse i Frue Darrings Huus, Lys paa Bordet.

Første Optin.

Henriette (Arbeidende). — Hvor min Moder bliver længe borte! — Klokk'en er alt over otte. Jeg er saa uroelig, saa forvirret, uden at vide hvorfor. (Efter en Pause) Greven er riig, af stor Familie, har tillokkende Behageligheder — men saa lidt Flinshed i Hølisse; saa lidt — Nej, jeg vilde aldrig blive lykkelig med ham, aldrig — Schonhelm maae legge sig derimellem for mig, og bringe min Moder paa andre Tanker.

Andet Optin.

Henriette. Jacob.

Jacob.

Deres Maade, Grev Klingsberg vil gisre sin Opvartering.

Henricette.

Paa denne Tid? — Siig ham at min Moder ikke er hjemme, og jeg ikke tager imod Besogelse.

Jacob.

Han vil ikke lade sig vise bort —

Tre-

Tredie Optritt.

De Forrige. Klingsberg.

Klingsberg.

Nei, det vil han ikke, og gør han ikke. Gaae,
min Son, gaae! (Jacob gaaer).

Henriette.

Søg min Moder! siig hun maae strax komme hiem.

Klingsberg.

Lad De kun Moderen blive borte; jeg kan for
min Dod ikke lide de gamle Mainaer.

Henriette.

Det er meget ubeskeden, Hr. Greve! at trenge
sig ind paa Folk, ved denne Tid, og paa saadan en
Maade.

Klingsberg.

Tilskriv den Kierhed Bourgogne-Vinens og Kier-
ligheds Enevoldsmagt. I utroelig Hastighed har jeg
tommel 4 — jeg vilde sige 24 fulde Glas paa Deres
Belgaaende; og med hvert Glas sunket en Portion
Kierlighed — Vinen steeg til Hovedet, og Kierligheden
til Hiertet; — og jeg har gjort mig det til en Regel,
stedsse at folge mit Hoved og mit Hierte.

Henriette.

Guldskab er en usel Undskyldning for Uartighed;
thi Undskyldningen er ligesaa skændig som Forbrydelsen
— Forglem ikke hvor De er, Hr. Greve.

Klingsberg.

Hvor? Hos den elskværdigste Pige jeg nogen Tid
har seet — men, som er ligesaa fordomit egenfindig
som deiligt.

D.

Hen-

Henriette.

Jacob! Jacob!

Klingsberg.

O for Dievlen, gør mig ikke vred! Troer De,
jeg er saa uersaren, at jeg vil lade spille Komedie
med mig? — Jeg er meget bevandret i Komedier og
Romaner.

Henriette.

Hvilket Galstab, hvilket Naserie kan forlede Dem
til, at begegne mig saaledes? See paa mig, min
Herre, jeg haaber at min Siels Neenhed lyser frem i
mit Ansigt, og burde drage Dem ud af den skammelige
Vildfarelse, som De er udi, angaaende mig.

Klingsberg.

De har en herlig Hukommelse, min Engel! Det
er et heelt Sted af et frant Sorgespil; Skade at det
ikke var i rimede Vers!

Henriette.

Afskyelige Menneske! Er Dydens Sprog Dem
saa lidt bekjendt?

Klingsberg.

Ha ha ha! Dydens! Dydens! — Jeg vred Handen
hvordan det er! — Saasnart jeg forelster mig i et
Fruentimmer, bliver det dydigt. — Som det lader,
mit Barn! er jeg ikke heller efter Deres Smag, dersor
griber De til Dydens Trompet — Tag Dem i Algt;
Deres Dyd, eller i egentlig Forstand, Deres Egensin-
dighed vil skade Dem forskækkelig. — Kan Deres
Egensindighed holde Dem Heste og Vogn? Kan Deres
Egensindighed skaffe Dem et Huus? Kan Deres Egensin-
dighed

dighed give Dem prægtige Soupeer? Kan Deres Egen-sindighed forsyne Deres Kielder med kostelige Wine? Kan Deres Egensindighed kisbe Dem Stads og smukke Klæder? Nei, Fanden tage mig, om den kan! Men 200 Dukater maanedlige Indkomster kan give Dem alt dette, ja endog en Air de Qualité — Altsaa, min Printsesse! er her 200 Dukater, som er min Kierlig-heds første maanedlige Told.

(Han gier hende en Bors).

Henriette

(Kaster den for hans Gedder).

Usle, nederdrægtige Menneske! Thi kun et saadant kan forglemme sig saa vidt. Du brændemerker det Navn, Du bær.

Fjerde Optoin.

De Forrige. Frue von Darring.

Klingsberg.

Dievlen staaer i den Pige!

Henriette

(iser hendes Moder i Mode).

O, kiereste Mama! det er vel at De kommer!

Klingsberg.

Ga, ret vel, at De kommer! Nu vil vi see om Mama vil billige hendes Capriser.

Darring.

Hvad er der? Og hvad vil De her paa denne Tid?

Klingsberg.

Paa denne Tid? — Venter De maaskee anden Besøgelse? — Kort, Mama, den lille egensindige Print,

sesse har begegnet mig med den yderste Foragt, endskønt jeg omgikkes meget honest med hende.

Darring.

Hvorledes det?

Klingsberg.

Hvorledes det? (Tager Borsen op) Jeg har offerset hende 200 Dukater maanedlig.

Darring (bestyrket).

I hvad Hensigt?

Klingsberg.

Ha ha ha!

Henriette.

Behoves der mere Lydelighed, min Moder!

Darring

(forstørret).

Er det mueligt? — Hvorledes, Hr. Greve! har De forglemt hvem vi ere?

Klingsberg.

Ha ha ha! Nei sandelig har jeg ikke! De er en god tjenstfærdig Mutter —

Darring.

Det gaaer for vidt, usorskammede Menneske!

Hvem gav Dem Anledning til denne stammelige Tanke om os?

Henriette.

En ligesaa Nederdrægtig som han.

Klingsberg.

Bravissimo! — Det er som alle Fruentimmer havde aftalt, at sige mig Sotiser i Dag. Mine Printesser! lad Holms Billet besvare Deres ikke alt for høflige Spørsmaalet.

Dar-

Darring.

Hvad, Holms Billet?

Henriette.

Hvad, Holms Billet?

Klingsberg.

Sa; thi jeg er i Sandhed alt for bestedten, til
at tale saaledes, som han skrev.

Darring.

Uden den ædle Tænkemaade, som min Cousin
paadigter Dem i denne Billet, havde De aldrig kom-
met til at betræde dette Værelse.

Klingsberg.

Edle Tænkemaade? ha ha ha — han har læst
Billetten for mig.

Henriette.

Hvor er den, Mama, hvor er den?

(Frue Darring søger efter den).

Klingsberg.

Ha ha ha! Nu, min Tænkemaade er i alle Til-
fælde ædlere end hans. Han talte om 20 a 30 Duka-
ter, og jeg kommer med 200.

Darring

(giver ham Brevet).

Hold Maade med Deres Uforkammenhed, til De
har læst.

Klingsberg (læser).

"Agtværdigste Tante!" For Dievlen han læste —
han læste — God Morgen, gamle Mama! hm! —
"omendskjont jeg destoverre maae frasige mig det Haab,
"at erholde min dyrebare Cousins Herte og Haand,

"saa ligger hendes Lykke mig desuagtet ikke mindre
"paa Hierte." — Hm, hm! (Sotter fra Siden til Fru-
entimmerne) "Overbringeren af denne Billet er Grev
"Klingsberg, en Herre af mange gode Egenskaber, og
"som har 15000 Rdlr. aarlige Indkomster." Det har
han læst — "Han tilbeder min Cousine, og har urof-
"kelig besluttet at — ægte hende!" — Plager Fanden
Mennesket! (Han læser med den største Skamfuldhed, For-
viring og stammende Stemme, saaledes at det sidste Ord
bliver ham siddende i Halsen) "I Morges vilde jeg have
"underrettet min elskværdige Cousine herom, men fik
"mit Brev ubrækket tilbage. Kommer denne Forbin-
"delse i Stand, saa vil jeg prise mig lykkelig, at have
"bidraget noget til saa fortæffelig en Paarørendes
"Lykke. Min naadige Tantes underdanige Tiener,

Louis v. Holm."

Darring

(ester en Pause).

Er De nu anderledes underrettet?

Klingsberg

(i den yderste Forlegenhed uden at slaae Hjælene op).

Ja, naadige Frue!

Henriette.

Og igiennemtrængt af den os beviste Bestemmelse?

Klingsberg (som for).

Ja, naadige Frøken.

Darring.

Saa vil De ogsaa vide hvad Erstatning os til-
kommer?

Klingsberg.

Ja, naadige Frue.

Hens-

Henriette.

Førgte ham — det maae være vor Satisfaction.

Klingsberg.

Sa, naadige Frøken.

Darring.

Geg øster af Dem, at De skal bestemme den nederdrægtige Bagvæster for hele Verden.

Klingsberg.

Sa, naadige Frue.

Henriette.

Og giøre ham saa foragtelig, som De selv er i mine Hine.

Klingsberg.

Sa, naadige Frøken.

Darring.

En Mand af Deres Stand og Alder skulde anvende sin Tid til ædlere Forretninger

Klingsberg.

Sa, naadige Frue.

Henriette.

Ifke at gaae Veie, som giøre Dem til en Afskye for ethvert dydigt Fruentimmer.

Klingsberg.

Sa, naadige Frøken.

Darring.

Bedre Deres Hjerte og Sæder.

(Gaaer).

Klingsberg.

Sa, naadige Frue.

Henriette.

De er bestoværre over de Aar, hvori man førs bedrer sig.

(Gaaer).

Klingsberg.

Sa, naadige Frøken.

Femte Optrin.

Klingsberg

(ester at have fattet sig, gaaer han bestig frem og tilbage).

Den Skurk! den elendige Karl! — saaledes at føre mig bag Lyset! — at sætte mig blot for sig Bestæmmelse! den herlige Figur jeg har forestillet! — Jeg vil sage ham op, jeg vil — Han gaaer nogle Skridt og bliver igien staaende) Gaae bort, uden først her at have erholdt Forladelse? — Først maae jeg skaffe dem Opteisning, siden kan jeg tale om Forladelse (Gaaer atter nogle Skridt og vender om igien) Det er, som om nogen holdt mig tilbage! — og en Tanke flyver mig igennem Hovedet — en Tanke — Jeg kunde aldrig bedre straffe den Skurk, end naar jeg æg-te-de Pigen — Givte mig? Sagte, Hr. Greve! gør ikke en dum Stræg godt, ved at begaae en endnu dummere — og dog har jeg kun tvende Midler til at give Damerne Opteisning: enten at jage den Knægt en Kugle igennem Hiernen, eller at — givte mig — Og ved hvilken af Delene jeg voer meest, det veed Himlen! Det Indtryk hun har gjort i mit Herte, vil neppe saa let udsllettes — det kommer af det Usædvanlige i dette Optrin — det veed jeg — det veed jeg, og dog —

Hun

Hun er deilig, ung, dydig — men ikke munter, og efter al Anseelse meget herskelyg — Og en herskelyg Kone! — Klingsberg! Klingsberg! — enten er jeg meer nyktern end jeg nogensinde har været, eller forsædlig beskænket af de fire Glas; thi saaledes har jeg endnu aldrig philosopheret.

Siette Opritt.

Hr. von Holm. Klingsberg.

Holm.

Que diable! Hr. Greve! hvorledes komme vi her igien sammen? Det lader næsten som De vilde giøre Beslag paa alle muelige Fruentimmer. Har De forglemmt Rendevouen hos Schonhelm?

Klingsberg.

Hr. von Holm! De finder mig i en forbandede Situation.

Holm.

Jeg var ikke heller saa vel om Hiertet da De søgte mig med den nøgne Kaarde. Jeg er just ikke snygtsom; men det var Nat, og Natten er intet Menskes Ven. I midlertid er jeg Baronessen dog forbunden, fordi jeg ved den Rendevous har lært min Esquin af Neveu at kiende.

Klingsberg

(som stod i Tanker, opfarende).

Den elendige, den slette Karl! Jeg raader ham, at han aldrig lader sig se for mig.

N 5

Holm.

Holm.

Ah le Fripon! Har han ogsaa spilt Dem en Streg.

Klingsberg.

Den afskyeligste man kan tænke sig. — Underret mig først noget om Fruentimmernes Omstændigheder her.

Holm.

Hm! Deres Omstændigheder ere just ikke de bedste, men de skal blive det.

Klingsberg.

Ikke det. — Jeg gad meget gierne kienkt deres Familie-Omstændigheder.

Holm.

Fru von Darring er Enke efter den brave Oberste Darring og Stedssøster til min salige Kone.

Klingsberg.

Altsaa virkelig Deres Paarørende?

Holm.

Min Paarørende og Arving.

Klingsberg.

Hvorledes?

Holm.

Ikke Moderen, men Datteren. Derfor kommer jeg hid for at forkynde den gode Pige det.

Klingsberg

(Gaaer dybsindig frem og tilbage).

Holm.

Hvad flettes Dem, Hr. Greve?

Klingsberg.

Betænk den forbandede Stræg, Deres snukke Fæster har spilt mig — I Morges paa Promenaden — Jeg skammer mig næsten ved at fortælle Dem det.

Holm.

Holm.

En Greve skulde skamme sig! Pah!

Klingsberg.

Det er den første gang jeg har Aarsag dertil.
Jeg forespurgte mig hos ham — om — om han ikke
vidste en smuk Pige, som man kunde fordrive Tiden
hos, og —

Holm.

Og?

Klingsberg.

Han viste mig til Deres Niece.

Holm.

Que diable!

Klingsberg.

Han gav mig en Billet, som skulde forskaffe mig
Adgang, hvori der ligefrem blev handlet om Egte-
skabs Andtag fra min Side — Mig læste han noget
ganse andet for. — Jeg omgikkes Deres Niece — som
— som man omgaaes med Skabninger, der tiene til
Tidssordriv, og just nu kom Sagen til Forklaring.

Holm.

Que diable! Den Spitsbube gør det just allers-
verst med hans egne Paarsrende. Det bestyrker mig
i mit Forsæt at giøre ham arveløs, og at testamentere
Pigen min hele Formue. —

Klingsberg

(Som efter gaaer dybsindig frem og tilbage).

Hr. von Holm.

Holm.

Monsieur le Comte!

Klings-

Klingsberg.

Deres Niece er altsaa af god Familie?

Holm.

Parbleu! Hun har i det mindste 64 Åhner. Jeg var tilfreds jeg kun havde den ottende Deel.

Klingsberg.

Og er af ulastelige Sæder?

Holm.

En Nonne! Sur mon honneur.

Klingsberg.

Saa vil jeg bede Dem (vender sig bort) Klingsberg! Klingsberg!

Holm.

Que diable! Hvad flettes Dem, Hr. Greve?

Klingsberg.

Før—son mig med Deres Niece.

Holm.

De tout mon coeur.

Klingsberg.

Og — Klingsberg! Klingsberg!

Holm.

Mais qu'aves vous donc?

Klingsberg.

Og siig hende, at jeg — at jeg, for at giøre min Uforstommenhed godt igien — er beredt til —

Holm.

At bede hende om Forladelse — cela s'entend.

Klingsberg.

Beredt til — at ægte hende; saameget som jeg ogsaa frygter for Ægtesstanden.

Holm

Holm (sagte).

Parbleu! Onkel til en Greve. — (Høit) Mais !
vous plaisantez !

Klingsberg.

Mit ramme Alvor ! Vel veed jeg, hvormeget jeg
voer ved mit Temperament, men jeg er i Snaren ;
jeg kan ikke trække mig ud af den — og vil ikke trække
mig ud af den. — Jeg forlader mig paa Deres Bi-
stand, at De tilsfærdsstiller hende igien.

Holm.

Smaating ! det var jo kun en Missforstaaelse.

Klingsberg.

Bel sandt ! — Men — et Menneske, som opss-
ger Piger af en vis Klasse, recommenderer sig just ikke
derved til Ægtestanden, og Deres Niece har saa delis-
cate Begreb —

Holm.

Laissez moi faire.

Klingsberg.

Jeg ønskede ogsaa, at De ikke sagde hende noget
om den Arv, som De tiltenker hende.

Holm.

Fort bien.

Klingsberg.

Kan jeg bygge paa, at De alvorlig vil tage Dem
af mig ?

Holm.

Oui, mon cher Neveu ! Jeg vil strax gaae ind
og bringe Sagen i stand.

Klings-

Klingsberg.

Geg frygter —
Holm.

Laissez moi faire, mon Neveu!

(Banker paa).

Syvende Optrin.

De Forrige. Frue von Darring.
Darring.

Ei see! De her, og saa sildig? (Til Greven) Og
De er endnu ikke borte, Hr. Greve?

Holm.

Han har en viktig Sag at aabenbare Dem. Bliv
her hos ham, jeg maae tale allene med min Niece.

Darring.

Men —

Holm.

Entre nous — jeg vil forkynde hende —

Klingsberg.

Hr. von Holm! —

Holm.

Votre Oncle, mon cher Neveu! — Laissez moi
faire. (Gaaer ind i Kabinetet).

Ottende Optrin.

Frue von Darring. Klingsberg.

Darring

(Seer efter ham).

Besynderlig! Nu, Hr. Greve!

Klings-

Klingsberg (forvirret).

Naadige Frue! — jeg — hav den Naade at sætte Dem.

(Sætter en Stoel til hende).

Darring.

Jeg takker. (En Pause) Den Forviring, jeg seer Dem i; gisr Dem Ere.

Klingsberg.

I Sandhed, naadige Frue! — I hvad De ogsaa troer om mig, saa er det den første Gang jeg er i den Forlegenhed, at giøre en slet Sag god igien; om det vil lykkes mig, veed Himlen.

Darring.

Jeg twivler selv derpaa.

Klingsberg.

Den Uforstammelehed, jeg begegnede Dem med, kan jeg, som jeg haaber, undskynde med Deres Cousins Skarnsstreg, men —

Darring.

Kun videre —

Klingsberg.

Men — men — at jeg overalt blev truffen paa en Vei, som ikke vidner om De fineste Højder, det — det — det veed jeg paa min Ere ikke at undskynde, saa gierne som jeg ogsaa vilde.

Darring.

Fortreffelig!

Klingsberg.

Chi, at man i min Alder med Rigdom og Uafhængighed jager efter Fornøjelser, og derved let taber

Fors-

Forskiellen imellem de tilladelige og utilladelige af Sigte
— det retsærdiggisr mig ikke.

Darring.

Nei, ganſe vist ikke; og just i Deres Alder ikke.

Klingsberg.

Saa gribet jeg da til mit sidste Middel, og der-
som det heller ikke forſkaffer mig Deres Forladelse og
Agtelse, saa er jeg i Morgen ikke mere her.

Darring.

Nu?

Klingsberg.

Tillad mig at giøre Indholdet af Billetten, som
jeg bragte Dem fra Deres uværdige Fætter, sandt.
Jeg var hidindtil en Fiende af Egestanden; men jeg
føler — jeg havde endnu ikke elsket.

Darring

(Efter at have besindet sig).

Hr. Greve! saa behagelig som Billetten var mig,
saa ligegeyldig er mig nu Deres Forſlag, jeg siger Dem
det uforſtilt. Hvad skal jeg tænke om en Mands An-
drag, der efter hans eget Udsigende hidindtil haddede Egs-
tstanden, og som i et Quarter forandrer sit System
og anholder om min Datter. Var De ti Aar yngere
— ei nu — men efter 3ode Aars Forløb forandrer
man vanſkelig sine Grundſætninger, om man endog vil
overtale sig dertil. Maaden, paa hvilken vi blevne be-
fiendte, indſkyder mig og fornemmelig min Datter en
billig Mistillid, som —

Klingsberg.

Som min Opsørſel snart vil udrydde. Betag
mig ikke alt Haab, naadige Frue! og betenk, at —
at

at — at jeg er den sidste af min familie; at den ud-dør med mig, thi Deres Datter eller ingen —

Darring (leende).

En fortrefelig Bevæggrund for os!

Niende Optrin.

De Forrige. Jacob. Siden Schønhelm.

Jacob

(aabner Doren og siger).

Baronesse Schønhelm.

(Gaaer strax tilbage).

Darring.

Hvad betyder det?

Klingsberg (sagte).

Før Dievlen! hun vil fordærve altting for mig!

Baronessen

(i heftig Bevægelse).

Ah! min Veninde! De seer mig i en Tilstand —
(Giver Greven vær,ude af sig selv) Ha! De her,
min Herre? — Jeg havde alt opgivet alt Haab, at see
Dem endnu i Dag.

Klingsberg.

Hvi saa, naadige Frue?

Darring.

Hvad flettes Dem, bedste Schønhelm?

Baronessen.

Mig — Lad mig dog være et Dieblik allene med
Greven.

Darring.

Meget gierne; men De er i en Bevægelse —

R

Gas

Baronessen.

Og det med rette.

Klingsberg

(til Frue Darring).

Jeg beder De ikke troer, naadige Frue —

Darring.

Jeg veed hvad De vil sige. (Til Schonhelin) Nyes-
lig har Greven i ramme Alvor anholdt om Henriette.
(Gaaer ind i Kabinetet).

Tiende Optrin.

Baronessen. Klingsberg.

Baronessen (halv sagte).

Rejsærdige Himmel! jeg husker — (heit) Er det
sandt hvad hun siger? Er det sandt?

Klingsberg.

Saa sandt som jeg ønsker at blive bønhsørt.

Baronessen (hestig).

Og tør De tænke paa at givte Dem, De?

Klingsberg.

Nu for Pokker! jeg er dog vel gammel nok?

Baronessen

(visende ham Ringen paa Fingeren, med Estertryk).

Riender De denne Ring?

Klingsberg.

O ja. Det er den, De havde den Naade at mode-
tage af mig for den sindrige Rendevous.

Baronessen

(i hestig Bevægelse).

Af hvem har De faaet denne Ring?

Klings-

Klingsberg.

Den passer til en Damesfinger, og maae altsaa
naturlig være kommen fra en kier Haand.

Baronessen (sagte).

Geg skælver for at spørge ham videre. (Høit)
Hvorlænge har De ejet denne Ring?

Klingsberg.

Siden — (bliver hendes Urolighed vær) Det er en
Hemmelighed, naadige Frue.

Baronessen.

Hemmelighed? (Sagte) Hvad skal jeg gisre?

Klingsberg (sagte).

Der stikker noget bag den Ring. Jeg vil føre
mig hendes Ord til Nutte for at hevne mig for Ren-
devouen.

Baronessen.

Hr. Greve! — De maae forklare sig tydeligere.
Mine Spørsmaal beträffer en Veninde, som — Har
De aldrig været i Hamborg?

Klingsberg.

Ja. (Sagte) Kun frist sige ja.

Baronessen

(med tiltagende Bestyrkelse).
Er det længe siden?

Klingsberg.

Ja, temmelig længe.

Baronessen.

Ti Aar?

Klingsberg.

Saa omtrent.

N 2

Baro-

Baronessen (sagte).

Netsærdige Himmel! (Høit) Kjendte De ikke der
en vis Baron Lindholm?

Klingsberg.

Jo. (sagde med et stort smil)

Baronessen.

Og De fik denne Ring af hans Niece?

Klingsberg.

Sæg kan ikke nægte det.

Baronessen (sagte).

Store Gud! det er ham. (Høit) Elendige, ne-
berdrægtige Menneske! De understaaer Dem at over-
træde alle guddommelige og menneskelige Love, og ans-
holde om en Pige, da De allerede er givt?

Klingsberg.

Givet?

Baronessen.

Vover Du at nægte det? — Sæg kender det
ulykkelige Slagtoffer for din Ondskab —

Klingsberg.

Før Dievlen, det bliver alvorlig!

Ellevte Optrin.

De Forrige. Von Holm. Frue v. Darring.

Holm.

Entrez, mon Neveu! — Ah Serviteur tres hum-
ble, Deres Maade! Jeg takker endnu engang for Den-
devouen, og for Dreuringenes rigtige Besorgelse.

(Trækker Greven afsted)

Baro-

Baronessen til min mand
(til Klingsberg).

Oliv, jeg beder!

Klingsberg.

Jeg kan ikke, min naadige Baronesse! Hat Dem;
jeg skal siden forklare Dem altting. (I det han gaaer)
Det var kun Spog.

Holm

(i det han trekker ham bort) —
Rendebouen? Pokker heller!

Tolvte Optrin.

Baronessen. Frue v. Darring.

Baronessen.

Nedrige!

Darring.

Før himlens Skyld, hvad flettes Dem?

Baronessen.

O min Veninde! jeg er den ulykkeligste Kone paa
Jorden.

Darring.

Min Gud!

Baronessen.

Den Elendige, som i dette Dieblik frier til Deres
Datter, er min Mand.

Darring.

Deres Mand?

Baronessen.

Her er Beviset. Denne Ring — som han gav mig
i Dag, sik, han af mig paa vores Forlovelsesdag —

Desuden hans Tilstaaelse — det er ham — det er ham!

Darring.

Hat Dem, kiereste Schonhelm — det kan ikke være — han sagde jo i det han gik ind: det var kun Spøg.

Trettende Optin.

De Forrige. Capitain Seling.

Capitainen

(forsørdes da han seer Baronessen).

De her, naadige Frue! (Eil Frue Darring) Om Forladelse! en besynderlig Misforstaelse forleder mig til denne Frihed. Jeg saae her udenfor Grev Klingesbergs Equipage.

Darring.

Han er her.

Capitainen.

Jeg havde ikke understaaet mig at søge ham her; men den usofkammede Karl, hans Tiener, sagde: at han var hos Fruentimmer, hvor man gjerne kunde gaae lige til.

Darring (smilende).

Det er ikke den første Misforstaelse i Dag af det Slag.

Capitainen

(seer ester Baronessen Hænder).

Jeg beder endnu engang om Forladelse! — Jeg var utealmodig ester at faae en Eftæring af Greven, som — (Interner sig til Baronessen) Hvad seer jeg? — Saa, nu er altting opklaret for mig.

Baro-

Baronessen

(Som ved Capitainens Ankomst havde sat sig, vendende Ansigtet bort, seer sig om).

Darring.

Hvad flettes Dem?

Baronessen.

Hvad skulde han opklare? Hvorved er alting blevet opklaret for Dem?

Capitainen

(med et Slags foragtelig Blikken).

Bed denne Ring paa Deres Haand.

Baronessen.

Ha! den Usorskammede! han har aabenbaret Dem —

Capitainen.

Uden Brede, naadige Frue! han har helbredet mig for en stor Daarlighed — Jeg veed nu, hvorledes man skal omgaaes med knipse Damer.

Baronessen.

Er De fra Forstanden, Hr. Capitain? — Gaae!

Capitainen.

Paa Dieblikket. Jeg udbeder mig kun først denne Ring tilbage. Den Haand, som har den, er alt for meget forskellig fra den, som nu bærer den.

Baronessen

(lyderst beskyrtet).

Denne Ring?

Capitainen.

Er min; jeg gav den til Greven, for at oversyde mig om Deres Maades Dyd — jeg er nu oversydet.

Baronessen (som sør).

Denne Ring hører Dem til? —
Capitainen.

Mig, Deres Maade, mig.

Baronessen

(ude af sig selv, omfavner Grue Darring).

O min Veninde! (Til Capitainen) Kaldte De sig nogentid Telsing. (Capitainen forstørkes og seer stift paa hende, Baronessen siger) Og sådanne Ring på hendes Bryllupsdag af Frøken Lindholm.

Capitainen.

Netsfærdige Himmel! lever hun endnu? Lever min Amalie endnu — Tael! tael! og giv mig til det allers lykkeligste Menneske.

Baronessen.

Til det lykkeligste —

Capitainen.

Ta, til det lykkeligste, dersom hun endnu lever. Hvor skal jeg finde hende? Hav Medlidenhed med mig, og tael.

Baronessen.

Her er hun den Ulykkelige, som De saa skammelig forlod.

Capitainen.

De? De? (han vil omfavne hende, hun stoder ham tilbage, han kaster sig for hendes Fodder) O henrykkende Glæde! min Kone! min dyrebare Kone!

Baronessen.

Vort Gruesomme! Deres Flugt har kostet min stakkels Onkel Livet, og mig —

Capis

Capitainen (staar op).

Min Fluge? — Anklag Skæbnen, ikke mig.
 Aldrig har noget Menneske maatte høde dyrere for
 en lyksalig Dag, end jeg. En ulykkelig Duel, i hvil-
 ken jeg nedlagde en Generals Søn, nødte mig til at
 flygte. Dersor opholdt jeg mig i Hamborg. Det var
 ikke nok for den Dræbtes Slægtinge, at deres over-
 modige Paatrende havde skilt mig ved Formue og
 Fædreneland — De udspionerte mit Opholdsted; jeg
 blev greben og bragt til Hovedstaden. Kongens Maade
 reddede mit Liv; han forandrede Dødsdommen til evig
 Fæstnings-Straf. Saaledes tilbragte jeg fire Aar,
 indtil, rimeligvis ester hoiere Besaling, der blev mig
 givet Midler i Hænderne til at tage Flugten. Jeg
 har i de usselste Omstændigheder gennemvandret Tyska-
 land, saameget som jeg turde vove, for at søge Dem.
 Utallige Breve vare forgivæs, forgivæs enhver Efters-
 spørsel. Da jeg havde opgivet alt Haab, gik jeg her
 i Tjenesten. Min Ligegyldighed mod Livet har jeg at
 takke for, at jeg er Capitaine. Jeg elskede Dem,
 trods mine Grundsætninger, trods min Fornuft! men,
 om jeg har forglemt Amalia, om alle Lykkens og Kiera-
 ligheds Fordele have fundet bevæge mig til et andet
 Ægteskab — det, min dyrebare Kone, maae De slutte
 af vores Samtale i Dag.

Baronessen.

Arme Ulykkelige! — Disse Glædens Taarer maae
 sige Dem, hvad jeg sører. Jeg har ogsaa henlevet et
 bittert Aar, og havde jeg endnu troet Dem uskyldig,
 saa var jeg fortvivlet.

Darring.

Ewigvarende Lykke! min fiereste Veninde! — og Dem ogsaa Hr. Capitaine! De veed ikke, hvilken Skat De faaer i Deres Kone.

Capitainen.

Den er saa stor, at jeg ikke er den værd.

Fjortende Optrin.

De Forrige. Von Holm. Henriette.
Grev Klingsberg.

Holm.

Venez Madame, venez! Sæt Deres Datter til rette. Sely min hele Formue kan ikke giøre Pigen fornuftig.

Darring.

Jeg har lovet Henriette, at lade hende handle efter eget Godtbefindende.

Henriette.

Og De skal aldrig fortryde det, fiereste Mama. Hr. Onkel! Frue Baronessen skal giøre Udstaget hert; jeg underkaster mig hendes Dom.

Baronessen.

Hvor?

Henriette.

Hr. Greven beviser mig den Ære at anholde om mig — Jeg asslaaer ikke hans Haand; men jeg kan ligesaa lidet antage den strax. Jeg forlanger Betenkethed for mig og ham, fordi jeg destovørre læste at fjiende ham fra en Side, som kommer mig til at skielve for det Tilkommende.

Baros

Baronessen.

Formodentlig fra Sommersuglesiden?

Henricette.

(Slaer Hjælpen ned).

Darring (smilende).

Ja, ja.

Baronessen.

Henriettes Adfærd er saa fornuftig, at jeg ikke
begriber — hvor Greven kan misbillige den, — dersom han har forandret sine Grund sætninger.

Klingsberg.

Det forstørre min Høiagtelse, og trods min Kierlighed, finder jeg mig heri.

Holm.

Ce sont des Capriçes, intet andet. Hun kiender
Ægtestanden ikke uden af Øgger, og saadanne Øggetegesteraber gives der ingen af i den virkelige Verden.

Baronessen.

De tager feil, Hr. von Holm. Der skee Ting
i den virkelige Verden, som man i Øgger vilde holde
for opdigtet. For Exempel: der gives et Par
Ægtete folk, som ikke kiendte hinanden.

Holm.

Ikke kiendte hinanden?

Baronessen.

Ikke kiendte hinanden. Efter 10 Aars Forløb finde
de hinanden. Manden elsker sin Kone, og bliver hende
utroe; Konen elsker sin Mand, og hader ham, fordi han
elsker hende. En lille glat Ring — Jeg takker Dem,
Hr. Greve, ved denne Lejlighed for det lille Eventyr.

Klingsberg

Klingsberg.

Deres Maade vilde allene behage at tænke pas
Rendevouen!

Holm.

Stille om Rendevouen. (Til Baronessen) Nu, en
lille glat Ring! —

Baronessen.

En lille glat Ring lærte dem at kende hinanden,
og forene dem for evig. — De elste hinanden, som
paa deres Bryllupsdag —

Holm.

Nu, dette Egtepar gad jeg nok kendet!

Baronessen.

Her staer Konen.

Capitainen.

Her staer Manden.

Holm.

Mais, c'est curieux!

Klingsberg.

Et tres curieux!

Den skinsyge Kone.

Et Lybstspil i fem Akter,

Colmann.

Personerne.

Mist. Oakly.	Mad. Preisler.
Sir Oakly.	Hr. Elsberg.
Major Oakly.	— Musted.
Carl Oakly.	— Rosing.
Lady Frelove.	Hfr. Astrup.
Lord Trinket.	Hr. Preisler.
Sqvire Russet.	— Schwarz.
Sir Harry Beagle.	— Gielstrup.
Mis. Mr. Russet.	Hfr. Morthorst.
Capt. Terents O. Cutter.	Hr. Kemp.
Thom, Sir Harrys Karl.	— Knudsen.
Parris, Oaklys Kammerdiner.	
Toilette, Mist Oaklys Kammerpige.	
Lady Freloves Diner.	
Oaklys Diner.	
En Pige i Verthuset.	
John, Gaardskarl.	

grindet off til en vandkugle ved et vandhul.

En stor vandkugle ved et vandhul.

Første Aft.

Første Scene.

En Stue i Oaklys Huse.

Mistr. Oakly

(inden for).

Ikke et Ord meer — Jeg veed det hænger saadan sammen. Det er skimmeligt, og jeg lider det ikke.

Sir Oakly

(egsaas inden for).

Mestr, min Bedste!

Mistr. Oakly.

Ga ja! (De komme begge ind) Siig du hvad du vil, saa faaer du mig aldrig til at troe, at det ikke er en af dine gamle Streger.

Sir Oakly.

Jeg kan forsikre dig, min Bedste —

Mistr. Oakly.

Din Bedste! Kiender jeg dig ikke — Jeg beder dig, siig mig paan Dieblifiket alting om det Brev.

Sir

Sir Oakly.

Hvad skal jeg sige dig, naar du vil ikke engang
saameget som lade mig see det.

Mistr. Oakly.

Geg maae sige Dem, Herr Oakly, det er ikke at
holde ud; du gisr dig en Glæde af at misbruge min
Kierlighed og Sagtmødighed — Alletider er du paa
Jagt, over hele Byen, ja over hele Landet efter dine
Dukker — Kom jeg ikke selv over, du stod i Forstaas-
else med min egen Kammerpige — Hvordan levede du
ikke med Madam Neemar? — Kom jeg ikke efter din
Forbindelse med Lady Wealthy? — Har du ikke!

Sir Oakly.

Men Kone! den tyrkiske Sultan kan jo ikke have
større Serail, end du tilslægger mig; du betager mig
al min Taalmødighed — Kiender jeg nogen Siel andre
end vore fælleds Venner? — Kommer der nogen til
mig, som ikke ogsaa kommer til dig? — Gaaer jeg
nogensteds hen, uben at du er med? — og hænger jeg
ikke altid ved Siden af dig, som jeg var en Verlok i
dit Uhr?

Mistr. Oakly.

Gaae, gaae! — du er en utroe Mand! — Har
jeg ikke grebet dig hundrede gange, og har jeg ikke her
et Brev i min Haand, der overbeviser mig om din
Nederdrægtighed? — Siig mig den hele Ting, eller
jeg vil —

Sir Oakly.

Sige dig det? — Siig du mig, hvad du vil
have af mig. Du snapper mit Brev op før det kom-
mer

mer i mine Hænder, og endda forlanger Du, jeg skal vide hvad der staer i det.

Mistr. Oakly.

Ta, til min Lykke snappede jeg det op — Jeg har alt i nogen Tid havt Hormodning om saadant noget — Men af dette Brev faaer jeg at vide, hvem hun er, og hun skal komme til at betale mig det retstassen. O Du false Mand Du er!

Sir Oakly.

Jeg beder Dig, min bedste Kone! styr dog dit heftige Sind. Lad mig see Brevet, og jeg vil overtyde Dig om min Uskyldighed.

Mistr. Oakly.

Uskyldighed! — vil man høre! — Uskyldighed! — men jeg lader mig ikke saa let binde noget paa Ørs met — jeg er overbevist om din Troelshed, og er fuldkommen vis paa —

Sir Oakly.

Død og Ulykke! Du er jo reent ude af Dig selv! Vil Du høre mig?

Mistr. Oakly.

Nei! Du er en slet Mand, og jeg vil ikke høre Dig.

Sir Oakly.

Nu da, min Bedste! siden Du hverken vil selv tale fornuftig, eller lade Dig snakke tilrette af mig, saa vil jeg sige Dig Farvel til Du er bedre oprømt! Døs myge Tienere. (Vil gaae).

Mistr. Oakly.

Ga gaae fun! gaae fun! grusomme Mand! gaae til Deres Kvinder, og overlad Deres arme Kone til

hendes Kummer! Hvad jeg er en ulykkelig Kone! — jeg tager min Død af Sorg.

(Kaster sig i en Stoel).

Sir Oakly.

Der har vi det — Nu tor jeg ikke gaae et Skrit længer — Vyder jeg mig til at gaae, saa besvimer hun mig paa Hieblikket. — Der har vist aldrig været noen Kone, der har været saa heftig, og dog havt saa svag en Constitution som min — Hvad skal jeg nu sige for at faae hende god? — Naa! quæl Dig ikke selv saadan, min Bedste! — Kom! kom! Du veed jeg holder af Dig! Kom! Du skal faae Troen i Hænderne!

Mistr. Oakly.

Heg veed, at Du hader mig, og at din slette og grusomme Opsæsel vil bringe mig i Jorden.

Sir Oakly.

Plag Dig dog ikke selv over ingen Ting! — Heg elßer Dig høiere end alt — det gør jeg! — Her maae være en Heiltagelse.

Mistr. Oakly.

O! jeg ulykkelige Kone. (Grædende).

Sir Oakly.

Græd ikke, min Bedste! giv Dig tilfreds! — Du skal selv see, at jeg er ganske uskyldig! — Kom lad mig see det Brev! — Naa! nægt mia det ikke.

(Tager det).

Mistr. Oakly.

Der, tag det! jeg er vis paa, Du kiender Haanden.

Sir Oakly.

Til Carl Oakly Esquire! (læsende) Haanden! det er en Skriverhaand! tilforladelig skionne runde Bogstaver, og det har vist aldrig noget Fruentimmer prækket.

Mistr.

Mistr. Oakly.

Ja, ja! lee Du kun af mig!

Sir Oakly.

Hør'lad mia det Kone, jeg sagde det ikke for at
hele Dig. — Men hvad siger det Brev? (Læser) "Min
Datter løbet bort — De maae vide af det at sige —
skændig — vanærende — Satisfaction — Hævn —
Hum hum hum, fornærmede Fader Henrich Russet.

Mistr. Oakly

(staaer op).

Godt Sir! — De seer, jeg har fanget Dem —
Siig mig nu paa Dieblikket, hvor De har hende.

Sir Oakly

(ved sig selv).

Saa! saa! — Det er affydeligt — det ørgrer mig.

Mistr. Oakly.

Hvor han nu staaer der og skammer sig — Har
jeg da endelig grebet Dig?

Sir Oakly

(sat ved sig selv).

O den nedrige Karl! løkke et ungt Fruentimmer
ud fra hendes Slægt paa Landet! Hvor dog de unge
Mennesker nu omstunder ere fordærvede!

Mistr. Oakly

(ved sig selv og taarefuld).

Carl! lad mig see — Carl! — nei det er ikke
mueligt! det er altsammen Kneb.

Sir Oakly

(ved sig selv).

Han har vist gjort den arme Pige ulykkelig!

Mistr. Oakly.

List! List! Luther List! Det sit han hastig dreie
— Jeg seer, Du har et godt Hoved til Intriguer.

Sir Oakly

(ved sig selv).

En saa nedrig Handling! — Jeg vilde ønske, jeg aldrig havde taget mig af ham.

Mistr. Oakly.

Bravo, Herr Oakly! bliv ved! bliv ved! — Jeg seer Deres Hensigt. — Din Frækhed forbitter mig endnu meer end din Falskhed selv! — Saa Du tænker, Du skal slippe fra det med denne paatagne Forvirring, og ved dette fattige Indsald, at skyde Skylden paa Carl. — Har man seet Magen til den Usortskammehed? — Men jeg er paa min Post mod alle dine Stresger — jeg er belavet paa alle dine sorte Kunster — jeg lader mig ikke fange ved dine snedige Anlæg!

Sir Oakly.

Vil man nu see! kan noget være ørgerligere! — Du bliver ved i det Latterlige — Bedste Kone, lad mig for Himlens Skyld være i Fred! Du seer, hvor uralig og fortrædelig jeg er over det, en ung Knegt, som hans Fader, min egen Broder, paa sin Dødsstig gav mig Opsigt over, skulde giøre sig Skyldig i saa nedrig en Handling! Du seer jo selv, hvor bekymret jeg er herover, og endda kan Du være saa svag og saa grusom at —

Mistr. Oakly.

Opperalig, Herr Oakly! det giør De fortræffelig — Nei bliv saa ved, lad Dem ikke forbliſſe! De kan aldrig giøre bedre! — O du listige Bedrager! — men jeg er ikke saa let at stille tilfreds. Sir! jeg troer ikke et Ord af alt det — Giv mig Brevet! (river det fra ham)

ham) De skal komme til at fortryde denne hele Søg, for jeg har sat mig fast for, at jeg vil vide den til Punkt og Prætte!

Aanden Scene.

Sir Oakly (allene).

Det er ikke at holde ud! — den Kone kan giøre En gal! — hendes urimelige Mistenkelighed lægger alting galt ud. Hun gjør sig en Glæde af at giøre mig Livet suurt, da hun seer, hun har mig ganse i sin Magt, og hun betiener sig af min Omhed og Kierlighed for hende, til at pine mig med. — Men dette ulykkelige unge Menneske! — hvormegen Forvirring vil han ikke styrke baade sin og Pigen's Slegts i! — Jeg havde aldrig troet, han var saa ryggesloss. — Ah! der kommer han. —

Tredie Scene.

Majoren. Carl. Oakly.

Carl Oakly.

God Morgen, Uncle!

Majoren.

God Morgen, Broder! god Morgen! — Jeg merker, Du har været ved det gamle Arbeide. Højt hørte Jer, det gik kling klang! Hun har ringet artig for dine Ørne, ikke sandt? — Men hvad nu? Hun maae have gjort Dig Hølvedet forbandet suurt, for saa fortræden pleier Du dog ikke at see ud.

Sir Oakly.

Jeg er ogsaa fortræden, Broder! og det kan jeg takke den unge Herre for, der. Tag Dig vare Carl!

Du kan set blive kaldt til et slemt Ansvar for det, Du har gjort. En Families Ære er ingen Smaating.

Carl Oakly.

Uncle!

Majoren.

Før en Ulykke! læser Du altid Moral for andre, naar din Kone har holdt en Skarlagenspræken for Dig? Hvad er alt det?

Sir Oakly.

Et slet Hierte kan maaskee finde saadant noget behageligt i Begyndelsen — men skælver Du ikke for Folgerne?

Carl Oakly.

Jeg seer, Uncle er sortrydlig paa mig; men jeg kan paa ingen Maade giette mig til Aarsagen.

Sir Oakly.

Sig mig, hvor er Miss Henriette Russet?

Carl Oakly.

Miss Henriette Russet? Hvad vil De sige?

Sir Oakly.

Har Du ikke lokket hende ud af hendes Faders Huus?

Carl Oakly.

Jeg lokket Henriette ud? — Jeg vilde hellere dø, end volde hende eet ubehageligt Bieblik.

Majoren.

Naar alt kommer til alt, skal man see den Røgert er dog Mester for det.

Sir Oakly.

Jeg havde haabet, at Du havde havt en anden Tænkemaade, Carl! men der er kominen i dette Dies blik et Brev fra hendes Fader —

Carl

Carl Oakly.

Hvad for et Brev? — Et Brev — Kiere Uncle
sæd mig see det — En Esterretning om min Henriette!
Major! — Brevet, kiere Uncle! jeg beder Dem, o!
sæd mig dog strax saae det at see.

Sir Oakly.

Tænker Du ved denne Hæftighed at bevise, Du er
uskyldig, Carl! saa —

Carl Oakly.

Bedste Uncle undskyld mig — Jeg vil bevise al-
ting — Lad mig bare see det Brev, saa vil jeg —

Sir Oakly.

Lad Dig see det — Jeg kunde knap selv saae det
at see — Min Kone har det.

Carl Oakly.

Har hun saaet det! — Major! jeg er paa Dies-
blifket hos Dem igien. (Gaaer hurtig bort).

Majoren.

Holla! Dievlen staær i Knegten! Hvad det er
mig for syrige Folk; jeg troer den hele Familie er gjort
af Svovel og Salpeter.

Sir Oakly.

Jeg glæder mig over hans Hæftighed. Den klæder
ham godt. Den kan og tiene til at overbevise min Kone
om, hvor taasset hendes Mistanke er. Og gid jeg kunde
reent curere hende for den Syge.

Majoren.

Men med Forlov, min kiere skjemske Herr Broder!
hvad har Du da gjort for en Ulykke i Morges? Hvad
har Du nu igien givet din Kone for Grund til Mis-
tanke? — Jeg kan tænke, Du har kaldt paa een af Vis-

gerne, at hun skulde stryge dine Mansletter ud, eller
Du har seet ud af vinduet i det samme der gik en kion
Pige forbi, eller —

Sir Oakly.

Hvor kan Du spøge med min Kummer, Major? —
Sæg har jo sagt Dig, det kom over et Brev.

Major.

Et Brev! hum — ja det er ogsaa en forbandet
misterielig Omstændighed. Og det var vel forseglet
med et Par Duer, som nebbedes, eller et brændende
Hjerte! eller kanske endnu behændigere med et Finger-
bol, eller med en Ablat, der var prikket igennem med
en Knappenaal, og saa en allerkierreste ulæselig Udskrift,
saa kunstig bogstaveret, at Handen ikke kunde stave sig
til, hvad det skulde hedde; ha ha ha!

Sir Oakly.

Men min Broder da! — Du hører jo Brevet var
om Carl, og ikke om mig — Denne fortærrende Skin-
syge er en Dievel.

Majoren.

Det er Luther Ægyptands Glæder og huuslig Lyk-
salighed, min Broder! Skinsyge er det sikkerste Tegn
paa Kierlighed.

Sir Oakly.

Kierlighed! ja, det er just den selv samme Kier-
lighed, der har gjort os begge to saa ulykkelige. —
Hendes Kierlighed til mig har gjort mig til en Stats-
fange i mit eget Huus, der ikke har Lov til at see sine
Venner, eller have Pen, Blæk og Papir; og min Kier-
lighed til hende har gjort mig til saadan en Mat, at
jeg aldrig kan have det Hjerte at sige hende imod.

Mas

Majoren.

Ga! ja! der har Du det! Misstris Oakly vilde bles-
vet en herlig Kone, naar Du bare forstod at styre hende.

Sir Oakly.

Ga, Du er mig ogsaa den rette, der skal sige os
hvordan man skal styre en Kone — en forsviret Pe-
tersvend — en vild ryggesloss Svirebroder — der har
samlet sine Sentenher om Fruentimmerne i Verthuse
og i Leiren; hvis sieste Omgang med Kistnet har be-
staaet i, at snakke Landchypigerne for, hvor han laae
i Quarter, eller gisre Erobringer hos Citrontosser og
Vaskerpiger.

Majoren.

Saameget desbedre! — saameget desbedre! Alle
Fruentimmer hoie og lave, givte og ugivte, fornemme
og gemene ere i det Væsentlige eens. Saadan har jeg
fundem dem alle fra Hertuginder af intil Malkepiger.

Sir Oakly.

Din ryggeslose Tænkemaade er latterlig. Hvad
kiender Du til en Ægtemands Hierte? Du, der ikke bry-
der Dig om andet end din Ære, som Du kalder det! —
død for alle smme Holelser, og ikke istand til at have
andet end den allergroveste Tilbxielighed til et Fruen-
timmer — Det er de fine Begreber, den dybe Kiend-
skab til Verden, I bryste Jer af! Fruentimmer skære
I alle over een Kam, og see dem an som et Regiment,
hvor alle bære eens Mundering.

Majoren.

Ret saa, min Broder! det kalder jeg at præke og
hevne sig paa eengang. Men vent Dig nu herefter in-
gen Quarter af mig. — Jeg siger Dig da eengang for

alle, jeg kiender Kionnet bedre end Du. Alle vil de gierne give sig Anseelse og have Herredommets — Hvert Fruentimmer er i Grunden en Tyran; men de har aldrig fundet saae mig til deres Mar — Nei aldrig skulde noget Fruentimmer saae mig under Pidsten, ens ten hun saa var min Kiereste eller min Kone.

Sir Oakly.

Det er noget Ugivte ikke kan domme i — Saab dan noget kiendes i hvert Huus — men naar det gaaer saa vidt — at see en Kone bekymret — især en Kone man elsker — Ens egen Kone — hvem kan udholde det? Du tænker og taler, som en Mand, der aldrig enten har elsket eller været givt, Major.

Majoren.

Jeg vilde ønske, en vis givt Mand kunde tænke og tale som jeg — Jeg er Ungkarl, det er sandt; men dersor kan jeg dog ret godt domme om din Forfatning. Jeg kiender baade dit og din Kones Sindeslaug paa et Haar. Hun er lutter Hyr og Flamme — hun er et ordentlig Krudtaarn. Du er ogsaa hidsig nok imølemstunder, men saa er det over igien paa Dies blikket. Kierlighed og Ægtefæsts Dmhed, som Du kælder det, rykker ind, det er at sige, Taabelighed og Svaghed, og Du trækker dine Tropper bort just naar Du skulde fordobble Angrebet, og forsølge din Fordeel. Gaae ræs lgs paa hende, Broder; og Du har Spillet vunden.

Sir Oakly.

Broder! jeg maae sige Dig, Du forstaer det reent galt. Et suurt Ansigt, Besvimelser, Taare — det er det, og saadant noget, der gjør en øm Mand Kummer.

Hendes

Hendes Brede og Hestighed bryder mig ikke halv saa meget.

Majoren.

Nu, saa kan Du ogsaa være vis paa, hun lader altid de Batterier spille mod Dig, som hun merker der gisre bedst Vi kning. Men Du maae holde Stand mod alting. Er hun forbittret, saa sæt Du Brede mod Brede; Merker Du, hun har Krigspuds for, saa maae Du bruge List mod List, og staae hende med hendes egne Vaaben. Det er dit Spil, Broder!

Sir Oakly.

Hvad vil Du da have jeg skal giøre?

Majoren.

Du skal en heel Maaned giøre alt, hvad Du selv vil, enten hun vil have det eller ikke; saa lover jeg Dig, hun skal aldrig forbyde Dig noget meer i sine Dage.

Sir Oakly.

Ga, det er let at sige; men Du tænker ikke paa, det er vanskeligt, at —

Majoren.

Du maae overvinde alle Vanskælheder. Staae paa din Ret som en Mand! besaet Du selv over dine Dienestefolk, og hold over, at de giøre, hvad Du siger; les dine Breve selv, og lad hende aldrig faae dem at see; naar Du bliver buden ud, saa siig selv Ga eller Nei, og lad Dig aldrig overtale til at sige af, hvor Du havde lovet at komme; hold Omgang med hvem Du vil; gaae ud, naar Du selv vil; kom hjem, naar Du vil, og lad hende ikke forlange Regnskab af Dig, hvor Du har været. Med eet Ord, viis Du er en Mand, Broder!

Lad

Lad være at væve om Elskov og Omhu og saadant Hviss-hvas, saa er altig rigtig.

Sir Oakly.

Geg troer Du har Ret, Major! ja! jeg seer Du har Ret. Det vil jeg, det vil jeg tilforladelig! — men det skærer mig dog i Hjertet, at tænke paa hvad Bekymring jeg vil volde hende. Saasuart hun merker mit Forehavende vil hun falde af een Besvimesse i en anden, og bliver jeg ved, er jeg bange for, det kan have slemme Folger.

Majoren.

Besvimesse! ha ha ha! Besvimesse! — Ingen fors-
staaer sig bedre paa hysteriske Tilselde end jeg; desuden
er min Broder-Kones Tilselbe ikke saa farlige. Har
Du nogentid hørt, hun har besvimet, naar Du ikke var
tilstede? Kommer det nogentid over hende, naar hun
er ene paa sit Kammer? Nei! nei! jo meer Du bekym-
rer Dig om disse Tilselde, jo meer vil det Onde tage til.
Lad dem passe sig selv, og jeg staaer Dig inde for, de
holde snart op.

Sir Oakly.

Rigtig! fuldkommen riktig! Du har tilforladelig
Ret — Jeg vil følge Dit Raad. Hvor spiser Du til
Middag? jeg vil lade spænde for, saa følges vi ad.

Majoren.

Ah Bravo! saadan maae Du blive ved, saa er Du
hiulpen.

Sir Oakly.

Nu skal Du see, Major! (Han Falder) Kom ind
En af jer!

Fierde

Fierde Scene.

En Tiener. De Forrige.

Sir Oakly.

Lad Rudsten spende strax for. Jeg spiser ikke
hjemme i Dag.

Tieneren.

Spende for, Herre? — Nu strax, Herre?

Sir Oakly.

Sa strax paa Dieblifiket.

Tieneren.

Nu, Herre — spende for? — Hvad jeg vilde
sige — Fruen —

Sir Oakly.

Gør, hvad jeg siger. De skal paa Dieblifiket
være færdig.

Tieneren.

Sa, Herre! ja!

Æmte Scene.

Sir Oakly. Majoren.

Sir Oakly.

Nu, hvor spise vi til Middag?

Majoren.

Til Beauseus eller hvor Du vil. Vil Du kun
blive saa ved, saa gaaer det nu brav.

Sir Oakly.

Jeg har sat mig for, jeg vil raade mig selv.

Majoren.

Net saa!

Sir Oakly.

Jeg er saa haard som en Flint.

Maj.

Majoren.

Bravo!

Sir Oakly.

Som Staal!

Majoren.

Bravissimo!

Sir Oakly.

Gust som Du vil have mig.

Majoren.

Du lover godt, men vil Du ogsaa holde det?

Sir Oakly.

Det vil jeg!

Majoren.

Du gør det ikke.

Sir Oakly.

Jeg skal gøre det. Jeg vil ikke længer være hennes Mar. Men hør Major, min Hat og Kaarde ligge i min Stue. Jeg vil gaae hen og sticke dem bort, medens hun snakker med Earl.

Majoren.

Sticke dem? Hy! Tag dem ræs, send op efter dem og lad dig dem bringe herhen, og gaae dristig ud for Næsen af hele Huset.

Sir Oakly.

Nei, nei! det gaaer ikke an — lad hende knurre, naar jeg er borte, og naar jeg kommer hjem, seer Du selv, jeg kan bedre kaste Masken af, naar jeg saa aabenlyst har trodset hendes Myndighed.

Majoren.

Godt, gør som Du vil.

Sir Oakly.

Ga, ja! — lad kun mig styre det, lad kun mig styre det.

Siette

Siette Scene.

Major Oakly (allene).

Styre det! ja Du er paa min Ere en rar Styrmmand! Det er farligt, siger man, at lægge sig imellem Mand og Kone. Jeg er alt ikke syn derlig i Maade hos Mistris Oakly, og jeg venter, det varer ingen otte Dage, inden Døren bliver slaaet i for min Næse!

Syvende Scene.

Carl Oakly. Major Oakly.

Majoren.

Nu, hvad Nyt, Carl?

Carl Oakly.

Jeg er ulykkelig! Hun er borte! Henriette er tabt for evig!

Majoren.

Er hun løbet bort med En? — Det tænkte jeg nok! — Saadan ere de alle.

Carl Oakly.

Nei! nei! Hun er flygtet, for at undgaae det fore satte Givtermaal med Sir Harry Buaglo.

Majoren.

Det kalder jeg en kæk Pige! Til Lykke! Carl! til Lykke! Hun er din min Dreng! en Mar og et stort Gods! — Det var dog en forbandet Friselse!

Carl Oakly.

En Elendig! Jeg var vis paa, hun aldrig vilde tænke paa ham.

Majoren.

Ikke! nu paa min Ere! Du er mig en besseden Herre! at afflaae 5000 Pond aarlig og en Baronet for

for den unge Herr Carl Oaklys Skyld! — Det er sandt nok, det Hære veed ikke af der er anden Ting til, end Jagthunde, Heste, Stutterier og Bedde'sb! men han er riig, og det bøder Skont paa hans Dumhed; Venge kan give En forbandet meget Forstand! Men hvoraf veed Du alt det?

Carl Oakly.

Af et forbittret Brev fra hendes Fader — Hvad jeg er ulykkelig. Havde jeg nu ikke fortornet min Hensriette! fortornet hende saa usigelig med min rasende Gvær og Drik paa deres Gods, havde hun sikkert nu taget sin Tilflugt i mine Arme.

Majoren.

Det var sandt at sige ogsaa en smuk Tilflugt for en ung Pige, og overmaade anstændigt.

Carl Oakly.

Jeg er i yderste Uroe. Sagde hun mig ikke selv, at hun zittrede ved den Tanke, hun havde skenket et saa vilde Menneske sit Hjerte. Hvad jeg dog begik Daarligheder!

Majoren.

Sa det maae Du nok sige, Du unge Tosse! Du vilde med Dievels Vold og Magt lægge Dig ud med hendes Fader, til Trods for al min Umage. Der sad Du, saa fuld som en Lord, og fortalte den gamle Russes alting, og svoer på, Du vilde jage Sir Harry Quangle af Landet; jeg sad og nikede og vinkede, jeg trak Dig i Kiolen og traadde Dig paa Hoden, for at faae Dig til at tie, men ligemeget hialp det.

Carl

Carl Oakly.

Hvem veed, i hvad Nod hun i dette Dieblik er?
ene uden Forsvar — Hvor, hvor kan hun være?

Majoren.

Hvad har hun for Slegt eller Venner her i Byen?

Carl Oakly.

Slegt? lad mig see! — Ja, nu har jeg det!
— er hun her i Byen, vil jeg vædde ti mod een, hun
er hos hendes Tante, Lady Freeloove; jeg vil strax gaae
derhen!

Majoren.

Lady Freeloove? Hold, hold! Carl! kiender Du den
naadige Frue?

Carl Oakly.

Jeg kiender ikke meget til hende; men jeg vil
springe over alle Formaliteter for at komme til min
Henriette.

Majoren.

Jeg kiender hendes Naade.

Carl Oakly.

Bel! og hvad veed De da om hende?

Majoren.

Oh! ingen Ting! — Hendes Naade er en Kone,
der har Levemaade, det er alt — hun vil føre Henriette
i de allerbedste Selskaber.

Carl Oakly.

Hvad vil De sige dermed?

Majoren.

Jo! jo! jeg vilde ogsaa betroe min Kone, eller min
Datter, eller min Kiereste til Lady Freeloove, det vilde
jeg vist! Jeg vil sige Dig noget Carl, Du er en god
Dreng, men Du kiender ikke Verden. Fruentimmer

blive tyve gange fordaervede af Omgang med deres eget Køn mod de blive det eengang ved deres Forbindelse med et Mandfolk. En Frier, der har gaaet Skolen igennem, fører tusinde uersarne Piger an. Denne Lady Freelove er En af de rette — Apropos! var det ikke hende, der forrige Sommer gjorde Henriettes Far der formeligt Forslag fra Lord Trinkel?

Carl Oakly.

Jo! men de blev modtagne med yderste Foragt. Det lader som den gamle Herremand ikke kan lide de Store, og det sagde han hende reent ud.

Majoren.

Men det Had til de Store er kanske ikke arveligt i Familien. Jeg vedder med Dig, Pigen har intet mod dem. Men hvordan det saa er, saa hold noie Dje med hende, hvis hun er der, Carl! Lady Freelove er saa ond som en Abe, og ligesaa dumst. Tag Dig vare for hende, jeg raader Dig det, tag Dig vel vare for hende.

Carl Oakly.

Er hun der, vil jeg inden en halv Time have hende ud af Huset, eller jeg sætter Ild paa det!

Majoren.

Naa! det var et fornuftigt Indfald! — Du er alt for hidsig — Wie lidt, saa vil vi overlægge, hvad her er ved at gisre.

Ottende Scene.

Sir Oakly. De Forrige.

Sir Oakly.

Kom! er Vognen der? Lad os komme afsted!
Rører Carl med?

Carl

Mistr. Oakly.

Jeg! — hvad kan jeg gisre? jeg er saa fortumlet og forvirret, og der lober mig saa meget om i Hovedet, saa jeg ikke selv veed, hvor jeg vil hen.

Mistr. Oakly, indenfor.

Vognen! — Spiser ikke hiemme? — Hvor er jer Herre?

Sir Oakly.

Død og al Ulykke, Broder! der er hun!

Niende Scene.

Mistr. Oakly. De Forrige.

Mistr. Oakly.

Hvor kommer det sig Mand, at Du ikke spiser hiemme i Dag?

Sir Oakly.

Bliv ikke vred, min Bedste! — jeg har noget at gisre af med min Broder; og saa vilde jeg bare tage hen, og spise med ham og Carl i et Auberge.

Mistr. Oakly.

Hvorfor kan Du ikke ligesaa godt gisre det af her som i et Auberge? — Men jeg kan tanke, det er en af deres Amouretter de har for, saa Du maae see at komms ud fra mig — og det er meest Deres Skyld Herr Major.

Majoren.

Min Soster! hvad vil det nu sige, om en Mand spiser hiemme eller ude?

Mistr. Oakly.

So, det siger meget, Herr Major, og jeg lider ikke —

Majoren.

Lad De ham gaae, Søster! lad De ham gaae,
 saa er han ti gange saa munter, naar han kommer hjem
 igien. Jeg vil sige Dem noget, Søster! — J sidde
 her hiemme, og hænge evig over hinanden, saa blive
 J kede af det, og saa blive J ørgerlige, og skændes.
 Bare J bare sommetid fra hinanden, saa vare J des-
 mere fornsiet, naar J kom sammen igien.

Mistr. Oakly.

Jeg maae bede Dem, Hr. Major, at De vil være
 saa god og passe Deres eget — og jeg maae sige Dem at —

Sir Oakly.

Nu, min Ven! bliv ikke saa vred paa Majoren,
 det er ikke hans Skyld; og jeg skal komme snart hjem igien.

Mistr. Oakly.

Komme hjem igien — skal Du da endelig ud?
 o! jeg veed det ret godt, naar Du vil bedrage mig,
 saa hedder det alletider, Du skal spise hos Sir John,
 eller hos Myslord den og den; men naar Du nu siger
 mig, Du vil spise i et Vertshuus, det er en saa
 aabenbar Fornærmelse.

Sir Oakly.

Er det da saadant noget uhørt! — Tie, min
 Bedste! jeg vil bare —

Mistr. Oakly.

Bare løbe ester hende i Brevet, kan jeg tænke.

Sir Oakly.

Godt, godt! saa vil jeg blive hiemme — kan det
 overbevise Dig! Jeg vil blive hos Dig, min Ven! er
 Du saa fornsiet?

(Mas)

(Majoren og Oakly, assides).

Majoren.

Skam Dig for en Ulykke! hold Stand, hvis Du
er en Mænd!

Sir Oakly.

Hun har alt haft saa megen Bekymring i Mor-
ges, saa jeg maae foie mig lidt efter hende nu.

Majoren.

Sy! sy! Gaae ud, ellers er Du klar!

Sir Oakly.

Du seer jo jeg kan ikke. (Til Mistr. Oakly) Jeg
vil spise hjemme hos Dig, min Bedste!

Mistr. Oakly.

Oh ja! — min Ven! gør det — tænk ogsaa!
at spise i et Verchhuus! (Hun gaaer).

Sir Oakly

(Kommer tilbage).

Du kan være vis paa, jeg gaaer en anden Gang
med, Major.

Majoren.

Som Flindt og Staal — Hahaha!

Mistr. Oakly

(Kommer igien).

Min Bedste!

Sir Oakly.

Sa, min Ven! (De gaaer bort).

Tiende Scene.

Major Oakly. Carl Oakly.

Majoren.

Hahaha! Det kan man kalde et Mynster paa Stand-
haftighed! Der gaaer en Philosoph! — Ha, Carl!

Carl Oakly.

Sæg er ikke stemt til at lee nu.

Majoren.

Saa! jeg er ret godt faren mellem Dig og min Broder. Vil Du mode mig Klokkens to, og spise med mig hos Beaufeu! Vi vil drikke Henriettes Skaal, og tænke Sagen efter.

Carl Oakly.

De skal ikke vente mig vist; jeg vil søger om min Henriette hele Byen over; jeg har tænkt paa hvad De sagde mig; men jeg vil dog først gaae lige til Lady Freeloves; finder jeg hende ikke der, saa veed Dievelen, hvad Bei jeg skal tage.

Majoren.

Hør, om Du nu finder hende, Carl, saa er Du i Knibe, hvor Du skal hen med hende; bring hende hjem til mit, jeg har et affides Kammer, og —

Carl Oakly.

O jeg beder Dem, Onkle, staan mig nu for deres Spøg!

Majoren.

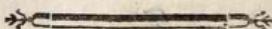
Nu da ret alvorlig! mit Huns er til din Tjeneste.

Carl Oakly.

Sæg takker Dem; men jeg maae skynde mig.

Majoren.

Sa, ja! bring Du mig hende hjem til Mit, saa skal vi bringe Her den hele Sag i Rigtighed. Du skal putte hende i en Postchaise, tage vor Feltpræst med, rusle af med hende til Skotland, og naar I komme hjem igien, sende Bud til hendes Fader, for at afgisre hendes Medgift; det er den nyeste Mode at givte sig paa, Carl!

All-

Anden Aft.

Første Scene.

Et Kammer i den forgylde Øre.

Sir Harry Beagle. Tom.

Sir Harry.

Ti Guineer for Mæren, og en Krone til Karlen!
Hei, Tom!

Tom.

Naadig Herre!

Sir Harry.

Og Du er vis paa, Tom, at der ingen Feil er
ved den.

Tom.

Det er saa godt et Bæst, og saa vis til Veens,
som noget Bæst kan være. Her har jeg ogsaa Bæstets
hele Slægtregister, naadig Herre!

Sir Harry.

Er det ogsaa attestet?

Tom.

Det er prættig attestet, naadig Herre! Lord
Stortal har skrevet det under, og Jack Spur, der ikke
kan skrive, har sat sit Kors under det.

24

Sir

Sir Harry.

Lad mig see det — (læser) Tag den; det var et
Fol af den berømte Letfod, og Sir Aron Drivers Hvid-
sok. Hvidsoks Moder var Lord Hatchers Skieggede,
kigdelig Søster til Proserpine, og hans Fader Thomas
Jones; hans Mormoder var den irlandiske Hertuginde,
og hans Morsfader Squir Sportelys Trayan; hans Ol-
demoder og Tipoldemoder var Newmarkets Leggy og
Schwartzkopf; og hans Oldefader og Tipoldefader var
Sir Nolf Wliys Negelus og den berømte sorte Print.

John Stortal. Spur.

Tom.

Lutter skonne Bæster og prægtige Væddelsbere.
Et Fol af den og naadig Herres Namskop Venus,
lob alle de Heste sonder og sammen som til er.

Sir Harry.

Naa godt! jeg vil tenke paa det — Men Dieves-
len komme efter det, Tom, jeg har vist nok redet
min stakkels Brune til Skamme paa denne dievleblændte
Vildgaasejagt, de ti Mil —

Tom.

Den hænger, kan jeg troe, forbandet med Drene,
naadig Herre! og jeg er bange for, vi er til sidst paa et
galt Spor. Frøkenen er vist nok gaet ind ad Landet
til, isteden for at føge til London.

Sir Harry.

Nei, nei! vi har haft Lugten af hende hele Veien
igennem. Men her nu, Tom, see Dig lidt om her
i Staldene, og hos Hæsteprangerne, om Du kan snue
mig en Reisehoppe og et godt stærkt Bæst op, der kan
flæbe en Vadsek.

Tom.

Tom.

Sir Nogers Bæster skal sælges. Jeg vil see til om der er en stærk Kleppert derimellem. Men jeg kan tænke, naadig Herre vil have en der var lidt sterkere end Snip — Jeg synes ikke det Bæst er stærk nok til Deres Maade.

Sir Harry.

Stærk nok! Snip er en prægtig Vallak; den kan bære hundrede Pund mere end jeg veier; dersom Snip kommer sig, vil jeg ikke sælge den for hundrede Pund. Det arme Bæst! gaae ned i Stalden, Tom, og see til, de give ham noget varm Bærme, og see ham til Drene og til Hoverne. Men hvor er Sir Russet?

Tom.

Da jeg gif, sad han i Røkkenet, og aad sig en kold Duepostei til Frokost, og spurgte sig for om Frøken Henriette. Jeg vil sige ham, naadig Herre vilde gierne have den Ere at tale med ham.

Sir Harry.

Ja gisr det, Tom! men lad mig for alting see,
Du passer Snip.

Tom.

Det kan naadig Herre være vis paa.

Sir Harry.

Jeg kommer selv ned i Stalden imellem, og seer til den.

Auden Scene.

Sir Harry (allene).

Lad mig see — af den berømte Letfod ved Hvidsok.
Hvidsoks Moder var kædelig Syster til Proserpine, og

Faderen — Dievlen slæe det! hvad det dog er en Ulykke, at den Satans Streg just skulle træffe i Newmarkets ugen! — Jeg vil sætte ti mod en, at jeg taber mit Væddemaaal med Lord Choakjade, for det jeg ikke kan ride selv, og jeg kan nu heller ikke komme til at holde paa en andens Haand. — Hvad det er mig et dievels Arbeid. Jeg har skamredet min stakkels Snip, jeg taber mit Væddemaal, og med Henriette, det er endnu det galeste, det gaaer ogsaa ad Hælvede til. — Det er mig en lille skye Skakker! men faaer jeg hende engang i Tøilen, skal hun ogsaa dandse mig for det. — Maar jeg faaer hendes Gods til mit, skal jeg faae mig det bedste Stutterie og de prægtigste Kobbelhunde i hele Engeland. — Men der kommer hendes Fader, og puster og stønner som en angstryket Hæst, der gaaer op af en Bakke.

Tredie Scene.

Sir Russet. Sir Harry.

Russet.

Nu, Sir Harry! har I hørt noget til hende?

Sir Harry.

Ga! jeg har spurgt Tom om hende; han siger, I kan faae hende for 500 Guineer.

Russet.

500 Guineer! Er I fra Forstanden? Hvor er hun? hvad Bei har hun taget?

Sir Harry.

Først gif hun ad Epsom, og derfra til Lincoln, saa til Nottingham, og nu er hun i York.

Russet.

Russet.

Hvad siger I! hun kunde jo ikke komme halv saa langt i den Tid — Hvem Dievlen taler I om?

Sir Harry.

Oh! om den Hoppe, I for sagde, I saa gierne vilde kisbe.

Russet.

O gaae ad Hvelvede med jer Hoppe! — Hvem kan tænke paa den nu, da jeg er gal i Hovedet over noget, der er saa meget vigtigere?

Sir Harry.

Før fort siden lod det til, I var saa gridst paa den. Det er et deiligt Øest, har en deilig Rejsning og fire prægtige Been.

Russet.

Gid Handen havde baade Jer og jer Hoppe! — Slette! min gode egensindige Slette! hvor kan hun være henne? har I faaet noget Nys om hende?

Sir Harry.

Jeg har aldrig hørt det mindste: jeg synes vi ere reent kommet af Sporet her! — Men jeg har dog sagt til Tom, han skal see til, om han ikke kan faae noget at høre om hende hos Karlene her i Gaarden.

Russet.

Skulde I ikke selv spørge om hende? Skulde I ikke løbe Byen rundt efter hende? Den anden unge Knegt veed vist, hvor hun er, det vil jeg love Jer. — Hvad det dog er en Plage at have en Datter, naar man holder af hende, det man maae blive gal! og plager og piner sig for at giøre hende lykkelig, saa vil det utaknemmelige Skarn heller gaae sin egen Gang, og gaae til Hvelvede! — Men hun skal have ham — jeg vil giøre hende lykkelig,

lig, om hun saa skal crepere ved det. — Det egensindige Dyr — render mig bort, og gør hendes stakkels Fader saadan en Sorg, som holder saa meget af hende. — Jeg vil aldrig see hende meer for mine Hine! — Sir Harry! hvor skal vi faae Spor paa hende? hvorsor snakker I ikke? — hvorsor vil I ikke sige mig det? — For en Ulykke! I lader mig saa ligegyldig, som I brod Ter Fanden om hende.

Sir Harry.

Ligegyldig! Ja! det maae I nok sige — Den Sas-
tans Jagt efter hende kommer mig paa tusind Pund! —
Havde det ikke været for hendes Skyld, jeg havde ikke
forsomt Væddeløbet denne Uge, om det havde gjældt min
hele Slægtes Liv — Jeg vil sætte ti mod en, at —

Russet.

For en Ulykke! hold jer Mund, eller snak mig
mere fornuftig — Hun er noget for god til Jer. I er
ikke saadan en Kone værd — en allerkierreste deiligt vakker
sed Tss. — Jeg tager min Dod over hende! — Hvor
skal jeg finde hende? — O, Sir Harry! kiere Ven!
Kom tænk Dig dog om, hvor vi skal faae at vide, hvad
Vei hun har taget.

Sir Harry.

Kan I ikke lade lyse efter hende i Aviserne, hvor-
dan hun var tegnet, hvor gammel hun var, hvor høi
hun var, og hvor hun er kommen bort. Paa den Maade
har jeg engang faaet en brun Hoppe igien.

Russet.

Lyse ester hende? hvad! beskrive min Datter, og
love en Douceur i Aviserne til den, der bringer hende
tilveie, ligesom man lyser ester Hæste, der ere bortkom-
ne

ne eller bortstaaalne! — S har faaet en brun Hoppe igien! — Dievelen rider ham skinbarlig! han har intet andet i Hovedet end Væddelobere og brune Hopper og Hingster. For Satan! Jeg vilde ønske —

Sir Harry.

Jeg vilde ønske En havde hende sat, det vilde spare os begge megen Uroelighed.

Russet.

Hvor skal jeg hen? Jeg er færdig at blive gal! — Gaaer jeg hen til den unge Koster, har han vist puttet hende et Steds hen, hvor jeg ikke kan faae Fingere paa hende. — Sender hun ikke Bud til mig i Dag, vil jeg reent slaae Haanden af hende — Men hun kunde jo være kommen noget til, og hun har ingen, der kan hielpe hende — Nei, hun er vist nok hos den unge Knegt! Jeg var tilfreds hun var i Jorden, og jeg med. Jeg skal slaae Hovedet istykker paa den unge Oakly!

Fierde Scene.

Tom. De Forrige.

Sir Harry.

Naa, Tom! hvordan er det med den stakkels Snip?

Tom.

Lidt bedre, naadig Herre! siden den har faaet lide Varmt i Livet; men Stoveren Lady, som er løbet med naadig Herre, er ganske lam.

Russet.

Gid Handen havde baade Snip og Lady! Har Du hørt noget til min Zette?

Tom.

Tom.

Ga jeg kom just for at lade min Herre og Deres Maade vide, at Gaardskarlen John sagde mig, at just saadan en Dame, som jeg sagde ham Frøken Jette var, var kommen her i en Chaise med fire sor, og var strax blevet hentet af en fornemme Frue i en Karet.

Russet.

Var hun kommen ene?

Tom.

Mutters allene, naadige Herre! Hun havde, med Forlov at sige for Deres Maade, bare en Pige med.

Russet.

Og hvor tog de hen her i Byen?

Tom.

John Gaardskarl sagde: De sagde til Kudskeden, til Grosvenor Sqvare.

Sir Harry.

Toho! — Puds! puds! such!

Russet.

Hun er vist taget til den unge Nakker — Han har faaet sin Tante til at hente hende af — eller ogsaa er hun hos hendes egen Tante Lady Freeloove — De boer der begge to. Jeg vil gaae hen til hende, og I maae imedens gaae til Lady Freelooves, Sir Harry! Jeg lover Jer, vi skal finde hende — Jeg skal lære den lille Frøken at gaae paa sin egen Haand. Hun skal vies til Jer i denne Aften. Kom, Sir Harry, kom! vi vil ikke give et Dicblik bort — Kom med.

Sir Harry.

Toho! Toho! Hei saa! Hoho!

(De gaaer).

Femte

Femte Scene.

Oaklys Huus.

Mistr. Oakly (allene).

Naar jeg overveier alting, var Brevet ganske vist til min Mand. Jeg seer tydelig nok, de har alle sammensvoret sig mod mig. Min Mand har sine Intriguer, Majoren muntrer ham op til at giøre mig imod, Carl kiender sig ved hans Breve, og saadan trække de alle paa en Løst — Jeg merker, de holde mig for en Losse; men jeg skal dog være dem for klog. Jeg har forlangt at tale med Hr. Oakly, og han kommer nok paa Dies blikket. Han er aabenhiertet af Naturen, og troer han, jeg er ikke vred længer, og at min Mistanke er dysset i Sovn, saa rober han sig vist ved sin Opførsel. Jeg vil tage mig et muntret Væsen paa, og lade som jeg troer den pyntelige Historie, de smeddede sammen; giøre ham godtroende, og saadan løkke Hemmeligheden ud af ham. — Der kommer han — Hvor det er dog tungt, at ikke lade sig merke med, man er vred. Oh! jeg kunde læse ham en dygtig Præken; men jeg vil nu holde min Fortrelse hos mig selv, saa tungt det endogsaa er mig.

Siette Scene.

Sir Oakly. Mistr. Oakly.

Mistr. Oakly (mildt).

O min Ven! det skal Du have Tak for, Du kom; kom og sæt Dig. (de sætte sig) Jeg længtes ret efter Dig. Det kom mig for som et heelt Aar inden jeg fik Leilighed til at snakke med Dig om den dumme Sag fra i Morges.

Sir

Sir Oakly.

Ga sandt at sige, min Bedste! —

Mistr. Oakly.

Naa! nu maae Du ikke see saa suurt. Kom —
det er jo altsammen sorbi. Carl og Du har bragt mig
af Drømmen. Jeg er fuldkommen roelig.

Sir Oakly.

Er Du? Det glæder mig. Du gør mig lykkeligere end jeg ventede at blive. Og vor Lyksalighed staaer fast, naar Du tænker saa. Vilde Du bare lægge den ubillige Mistanke af, saa skulde der aldrig komme et onde Ord imellem os.

Mistr. Oakly.

Det begynder jeg virkelig ogsaa selv at troe. — Jeg vil stræbe at faae Magt over den; og den er sommetider rigtig ogsaa meget latterlig — For Exempel min Bekymring i Morges, hahaha! at blive saa uroelig over et Brev, som, naar alt kommer til alt, er om noget ganske andet. — Var jeg ikke meget opbragt imod Dig? hahaha!

(Noder sig til at lee, dog saa at Evangen ei er for kiendelig).

Sir Oakly.

Lad os ikke tale om det; det vil vi glemme begge to.
Din Munterhed gør altting godt.

Mistr. Oakly.

Jeg kan let blive for heftig — Jeg holder for meget af Dig til, at jeg ikke skulde være lidt uroelig imellem. (Kierlig) Nu godt! det vil vi ikke mere tænke paa — Hvor er Carl henne?

Sir Oakly.

Den arme Syhr! han er paa Jagt; han løber hele Byen om, og søger den unge Miss.

Mistr.

Mistr. Oakly.

Hvor er han da gaaet hen, min Bedste?

Sir Oakly.

Jeg tænker han er først gaaet til hendes Slægt.

Mistr. Oakly.

Hendes Slægt! Hvem er det? hvor boer de?

Sir Oakly.

Her i Nabolauget boer en Tante af hende, Lady Freelove.

Mistr. Oakly.

Lady Freelove! haha! til Lady Freelove er han gaaet; og tænker Du da, han faaer der nogen Efterretning om hende?

Sir Oakly.

Jeg kan ikke vide det, men jeg haaber det af mit ganse Hjerte.

Mistr. Oakly.

Du haaber det af Dit ganse Hjerte? Hvorfor haaber Du det?

Sir Oakly.

Sa jeg haaber det! — Hvorfor haaber Du det ikke?
(Forundret).

Mistr. Oakly.

Sa vist! (satter sig) Tilsorladelig haaber jeg det ogsaa! Du veed, min Ven! det maatte være baade Dig og mig en Glæde, at see Carl vel forsørgt!

Sir Oakly.

Det troer jeg, og jeg vidste tilsorladelig heller aldrig, hvor han kunde træffe bedre. Det er en fortrefelig Pige, det kan jeg forsikre Dig!

Mistr. Oakly.

Du er altsaa meget bekjent med hende?

Sir Oakly.

Ta vist er jeg, min Bedste! jeg sae hende jo saa
tid forrige Sommer, baade paa Majorens Gaard, og
til hendes Faders.

Mistr. Oakly.

Saa tidt?

Sir Oakly.

Ta! meget tidt! — Det passede Carl nok — næsten
hver Dag! —

Mistr. Oakly.

Saa! — Men, min bedste Mand — hvad jeg vilde
sige —

(Forvirret).

Sir Oakly.

Hvad vilde Du sige, min Kone?

Mistr. Oakly.

Teg vilde sige, (stammende) er hun kion?

Sir Oakly.

Overmaade kion!

Mistr. Oakly.

Overmaade kion! og holder man hende for en for-
nustig Pige?

Sir Oakly.

Det et saa fornustig, artig og tækkelig en Pige,
som jeg har kiendt. Kiendte Du hende, Du vilde ret
holde af hende. Du kan aldrig forestille Dig, hvor me-
gen Hornsielse jeg sandt i hendes Selskab. Den arme
Carl! han var hastig skudt! og det var heller ingen Un-
der! Hun har saa mange fuldkomne Egenskaber! er saa
god og saa munter! Hun er hele Egnens Afgud!

Mistr. Oakly.

Bevar os vel! Du bliver jo ganske henrykt af at
tale om hende?

Sir

Sir Oakly.

Henrykt! — Set ikke! jeg vilde bare beskrive Dig den unge Pizes Caraktet. Jeg tænkte, det vilde være Dig kert at høre Carl havde giort saa fornuftig et Valg, og at han rimeligvis bliver lykkelig!

Mistr. Oakly.

O Carl! ja! det har Du Ret i, Carl vil blive grumme lykkelig.

Sir Oakly.

Mener Du ikke?

Mistr. Oakly.

Det er jeg vis paa. Stakkels Carl! det gisr mig saa ondt for ham, han maae være ret bekymret for hende. Jeg tænker paa, om vi ikke kunde være ham til nogen Tieneste heri.

Sir Oakly.

Gjorde Du det, min Engel? Du er dog en meget god Kone! Ja! vi maae virkelig see at hielpe ham. Men lad os see! hvordan kunde det bedst gaae an? rigtig — nu har jeg udfunden det! (efter nogen Ponsen) Det var et lykkeligt Indsald, og vil være Carl en stor Tieneste!

Mistr. Oakly.

Nu hvad er det da? — (hestigt) Du veed, for at tiene Carl, og fornsie Dig, gisr jeg alting. (Kierlig).

Sir Oakly.

Du er Godheden selv! vilde Du bare altid see Tingene i deres rette Lys, og blive ved at være saa god, blev vi det lykkeligste Par, der —

Mistr. Oakly.

Det troer jeg ogsaa; men hvad er dit Forslag?

Sir Oakly.

Geg er vis paa, Du bisfalder det. Du veed, Carl
kan maaskee være saa lykkelig at finde sin Donna!

Mistr. Oakly.

Ga! —

Sir Oakly.

Nu tænkte jeg, han kunde, med Din Tilladelse,
min Bedste! —

Mistr. Oakly.

Nu!

Sir Oakly.

Bringe hende her hjem?

Mistr. Oakly.

Hvordan?

Sir Oakly.

Ja, min Bedste! bringe hende her hjem! — Det
vil være Carl saadan en Glæde! og Du kan tage hende
under Din Beskyttelse, til hendes Fader kommer til
Byen! —

Mistr. Oakly.

Det er forskrækkeligt! det er endnu mere end jeg
kunde forestille mig!

Sir Oakly.

Hvad? Hvilet?

Mistr. Oakly.

Har man seet Magen til den Usorskammenhed?
Tage hende under min Beskyttelse! Hvad! vil Du have
hende lige for min Næse?

Sir Oakly.

Geg har aldrig tænkt — Jeg tænkte Du vilde give
Dit Minde —

Mistr.

Mistr. Oakly.

Hvad! giøre mig til jeres Skiermbret! — Var der intet andet Sted til jeres Streger end mit eget Huus?

Sir Oakly.

Men det er den største Feiltagelse! Jeg er ganse forbauset!

Mistr. Oakly.

Forbauset! ja — bestemmet, røbet, forraadt ved det I bider Jer ind ved den falske Fortrolighed at fange mig! Du holder mig nok for en Tosse, et Haar! — Carl! ja Carl er tilforladelig et herligt Skalkhedsstuk for Jer! Brevet fra i Morges, Herr Oakly! Brevet!

Sir Oakly.

Brevet! nu det er tilforladelig!

Mistr. Oakly.

Det er nu tilstrækkelig forklaret! Du har gjort mig det meget begribelige. Nu er jeg overtydet. Jeg har ingen Twivl om Din Troldshed. Men jeg takker Dig for en og anden Advarsel, Du gav mig, og Du kan forlade Dig paa, jeg skal føre mig dem til Nutte. Jeg skal heller ikke hvile, før jeg har fuldkommen Besviis, og kan overvælte Dig med uimodsigelige Prøver paa Din slette Opsørsel mod mig.

Sir Oakly.

Men —

Mistr. Oakly.

Gaae, gaae! Jeg har ikke mindste Twivl om Din Troldshed! Gaae Du kun.

(Hun gaaer).

Syvende Scene.

Sir Oakly (allene).

Har man seet Magen? Kan nogen forstaae sig paa den Opsorsel? Opbragt! jeg veed ikke hvorover, skinsyg, jeg veed ikke over hvem. Stiller sig rolig an blot for at lokke mig i Garnet, og skaber saa selv indbildte Beviser af en uskyldig Samtale! — Advarstler! Advarstler jeg gav hende! — Hvad hun kan mene med det!

Ottende Scene.

Toilette. Sir Oakly. Siden John.

(Toilette gaaer over Skuepladsen).

Sir Oakly.

Hvor skal hun hen, Toilette?

Toilette.

Hen at sige Portneren, han maae ingen tage imod.
I Dag vil min Frue ikke see et Menneske.

(Gaaer).

Sir Oakly.

Hvad den Kone dog er ulykkelig! nu sidder hun hele Dagen og nærer sin Mistanke til hun har oversbeviist sig selv om den er grundet.

(John gaaer over Theatret).

Hvad vil I, John?

John.

Jeg skal sige til Rudesten, han spønder for. Fruen vil strax ud.

(Gaaer).

Sir Oakly.

Ud? Hvad er alt det? — Men hun gjor mig ulykkelig paa alle Maader. Hun er vild og uregierlig som

sem Hav og Storm, er sammensat af Torden og Lynild. Jeg kan ikke udholde det, og jeg vil paa en eller anden Maade have Ende paa det.

(Gaaer).

Niende Scene.

Til Lady Freeloys.

Lady Freeloys (kommer ind med en Visitbillet).
En Tiener.

Lady Freeloys

(Cæser i det hun kommer ind).

Og vil have den Ære, at opvarte Deres Maade en Cavalier, som han kommer fra Manegen. Er den derude, der har bragt det?

Tieneren.

Lord Trinkets Tiener er udensor, Deres Maade!

Lady Freeloys.

Min Compliment! og det skulde være mig en Forsnigelse at see Mylord — Hvor er Miss Russet?

Tieneren.

Paa hendes Værelse, Deres Maade!

Lady Freeloys.

Hvad gør hun der?

Tieneren.

Jeg troer hun skriver, Deres Maade!

Lady Freeloys.

Haha! Det er latterligt! jeg kan tænke, hun smører noget til hendes Oakly (ved sig selv). Lad hende vide, jeg ønskede den Forsnigelse at see hende her.

(Tieneren gaaer).

Det er en meget besværlig Sag, at styre en ensoldig Pige, som intet fiender til Verden. Henriette er ligesom

som alle andre Piger, forskrækkelig forgabet i det unge Menneske, hun selv har valgt sig; hendes første Kierlighed, det er at sige, den første Mandsperson, der viser hende mere end almindelig Høflighed, den første, der giver en ung Pige Anledning til at troe hun betyder noget. — Stakkels Tosse — men den Oakly maae ingenlunde have hende. Et Givtermaal med Lord Trinkel vil forsøge Familiens Anseelse. Det maae jeg saae hende til. Jeg vil saa tidt muligt bringe hende og ham sammen, og overlade det til ham at søge sin Fordeel, saa godt han kan! Men der har vi hende!

Tiende Scene.

Henriette. Lady Freelothe.

Lady Freelothe.

Nu, Henriette! altid Skyer paa Deres Himmel! Jeg beder Dem, min lille Flygtling, vær mere munter! Man faaer Vapeurs af at see paa Deres evigvarende Melankolie.

Henriette.

Bedste Tante! De maae undskylde mig; hvor kan jeg være munter i denne Forsfatning? Jeg kiender min Faders Tænkemaade, og jeg er vis paa, det Skridt jeg har gjort, volder ham megen Bekymring. Jeg ønsker mange Gange at jeg var bleven hos ham, hvad der endog var fulgt deraf.

Lady Freelothe.

Nu! lidt ræs har Pigen været, det er vist nok, men Hun behøver heller ikke at være saa bekymret for hendes Papa. De veed jo, jeg har skrevet ham med sidste

sidste Post, at hans forlorne Faar var i Behold, og at De er færdig til at adlyde enhver af hans Besalinger, kun ikke at øgte det Kræ, Sir Harry. — Himmel! hvad der dog er Forskiel paa en Londoner og en Landsbye-Opdragelse! En Pige her af Byen havde sprunget ud af Vinduet i Armene paa hendes Elster, og havde aldrig tænkt paa hendes Fader, uden saa var hun havde haft nogle Bevler at trække paa ham, havde inden tolv Timer været en Snees Mile borte, og inden 24 Timer kansee ude af England.

Henriette.

Jeg frygter, jeg har alt været for fremfusende.
Jeg skælver for Folgerne.

Lady Freeloze.

Jeg kan forsikre Dem, min Pige, De er en af de Hellige! Jeg saaer Spleen over Deres Tale, den er jo saa fuld af Kierlighed og Pligt og Erbodighed, som en Liigprædiken. Og dog kan den fromme Siel elsk! Godt! men jeg undrer mig over Deres Smag! en taabelig slet og ret Adelsmand, der ikke har en Tis tel engang, og, saavidt jeg veed, kunde De have en Mand af Stand i Morgen.

Henriette.

Kan være. Deres Maade maae forlade mig det; men mangen Mand af Stand vilde jeg blive ulykkelig med.

Lady Freeloze.

Ma foi ma chere! Med denne Tænkemaade fra Methusalem's Tid kommer De ingen Veie i disse Tider, og dog midt under disse smukke Sentencez tale disse smaa skielmste Dine et ganse andet Sprog. De

har virkelig smukke Dine, Niece! og disse smukke Dine
har giort en smuk Ravage i Lord Trinkets Herte.

Henriette
(foragtelig).

Lord Trinkel!

Lady Freeloove.

Ja! Lord Trinkel! det veed De ligesaa godt som
jeg; og dog, lille Ondskabsfulde, vil De ikke stienke
ham et Smil. Men De maae give det arme Herte
lidt Opmuntring, det maae De endelig!

Henriette.

Det kan jeg ikke, naadige Tante! for af alle
Mennesker er Lord Trinkel mig den Modbydeligste.

Lady Freeloove.

Hvordan da, Niece? Han har Ord for en ung
Cavalier, der besidder Forstand og Levemaade, og alle
Fruentimmer holde ham for smuk.

Henriette.

Ja! han har just saa megen Levemaade, at han
kan være inderlig uartig med en heel Deel Levemaade;
han er just saa kion, at han kan have overmaade høie
Tanker om sin egen Person; og har just Forstand nok
til at være en fuldkommen Sprædebasse; lutter Egens-
kaber, der er meget almindelig hos dem, Deres Naade
kalder Mænd af Stand.

Lady Freeloove.

Ogsaa satirist! Jeg maae sige Dem, ma chere!
den Affectation klæder Dem inderlig slet! Folk af
Stand maae have noget fremfor andre i deres Opførelsel.

Henriette.

Nigtig har han noget fremfor andre; thi i hans
Naades Omgang er der noget saa anstødelig gemeent,

at

at man snart skalde troe, han bad mig om ganske andet
end om at forbinde mig med ham for stedse.

Lady Freeloove.

Uførlige Friheder, min Pige, som ethvert smukt
Fruentimmer venter, man skal tage sig hos hende, for
at hylde hendes Skønhed.

Henriette.

Det er Friheder, som i mine Tanker intet anstæn-
digt Fruentimmer kan tilstede.

Lady Freeloove.

Romanst i høieste Grad! Troer De, De er ends-
nu paa Landet, Niece?

En Tiener kommer.

Mylord Trinket, Deres Maade!

(Han gaaer).

Lady Freeloove.

Jeg sværger Dem til, jeg havde ret Lyft at sige
ham alt hvad De har sagt.

Ellevte Scene.

Lord Trinket (i Ridedragt). Lady Freeloove.

Henriette.

Lady Freeloove.

Underdanige Tienerinde! Mylord!

Lord Trinket.

Deres Maade viser mig for stor Ære! De see
mig her en Bottes ligesom jeg kommer fra Manegen.
Miss Russet! jeg er deres Slave! Det bringer min
Lyksalighed paa det høieste at finde Dem her begge!
(til Henriette) Sur mon honneur Madame! Jeg begyn-
der at fatte store Forhaabninger om Dem: og Dem,
Lady Freeloove, kan jeg ikke nofsom rose for deres Om-
sorg

sorg for deres deilige Eleve. Hun besad for al den Hunde, Naturen kunde smykke hende med, og ingen under Solen er saa vel stukket til at give hende Bon Ton, som Deres Maade!

Henriette.

Complimenter og Uartigheder i et Vandbedræt. — Meget forbunden, Mylord. Men tillader De mig, uden at tilside sætte min Erkiendtlighed, at spørge Dem, om Naturen og le Bon Ton, som De kalder det, ere to saa forskellige Ting, at man ikke kan faae det ene uden at opføre det andet?

Lord Trinket.

Forskellige? fuldkommen stridige, Miss! — Hovedhensigten af le Bon Ton er at stille Personer af Stand fra gemene Folk, som rigtig nok Naturen stikker sig ypperlig for. Der har derfor været Tider, hvor det var gemeent, at kunne see, høre, gaae, være frisk, og have hundrede andre afskyelige Fuldkommenheder af Naturen. Naturen gjør vist nok sommetider noget meget vakkert: den dannede Dem for E Beispiel, og den Gang frembragte den noget meget elseværdigt; og vilde De nu tillade os Folk af Stand at give Dem Ton, saa vilde De blive fuldkommen guddommelig! men nu mig — Miss! mig! Naturen gjorde aldrig en Ting som mig.

Henriette.

Jeg troer heller ikke, Deres Maade har Naturen synderlig meget at takke.

Lord Trinket.

Troer De virkelig, det er altsammen mit eget? Jeg maae bekiende, det var en overordentlig stor Compliment! Bravo! Begynder De allerede at smigre; saa er

er De kommen vidt. Sur mon honneur, Lady Freeloove; jeg troer, vi kan med Tiden giøre noget af hende!

Lady Freeloove.

Der er ingen Twivl om det. Det staarer i Deres Maades Magt, at giøre hende til en fuldkommen Dame.

Lord Trinkel.

Hum! Ja!

Henriette.

De maae forlade mig det, Mylord. Jeg er af en grumme smagløs Tænkemaade. Jeg vil aldrig lade mig overtale til at afslægge Naturen!

Lady Freeloove.

Nu afslægger De den, Henriette! Jeg er vis paa, De er det eneste Fruentimmer, der nogentid har været sig ved at lade sig føre blandt Personer af Stand. Skulde De troe det, Mylord! her har hun været en heel Uge i Byen, og har aldrig vildet ladet mig bringe sig paa Redoute-Assemblee, eller Concert, eller til Hove, eller paa Opera engang; ja hun vilde neppe saa meget som indlade sig med en eneste af dem, der har besøgt mig!

Lord Trinkel.

Det er ingen Under, Miss, at De ikke antager vor Ton, naar De ikke engang vil værdige Folk af Ton den Ære af Deres Omgang. Vilde De blot være med i vore smaae Cotteries, vi skulde snart giøre Dem kied af de klodsede Herremænd, paa det kiedsomme Land. Apropos! Jeg mødte i Morges et Monstre paa Nidehuset, som gav mig nogle Esterretninger angaaende deres Familie.

Hen-

Henriette.

Hvad for Esterretninger?

Lady Freeloze.

Hvad var det for et Monstre, Deres Maade talte om? et eller andet vildt Dyr?

Lord Trinkel.

Det Monstre, Myladi, var i forrige Tider min Rudeknegt, og havde Opsigt over mine Væddeløbere; men da han blev alt for afflyelig uforkammet og lidenslig, som De veed alle de Slyngeler gør, jog jeg ham bort; og siden den Tid har min Broder Slouch Trinkel haft Inspection over mine Hæste, rider selv mine betydeligste Væddeløbere, og —

Henriette.

Oh hav De dog den Godhed, Mylord, ikke at tale om deres Hæste og deres Broder, men at sige mig den Esterretning. Har De hørt noget fra min Fader?

Lord Trinkel.

Deres Fader, Miss, er her i Byen. De maae vide, den Knegt er nu Staldkarl hos Sir Harry Beagle, deres goede Landsbyg-Coridon, og han sagde mig, at hans Herre og deres Fader løb hele Byen om og sogte Dem, og han havde selv Ordre at høre om Dem; og derfor kan jeg tænke, han sogte til Ridehuusstaldene, da han vist nok holdt det for et Sted, hvor han rimeligiis maatte træffe Dem. Deres Fader søger Dem formodentlig ved Tover eller de kongelige Begravelser, som er nok alt det han veed af at sige i London, og deres troe Hvorde er formodentlig hegne i et Ølhuis, og kieber sig en Hæst og drikker en Kande sterk Öl paa deres Sundhed.

Lady

Lady Freeloove.

Der har vi den hele Klof fortræffelig fordeelt.

Henriette.

Underrettede Deres Maade ham ikke om, hvor jeg var?

Lord Trinkel.

Ingenlunde, Sur mon honneur! det overlod jeg til deres egen Skarpsindighed at udfinde.

Lady Freeloove.

O siig mig dog, Mylord, hvor har dette artige Selstab taget deres Voepel her i Byen?

Lord Trinkel.

Af alle Steder i Verden, Myladi, har de valgt den forgylde Ore til deres Residenz.

Lady Freeloove.

Hahaha! den forgylde Ore! usorligelig! Har de bragt Høe eller Hæ til Byen?

Lord Trinkel.

Bravo! Lady Freeloove! Bravissimo! Der er de blandt alle de andre Hestreprangere, og der har te, som det lader, saaet at vide, at Miss tilforladelig er i London.

Henriette.

O, bedste Tante, vil De ikke strax lade min Fader vide, hvor jeg er, og at det vilde være Deres Maade skjert, at see ham her. Jeg tor ikke vove at komme for hans Dine, for De har stilt ham noget tilfreds. Men beed ham for Himmelens Slyld, han ikke taget den forhadte Karl med.

Lord Trinkel

(ved sig selv).

Forhadte Karl! hoho! Courage, Mylord Trinkel!

Lady Freeloove.

Jeg vil strax skikke tit ham. (Ringer).

En

En Tiener

(Kommer ind og hvidter til Lady Freelove).
Sir Harry Beagle er nede.

Lady Freelove

(Cassides til Tieneren).

Jeg er ikke hjemme! Har de taget imod ham?

Tieneren.

Ga, Deres Maade!

Lady Freelove.

Hvad det dog er en affyelig Ulykke! For ham
dog ind i mit Cabinet; der skal jeg komme til ham.
(Tieneren gaaer).

Lord Trinkel.

Lady Freelove! De er dog ikke engagert? sur mon
honneur, vi vil ikke af med Dem.

Lady Freelove.

Det affyeligste Engagement af Verden, et Par mos-
groede gamle pane Dukker. Lady Formal og Miss Prate.

Lord Trinkel.

O, de Dyr. Saa økle, saa økle som Ipecacuanhae
sur mon honneur.

Lady Freelove.

Ga! hvad skal jeg gisre ved dem? Hvorfor skulle
ogsaa de kiedsommelige Kreature nu komme mig til
Plage? Jeg maae tage imod dem i mit Kabinet, og
De maae undskynde mig med at skrive til deres Fader,
Niece, til jeg er sluppen den Visit. Jeg skal stille
mig af med dem, saasnart jeg kan; men Himlen veed
naar det bliver, for de er begge to uendelige Sladder-
hanker, skønt Ordene drippa saa sagte fra den naadige
Frue, som Draaber af en Jistap, og Frøkenen derimod
over-

oversvømmer os med en Strom af Dumhed. Henriette, De holder Mylord med Selskab saa længe!
(Gaaer).

Lord Trinkel

(ved sig selv).

Hun gik! Sagerne begynde min Siel at blive critiske her — Faderen i Byen! — Frieren i Byen! — omringet af Fiender! — hvad skal jeg giøre! — Her hielper intet andet end et Coup de main. (Til Henriette) Sur mon honneur! jeg er slet ikke bedrøvet over, at de to gamle Abekatter komme, og jeg er hendes Maade meget forbunden, at hun ved sin Vortgang forstakkede os et saa chermant Tete a tete.

Henriette.

Deres Maade vil kun finde maadeligt Selskab i mig!

Lord Trinkel.

Ingenlunde, min Deilige! Jeg forsikrer Dem, vi skal nok finde noget at moere os med! Jeg holder det Parbleu for en allerkiereste Leilighed til, vi kan blive bedre kiendt med hverandre.

Henriette.

Jeg forstaar Dem ikke.

Lord Trinkel.

Saa vil jeg tale tydeligere: (tier og seer hende fræt i Vinene) Gid jeg faae en Ulykke, om jeg faae en lysseligere Pige i mine Dage!

Henriette.

Er det Deres fornemme Samtale, Mylord, saa vil jeg gaae fra Dem, og lade Dem moere Dem selv med en Monolog!

X

Lord

Lord Trinkel.

Nei! nei! det seer ikke! — Jeg vil give Dem
Prøver paa, jeg mener, hvad jeg sagde! (hindrer hende)
Stedet, min Kierlighed, den gode Leilighed forener sig.

Henriette.

Hvordan, Sir! De vil dog ikke bruge Magt?

Lord Trinkel.

Sur mon honneur! Jeg maatte bruge megen
Magt mod mig selv, hvis jeg ikke gjorde det. De
maae forlade mig.

Henriette.

Hielp! Hielp!

(De brydes).

Lord Trinkel.

Det hielper ikke, De raaber. Der kommer dog ingen!

Henriette.

Før Hilmens Skyld! Sir! Mylord!

(Allarm udensor).

Lord Trinkel.

Før en Wylke! Hvad er det for en Stoi! saa
maae jeg skynde mig!

Henriette.

Hielp! Hielp! Mord!

(De brydes bestandig).

Tolvte Scene.

Carl Oakly. De Forrige.

Carl Oakly (hurtig).

Hvaad hører jeg? min dyrebare Henriette raaber
om Hielp! (han seer dem) Er det mueligt! Kom til
mig! Nedrige! jeg skal give Dig noget at giøre.

(Trækker Raarden.)

Lord

Lord Trinkel.

Ser en uforstammet Slynge! jeg skal sur mon honneur —

(De fegte, Henricette løber ud og raaber Hjelp).

Trettede Scene.

Lady Freelo. Hendes Tiener. Sir Harry Beagle. De Forrige.

Lady Freelo.

Hvad er det? — dragne Raarder i mit Huus! — Skil dem ad (det seer) Det er overmaade uforstammet!

Lord Trinkel.

Godt, Skurk! vi sees en anden Gang! Jeg kender Herren.

Carl Dally.

Jo før jo hellere! Iea kiender ogsaa Deres Maade!

Sir Harry.

De skulde ladet dem bleven ved! Jeg havde holdt hundrede Guineer paa den unge Herres Haand.

Lady Freelo.

Hvad vil det sige? Med Tiliadelse, Sir, hvorfor kommer De i mit Huus, og gør al den Stoi? Hvad tager De mit Huus for?

Carl Dally.

De skulde heller spørge, Myladi, hvad hans Maade tog det for?

Lord Trinkel.

Uforstammede Skurk!

Lady Freelo.

Sir! Deres Tale er ligesaa grov som Deres Opsæsel! Hvem er De? Hvad vil De her?

X 2

Carl

Carl Oakly.

Jeg er En, der er stedse færdig at trække Kaarde,
for at forsvare den forfulgte Uskyldighed, og sørdeles
den Dame, som jeg friede fra Mylords Rasenhed; og
det var for at sogne hende, jeg var saa dristig at betræde
Deres Maades Huus!

Lady Freeclove.

Hendes Elster kan jeg tænke, eller Breteur!

Carl Oakly.

Hendes Elster, til Deres Maades Tieneste, skjent
jeg er ikke slet saa voldsom i min Kierlighed, som
Hans Maade der!

Lord Trinket.

Uforstammede!

Lady Freeclove.

I skal komme til at fortryde denne Uforstammenhed!

Lord Trinket.

Det kan Deres Maade overlade til mig.

Carl Oakly.

Hahahaha!

Sir Harry.

Men hvor er Frøkenen bleven af imedens? Hvad,
Myladi? De sagde mig, hun var her ikke; og jeg
var paa Veie at ville tage en andben Kaas, havde jeg
ikke hørt give Hals her.

Lady Freeclove.

De skal strax se hende, Sir — Hun ringer, en
Tiener kommer ind) Hvor er Miss Russet?

Tieneren.

Ikke hjemme, Deres Maade!

Lady

Lady Freeloove.

Ikke hjemme? Hvor er hun da henne?

Tieneren.

Jeg veed ikke, Deres Maade! men hun løb ned af Trapperne, og kreeg om Hjelp; gik grædende gien-nem Forsalen, og tog en Hyrevogn ved Doren.

Lady Freeloove.

Dummehoveder! Skal I lade hende fære ene ud?

— Gaae og sag strax efter hende!

(Tieneren gaaer).

Sir Harry.

Borte er hun! Hvad Dievelen havde jeg just støvet hende op, og nu skulde det lille Dyr dog smutte fra mig.

Lady Freeloove.

Sir, hvis De behager at trine ind med Mylord og mig, kan De maasee saae at høre fra hende, skjont det rimeligste er, hun er taget til hendes Fader. Jeg veed ikke, hun har andre Venner her i Byen.

Carl Oakly.

Det er mig inderlig kiert, hun er borte. Hvor hun saa er, er hun altid sikrere end i Deres Huus.

Lady Freeloove.

Ypperlig, Sir! ypperlig — Mylord! Sir Harry! Jeg skal have den Ære at komme efter!

Lord Trinkel.

De skal spørge fra mig med det allersørste, Sir.

Carl Oakly.

Godt, Mylord!

Sir Harry.

Floiten! Floiten! Dievlen komme efter det!
(Sir Harry og Lord Trinket gaae).

Lady Freeloove.

Hørend jeg følger Selskabet, maae De tillade mig
at sige Dem, Sir, at De her har opført Dem saa
besynderlig —

Carl Oakly.

Wyladi! man har virkelig her omgaaedes mig tem-
melig besynderlig.

Lady Freeloove.

Virkelig godt! Intet videre! tillad mig at sige
Dem, Sir, at Deres Vei gaaer der ud, og at den
største Artighed, De kan vise mig, er paa Dieblikket
at forlade mit Huus!

Carl Oakly.

Det kan Deres Maade være vis paa. Siden De
har forsøget Miss Russet, kan De være sikker paa, jeg
skal ikke komme til Uleilighed. Jeg vil strax søge
hende; jeg kan ikke være roelig, før jeg faaer at vide,
hvori hun er blevet af.

Lady Freeloove.

Har hun mindste Agtelse for sit gode Navn, giver
hun sig vist aldrig i Deres Hænder.

Carl Oakly.

O, Madam! der kan aldrig nogen tvivle paa,
hun har Agtelse for sit gode Navn, siden hun ikke blev
hos Deres Maade!

Lady Freeloove.

Af mit Huus!

Carl

Carl Dalky.

I Dieblifikket! Et deiligt Huus, og en deilig
Huussfrue ogsaa! Hahaha!

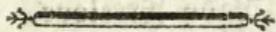
Lady Freeloove.

Gemene Karl!

Carl Dalky.

Hesifornemme Frue!

(Gaaer hver sin Ven ud).

Tredie Aft.

Første Scene.

Lady Freeloove og Lord Trinket

kommer ind til Lady Freelooves.

Lord Trinket.

Doucement! Doucement ma chere Lady Freeloove! — De maae undskyld mig. Jeg meente intet ondt med det, sur mon honneur.

Lady Freeloove.

Nei! Mylord Trinket! Nei! det kan jeg aldrig tilgive! at være uartig mod et Fruentimmer i mit Huis! Hvad vil Verden sige dertil!

Lord Trinket.

Alt hvad den behager! — Det siger ikke det allermindste, hvad Verden siger — Men jeg beder dog om Forladelse! Men jeg troede, Parbleu, det var den bedste Maade.

Lady Freeloove.

Skam Dem! Skam Dem! Mylord! Jeg kan aldrig forlade Dem Deres Mangel paa Discretion. — Nu maae De overlade til mig at arrangere den hele Affaire, ellers ogsaa vil jeg slet ikke have med Dem at giøre. Hvor sært De har ført Dem op! Der gaaer jeg fra Dem blot for at tine Dem, og skille os af med den plumpe Sir Harry, og hindre ham og den gamle

gamle Russet fra at faae Pigen at see, til vi kunde finde Leilighed til at faae hende paa vor Side. Og faa falder De paa at giøre Allarm, og faste mig det alt overende.

Lord Trinkel.

Dievelen tage baade Sir Harry og den anden Slyngel! — at de ogsaa skulle komme drivendes herhid just i faa kritisk et Dieblik! — og at faa det lille vilde Dyr just skulde tage Farten og løbe bort, Satan veed, hvorhen!

Lady Freeloze.

Sa! og der var De igien utilgivelsig indiscret! Siger mig hende, at hendes Fader var i Byen, og oven i Kisbet hvor han var at finde. For der er jeg vis paa hun er taget hen; hun kiender jo ellers ikke en levende Skabning i London.

Lord Trinkel.

Sa jeg maae tilstaae, en Fader er i slige Tilsælde en Pisaller. Sur mon honneur, Lady Freeloze! jeg kan neppe troe, denne egensindige Pige har den Ære at være af Deres Slægt. Saadanne snevre Begreber! Jeg vil sværge paa, det er lettere at blive færdig med 10 Damer de la premiere volee, end at faae Bugt med de Skrupler, man møder hos en ensoldig Pige, som har inddrukket den borgerlige Tænkemaade!

Lady Freeloze.

Kom, Mylord! lad os afbryde de Reflections over min Niece, og tænke efter, hvad her er ved at giøre!

Lord Trinkel.

Netop alt hvad Deres Maade besaler! — Jeg for min Part er tout a fait derangé!

Lady Freeloove.

Vil De da lade Dem styre af mig?

Lord Trinket.

Sæg vil være Lydigheden selv! — Deres Maades Slave, sur mon honneur.

Lady Freeloove.

Na da! siden det dog egentlig mere er en stem
Sag for mig end for Dem, og kan giøre nogen Opsigt, saa holder jeg det for uundgængelig nødvendigt, blot for at give Lingen en bedre Anseelse, at De giør hendes Fader en Opvartering, giver Sagen saa godt et Anstøg, De kan, og igien formelig begierer hende.

Lord Trinket.

Deres Maade har fuldkommen Ret — De er ganske au fait de l'affaire. Det skal skee strax, og derved bliver Deres Navn frelst, og min Opsørel justificeret for hele Verdens Øine — Men skulde den gamle Bonde blive ved at være ligesaa stædig som hans Datter, haaber jeg Deres Maade har intet imod, jeg bruger et lille Krigspuds; for have hende maae jeg, sur mon honneur.

Lady Freeloove.

Det har jeg ikke det mindste imod.

Lord Trinket.

Eller isald der fandtes en god Leilighed, og Pigen blev ved at være haardnakket!

Lady Freeloove.

Gjor hvad De vil, jeg toer mine Hænder. Hun er nu ikke mere under min Opsigt, veed De. — Men De maae have Die med Deres Rivaler — Den ene er i Huse med hende, og den anden vil ingen Leilighed forsømme at komme til hende.

Lord

Lord Trinkel.

Hvad Sværdridderen angaaer, ham skal jeg give lidt at giøre de sa façon. I Morgen tidlig sentet jeg ham en petit Billet, og at raade med den Ladefoged, hun har til Fader, og Baronetten, det er ingen stor Hexerie.

Anden Scene.

En Tiener. De Forrige.

Tieneren.

Captain O Cutter vilde have den Ære at giøre sin Opvarming.

Lady Freeloze.

Ah! den stygge Karl! den Søemand fra Irland, som jeg bad Deres Maade stafte et Patent som Hververcapitain. Jeg kan tænke han kommer at plage mig med sine forhadte Taksigelser. Jeg vil ikke pines med ham nu.

Lord Trinkel.

Lad De ham for altting komme ind. Hele Naturen eier ingen kosteligere Skabning til at lee af. Det er et reent Marsvin, og han seer ud, og snakker bestandig, som han stod paa Dækket. Desuden har jeg et herligt Indfald — Han kan være at bruge!

Lady Freeloze.

Godt! — Skik os da det Monstrum herop! — Men hvad er det for et herligt Indfald?

Lord Trinkel.

Et Coup de maître sur mon honneur! jeg vil — men tys! der er Dyret!

Tre-

Tredie Scene.

Capitain O Cutter. De Forrige.

Lady Freeslove.

Tienerinde! Herr Capitain! Det er mig kiert at
see Dem.

O Cutter.

Takker mangfoldig Deres Maade! I Dag kan
jeg sige, Binden er mig favorable! — Knap duver jeg
an her, for at hilse Deres Maade, for jeg er saa lyk-
kelig, at jeg kan præie Hans Maade min høie Patron
med det samme! Jeg haaber naadig Herre er frise
og vel!

Lord Trinket.

Guldkommen vel! jeg takker Capitainen! Men De
synes at være bleven quæstet i Tiernen? Hvad bety-
der det Plaster paa Deres høire Die?

O Cutter.

Et lille Forstud paa min Gage i min nye Post,
naadig Herre! At presse, gaaer ikke af uden Sport-
ler, skont de syldé forbandedt lidt i Pungen.

Lord Trinket.

Og i hvad for en farlig Renconter har De faaet
den Skramme?

O Cutter.

I et fremmed Element, Deres Maade! i et Søe-
slag til Lands! For et Par Dage siden snusede jeg tre
stoute Knæ op, som foer med en Koffardiemand; de
giorde klart Skib; jeg gav paa Timen mine Junger
Signal at giøre Jagt, og vi laae lige ned paa dem;
de bræsede op, og laae os paa Siden; vi gav dem et
glat

glat Lav om Styrbordsiden, og det svarte de paa som Karle, og den ene af dem greeb til Haand gevæhret, som tog Mikkel Gages Bagbordsiden bort af hans Hat; jeg øntrede ham paa Dieblikket, og fik en Lusing af hans Pistolkolbe over mit Styrbords Die; men vi bragte dem dog op allesammen, og nu ligge de i Lage paa St. Giertrud.

Lord Trinket.

Brav, tappre Capitain; men De maae dog snart saae en bedre Plads. Jeg tænker det næste Pas, fra den Post De nu har, er et Skib.

O Cutter.

Jo for jo heller, Deres Naade! Jeg lover Dem, den ørlige Terenz O Cutter skal ikke stryge, og er saa stout en Søemand, som nogen i Kongens Flaade!

Lord Trinket.

De kan forlade Dem paa alt hvad jeg kan gisre for Dem, Capitain! — men De kan ogsaa for nærværende Tid vise mig en Billighed.

O Cutter.

En Billie! Mylord! Deres Naade gisr mig en stor Ere! Jeg vil seile Verden rundt fra den ene Ende til den anden, baade ved Dag og ved Nat, for at tiene Deres Naade, eller den naadige Frue.

Lord Trinket

(til Lady Frecklove).

Myladi! det lykkeligste Indfald af Verden! — (Høit) Den Billighed, jeg vil bede Dem om, Capitain, staaer ind i Deres egen Metier. Den hele Sag bes staaer i, at der er et Par usorskammede Knegte i et Vertshuus i Holborn, som har forløbet sig mod mig,

og jeg vilde være Dem uendelig forbunden, hvis De kunde presse Dem til Kongens Dieneste.

Lady Freeloze

(til Lord Trinket).

Nu forstaaer jeg Dem! Fortræffelig!

O Cutter.

Hiertelig gierne, Deres Maade, og Tak til! men jeg vil dog haabe, det ikke er Borgere, eller boesiddende Folk. Det er nogen Fandens Mennesker at have med at giøre. De giør En chatolse i Hovedet, med at skrige paa Deres Frihed, og Eiendom, og Privilegier, og hvad det Lapperie hedder. Forleden Dag blev endnu Jack Trosor kaldt ind for Lordmajoren, og maatte spytte et Aars Gage i Vossen for ingen Ting!

Lord Trinket.

Jeg skal nok mage, De ingen Uleilighed skal komme i. De Knechte har for tient mig for Staldkarle. Vilde De komme til mig i Morgen tidlig, vil jeg vise Dem derhen.

O Cutter.

Jeg skal komme, og tage en fire eller fem Uleiligheder med mig, og det saa flinke Knechte, som nogen vil lystes ved at see!

Lord Trinket.

Meget forbunden! Men jeg har endnu en lille Villighed at bede Dem om, Capitain!

O Cutter.

Den Onde tage mig! om jeg ikke giør det!

Lord Trinket.

Og det før De veed, hvad det er?

O Cutter.

Vaade før og efter, naadige Herre!

Lord

Lord Trinkel.

En vis Herre har fornærmet min Ære!

O Cutter.

En Kaarde igienem ham!

Lord Trinkel.

Vil De bringe ham et Brev fra mig?

O Cutter.

Min Siel vil jeg saa, og to tilbage om det gis-
res nødig.

Lord Trinkel.

Vil De da komme lidt før i Morgen, Capitain,
at De kan gaae med mit Brev, sårend vi legge Haand
paa det andet!

O Cutter.

Vær ikke bange, Mylord! Underdanige Tiener!
Underdanige Tiener, Deres Maade!

Lady Freeclove.

Tienerinde, Capitain! Min Compliment til Mis-
tris O Cutter! Hvordan befinder hun sig?

O Cutter.

Takker for god Efterspørgsel, Deres Maade! Hun
er i tyk Belgaaende!

Lord Trinkel.

Hvor mange Barn har De, Capitain?

O Cutter.

Fire, og med Deres Maades Tilladelse, et på
Stabelen!

Lord Trinkel.

Maar det er løbet af, staar jeg Fadder, Capitain.

O Cutter.

Deres Maade er alt for naadig!

Lord Trinkel.

Mu godt, De kommer i Morgen tidlig?

O Cutter.

O jeg skal ikke glemme det, Mylord! Den lille Terenz O Cutter forsømmer sig aldrig, hvor det giel-der at vove Trøjen.

(Han gaaer).

Lady Freeloove.

Hahaha! Men De har dog sikkert ikke i Sinde at lade hendes Fader og Frieren giøre en lidet Reise til Indien?

Lord Trinkel.

Ingenlunde! De skal bare see dem om indvendig i et Skib et Par Dage.

Lady Freeloove.

Godt! men med alt det er det et meget dristigt Foretagende, Mylord! jeg troer aldrig De sætter det igennem.

Lord Trinkel.

Ingen Ting kan være lettere — sur mon honneur! at presse en Mand af Stand, en af os — vilde ikke være saa let, det har De Net i; men de to Herrer, ved De, har ikke selv saa fornemt et Væsen, som en af mine Tienere; og efter deres Opsørel, Tale og Klæ-
dedragt kan man let tage dem for Rudske og Staldkarle.

Lady Freeloove.

Det er der rigtig nok noget i; men hvad Fordeel venter De af det Krigspuds?

Lord Trinkel.

Al muelig Fordeel. Dette Kunstgreb maae i dec mindste skaffe dem af Veien for nogen Tid, og imid-
lertid giør man sine Anlæg at blive Eier af Pigen.

Fierde

Fierde Scene.
En Tiener. De Forrige.

Tieneren.

Mistris Oakly holder nede, Deres Naade, og vilde
have den Ære at tale med Deres Naade om en Sag
af Betydenhed.

Lord Trinkel.

Mistris Oakly! hvad kan den Argus vilde Dem?

Lady Freelo.

Det er det samme, hvad hun vil; jeg kan ikke
udstaae hende. Hun skal være velkommen.

(Tieneren gaaer).

Lord Trinkel.

Hvad for en Wind mon der blæser hende herhid?

Lady Freelo.

En Wind, som blæser os noget godt til.

Lord Trinkel.

Hvordan det? — Jeg forundrer mig overmaade,
at De tog imod hende!

Lady Freelo.

Hvor kan De være saa kortsynet? — De kan
være vis paa, hun kommer i Anledning af Henriette,
hvad hun saa vil; maaske for at tiente den unge Oakly,
stille mig tilfreds, hente Underretning, og saaledes bringe
Givtermaalet i Rigtighed; men jeg skal giøre Indsi-
gelse, det lover jeg Dem — Hvad hun saa vil, saa
skal jeg nok vide at bringe en lille Ulykke udaf det —
Men gaae! gaae! — jeg troer, jeg hører hende — Låt
Dem ned af Bagtrappen — eller bie; det er bedre,
gaae den Bei ud, mod hende, og giør hende endelig
en dyb Compliment, naar De gaaer ud.

v

Lord

Lord Trinkel.

Hys! Her er hun.

(Han bukker dybt for Mistr. Oakly, og gaaer).

Femte Scene.

Mistr. Oakly. Lady Freeloove.

Mistr. Oakly.

Jeg beder om Forladelse, at jeg giør Deres Maade
Uleilighed!

Lady Freeloove.

Det er mig altid en Glæde at have den Ære at
see Mistris Oakly.

Mistr. Oakly.

Der er just kommen et Brev fra Landet, der har
giort nogen Uroe i vor Familie. Det er fra Sir Russet.
Lady Freeloove.

Sir Russet?

Mistr. Oakly.

Ja fra Sir Russet, Deres Maade! og det er for-
nemmelig om hans Datter. Da hun nu har den Ære
at være i Slægt med Deres Maade, tog jeg mig den
Frihed, at giøre min Opvartering.

Lady Freeloove.

Hun er rigtig nok af min Slægt, Madame, som
De behager at sige, men efter det der er forefalden,
veed jeg neppe om jeg kan kiendes ved hende.

Mistr. Oakly.

Er hun da saa meget at dadle?

Lady Freeloove.

Saa meget at dadle! — Jeg vil lade Dem selv
domme Madame! — Uagtet hun har været saa ubes-
tænk-

anksom, for ikke at sige noget værre, at løbe bort fra hendes Fader, haabede jeg dog, jeg skulle faae den Sag dysset ned, for Familiens Eres Skyld; men hun er ogsaa løbet fra mig, Madam! Det er ingen Time siden, hun stial sig uformodenlig bort.

Mistr. Oakly.

Det er forunderligt. Hendes Fader synes virkelig ogsaa i sit Brev at frygte for de værste Folger. — Men troer da Deres Maade, det er virkelig saa stemt?

Lady Freeloove.

Jeg kan ikke sige det — vi vil haabe det Bedste — men en besynderlig Pige er det — De veed selv, Madam, et ungt Fruentimmer kan aldrig være forsiktig nok i sin Opsørelse. Hun er — det gisr mig ondt, jeg maae sige det — en meget farlig Person at bringe ind i et Huis.

Mistr. Oakly.

Er hun det? (Urolig).

Lady Freeloove.

Vilde jeg sige alt det, jeg vidste.

Mistr. Oakly.

Deres Maade veed vel ikke, om der blev hemmeligt handlet noget sammen mellem hende og Hr. Oakly?

(Ganske forvirret).

Lady Freeloove.

Herr Oakly?

Mistr. Oakly.

Herr Oakly — nei ikke Herr Oakly, det er at sige, ikke min Mand — ham mener jeg ikke, ikke ham, men hans Broderson, den unge Oakly.

Lady Freeloove

(ved sig selv).

Skinsyg over hendes Mand! — Saa saa! Nu
veed jeg min Rolle!

Mistr. Oakly.

Men De maae forlade min Dristighed, Myladi!
Har da Deres Maade merket noget uregtigt i hendes
Opsorsel, medens hun var her i Huset?

Lady Freeloove.

Nu, da hun neppe var en Uge her i Huset, var
hendes Opsorsel snarere hemmelighedsfuld. Breve og
Bud frem og tilbage mellem hende, og jeg veed ikke
hvem — Jeg tænker, De veed Herr Oaklys Broderson
har været her, Madam?

Mistr. Oakly.

Jeg vidste det ikke for vist. Har han alt ved den
Leilighed giort Dem sin Opvartning?

Lady Freeloove.

Giort mig sin Opvartning! Det Navn er meget
for fint til at passe paa hans Besøg — Mylord Trin-
ker, den Herre, De mødte, da De kom ind, havde Tanke
til min Niece, maae De vide, og da det vilde være
et fortræffeligt Partie! saae jeg det gierne! men jeg
tænker, efter den Scene han var Bidne til i Morges,
vil han staae det reent af Hovedet.

Mistr. Oakly.

Det gjør mig ondt, En af min Slægt skulde saa-
dan glemme sig selv —

Lady Freeloove.

Det siger intet — rigtig nok var baade hans og
Frøkenens Opsorsel temmelig besynderlig — Og dog med
alt det troer jeg ikke, han er den, hun elster.

Mistr.

Mistr. Oakly

(meget uroelig).

Ha!

Lady Freeslove.

Vist nok har hun forgættet sig i En, og det retskaffen; men baade Mylord, som var hele Tiden tilstede, og jeg var overbevist om, at Herr Oaklys Broderson var snarere en tienstægtig Ven, en Art Mellembud, end Eskeren — Bevar os vel, Madam! De skifter Farve! De synes uroelig — befinner De Dem ikke vel?

Mistr. Oakly.

Guldkommen vel, Deres Naade! fuldkommen vel — det smørter mig kun, min Mand skalde føre sig saadan op.

Lady Freeslove.

Deres Mand, Madam?

Mistr. Oakly.

Hans Broderson vilde jeg sige — hans utilgivelse Grovhed — Men jeg er heller ikke ganske vel! — Det gør mig ondt, jeg har gjort Deres Naade saa megen Uleilighed. Jeg vil have den Ere at recommendere mig.

Lady Freeslove.

Jeg kan forsikre Dem, Madam! De gior mig beskyttet. Jeg er ganske uroelig over at see Dem i saadan Forsatning. Jeg haaber dog ikke, jeg har sagt noget, der — Jeg troer virkelig ikke Deres Mand er skyldig. Sandt nok er det, de gode Mænd tage sig særdeles Friheder til — men jeg troer, jeg er vis paa, det er ikke muligt — det kan ikke være. Lad det jeg har sagt, ikke have nogen Virkning hos Dem.

Mistr. Oakly.

Ikke det allermindste. Jeg tænker ikke paa fligt — Deres Maades underdanigste Tienerinde! (vil gaae, og vender om) Men Deres Maade har dog ikke hørt noget, eller veed noget om det?

Lady Freelo.

Kom, kom Mistris Oakly, jeg seer hvordan det er sat, og det var ikke koldt af mig, om jeg vilde sige alt det, jeg vidste. Jeg tor ikke fortælle Dem, hvad jeg har hørt; kun maae jeg bede Dem være paa Deres Post — det kan ikke skade. Lad Pigen ingen Medhold faae, og see hvad deraf kommer.

Mistr. Oakly.

Det vil jeg! Jeg er Deres Maade uendelig forbunden! — Men syntes da Deres Maade, at Herr Oakly —

Lady Freelo.

Nei! ingenlunde! der er intet om, det tor jeg sige. Jeg vilde ikke bringe Misforstaelse i en Familie — men jeg er selv Fruentimmer, har selv voeret givt, og kan ikke andet end tage Deel i Deres Tilstand. Men vær ikke uroelig, der er intet om, det tor jeg sige.

Mistr. Oakly.

Det troer jeg ogsaa — Deres Maades underdanigste Tienerinde!

Lady Freelo.

Tienerinde, Madam! — Vær nu ikke uroelig! De maae endelig love mig, De ikke vil være bekymret!

Mistr. Oakly.

Glet ikke uroelig! ikke det mindste bekymret! — Deres underdanige Tienerinde!

(Gaaer).

Lady

Lady Freeloove

Hahaha! Der gaaer Hun, fuld af Vrede og Skinsyge, for at se det alt sammen ud-over hendes Mand! Himlen være den Stakkel naadig!

Siette Scene.

Lord Trinkel. Lady Freeloove.

Lady Freeloove.

Bevar os vel! Mylord! jeg croede De var gaaet.

Lord Trinkel.

Jeg var kun i næste Stue. Min Nygierighed vilde ikke lade mig komme et Skridt længer. Jeg har hørt hvert Ord, og aldrig moeret mig bedre i mine Dage, sur mon honneur! hahaha!

Lady Freeloove.

Hvor det stakkels Dyr beed paa Krogen! hahaha!

Lord Trinkel.

Hahaha! Min usortnigelige Lady Freeloove! det falder jeg at have Forstand og Wittighed, sur mon honneur!

Lady Freeloove.

En lille Bombe imellem de fiendtlige Arbeidere, intet andet!

Begge.

Hahahahaha!

Lady Freeloove.

Men jeg maae forlade Dem. Jeg har zo Visiter at giøre! De lader mig vide, hvordan Deres hemmelige Anlæg falder ud.

Lord Trinkel.

Det kan De forlade Dem paa!

Lady Freeloove.

De glemmer dog ikke, jeg venter Dem i Morgen
Formiddag — Nu har De den Godhed at have mig
undskyldt.

(Mylord Trinket gaaer. Lady Freeloove ringer,
og siger til Tieneren)
Lad Epingle komme op! jeg er ved Toilettet.

Syvende Scene.

Scenen forandres til Oaklys Huus.

Henriette og John kommer ind.

Henriette.

Ikke hjemme? — Veed han vist at Madam Oakly
ikke er hjemme.

John.

Hun er nys taget ud, Madam!

Henriette.

Jeg har noget af Vigtsighed — Kan jeg ikke bie
her til hun kommer igien?

John.

De sik hende dog ikke i Tale. Hun har udtryk-
kelig besalet, at hun vil være ene i Dag.

Henriette.

Men dersom han vilde være saa god at sige hende,
jeg havde noget af Vigtsighed at sige —

John.

Jeg tør ikke vove at sige hende det, Madam!

Henriette.

Hvad det dog er ulykkeligt! Hvad kan jeg giøre?
— Kan jeg da faae Herr Oakly i Tale?

John.

Ta, Madam! Jeg vil sige det til Herren, om
De besaler!

Hen-

Henriette.

O vil han være saa god?

John.

Maae jeg tage mig den Frihed og spørge om Deres Navn, Madam?

Henriette.

Vær saa god og siig Herr Oakly, et Fruentimmer vilde have den Aere at tale med ham.

John.

Det skal skee, Madam!

(Gaaer).

Ottende Scene.

Henriette (allene).

Jeg vilde ønske, jeg havde faaet Madame Oakly i Tale! Hvor er min Forsatning dog ikke ulykkelig? Hvad vil Verden domme om mig? Og hvad kunde jeg dog andet gisre? At blive til Lady Freeloves var umueligt. Carl, maae jeg tilstaae, har i Dag opvakt meget af min Kierlighed til ham igien, og dog er jeg bange for hans vilde Tænkemaade. Jeg maae udbede mig Missis Oaklys Beskyttelse; et Skridt, som, naar man ret betænker alting, er meget ubehageligt for et omst Hierte, og som blot den yderste Nodvendighed kan undskynde. Himmel! hvilken Mængde Gienvordigheder og Bekymringer er jeg styrter i, ved det min Fader saa haardnakket bliver ved at vilde tvinge mig til et Givtermaal, som min Siel affsyer.

Niende Scene.

Sir Oakly. Henriette.

Sir Oakly

(i det han træner ind).

Hvor er den Dame? (Da han seer hende, ved sig selv)
 Himmel! Miss Russel! er det Dem? Kan man tænke
 noget Ulykkeligere? (hoit) Er det muligt det er Dem,
 jeg seer?

Henriette.

Det er alt for virkelig, Sir! og den Marsag,
 jeg nu har til at giøre Dem Uleilighed, behøver saa
 meget en Undskyldning, at —

Sir Oakly.

Jeg beder Dem, ingen Undskyldninger! (ved sig selv)
 Om nu min Kone kom hjem, inden jeg kan faae hende
 hort igjen.

Henriette.

Jeg tor siige, Sir, den Godhed, Deres Neveu
 har sor mig, kan ikke være Dem ganske ubekjendt!

Sir Oakly.

Den veed jeg, og jeg vil ikke haabe, Carl har
 fort sig slet op mod Dem; hadde han det, skulde han
 aldrig komme for mine Dine mere.

Henriette.

Jeg har ingen Grund at klage over ham — Men —

Sir Oakly.

Men! — Miss, maac jeg ikke bede Dem, skynde
 sig! (ved sig selv) Der var ingen, jeg mere nødig vilde
 see her end hende.

Henriette.

De synes uroelig, Sir!

Sir

Sir Oakly.

Nei! aldeles ikke! — Jeg beder Dem, Miss!
bliv ved —

Henriette.

Jeg er for nærværende Tid i en meget ulykkelig
Forsatning, Sir! ved det der er stødt mange besvæ-
derlige Hændelser sammen, og hvis De ikke hielper mig,
veed jeg ikke hvad der skal blive af mig!

Sir Oakly.

Jeg vil gisre alt, hvad der staer i min Magt,
for at tine Dem. Jeg veed af et Brev, jeg har faaet
fra Deres Fader, at De har forladt ham. Maae jeg
bede Dem fortælle mig det øvrige af Deres Historie?

Henriette.

Min Historie er temmelig kort, Sir! Da jeg
gik fra min Fader, tog jeg lige til London, og søger
Tilflugt hos En af min Familie! hvor jeg, isteden for
at finde den Beskyttelse, jeg ventede, saae mig udsat
for den unanständigste Begegnelse. Det er ingen Time
siden, Deres Neven reddede mig ud af en nedrig Boldss-
mands Hænder! Jeg skælver, naar jeg betænker, jeg
forlod ham i en Duel.

Sir Oakly.

Han fattes intet. Han har i dette Dieblik sendt
Vognen hjem fra Beaufens, hvor han spiser i Dag.
Men hvad har De at befale, hvori jeg kunde tine Dem?

Henriette.

Gud see Lov! ham intet fattes! — Den Godhed,
jeg vilde udbede mig af Dem, Sir! er, at De vilde
tillade mig at blive nogle saa Dage i Deres Huus.

Sir

Sir Oakly.

Miss Nutset!

Henriette.

Og at De tillige vilde giøre alt, hvad De kunde,
for at faae min Fader til at tilgive mig, uden at nøde
mig til at tage Sir Harry Beagle.

Sir Oakly.

Jeg er i yderste Forlegenhed! — Men hvorfor har
Earl ikke besørget Dem et anstændigt Opholdssted?

Henriette.

Det var noget, jeg formodenlig neppe havde sam-
tykket i; Verden er saa alt for villig til at laste, om
man ogsaa aldrig giver mindste Anledning til det. Og
isfald De har den Godhed at give mig et Fristed i Des-
res Huus, maae jeg bede Dem, det maae være mig
tilladt blot at omgaaes Sir Earl som Deres Neveu;
i min nærværende Forsatning har jeg mine vigtige Aars-
sager til det.

Sir Oakly.

Hvor ulykkelig det træffer! Miss! jeg vilde min
Siel giøre altting for Deres Skyld — men at have
Dem i mit Huus, det har Vanskeligheder, som —

Henriette.

Jeg haaber ikke Sir, at De skulde tvivle paa,
det var saa, som jeg har sagt.

Sir Oakly.

Jeg troer hvert eneste Ord, Miss; men jeg har
mine egne Familie-Betrægtninger, saa jeg —

Henriette.

De kan dog ikke have mig mistænkt for, jeg skulde
være saa nedrig, at indgaae nogen Forbindelse i Deres

Fami-

Familie, som var Dem imod, saalænge jeg var i Dres Huus? —

Sir Oakly.

Den forbindelse vilde være mig og min hele Familie en stor Ere! der er aldrig falden mig mindste Betænkelighed ind fra den Side. — Hvad skal jeg gøre? Lad mig se! — lad mig se! — isald nu —

(Han betænker sig, og tør).

Tiende Scene.

Mistr. Oakly. De Forrige.

(Mistr. Oakly bag ved, uden at sees af de andre, med Saloppe, Biske, Handsker o. s. v.)

Mistr. Oakly.

Jeg veed vist, jeg hørte et Fruentimmer snakke med min Mand! — Ha! (Hun ser Henriette) Jo! det er rigtig nok! Jeg vil tringe mig! jeg vil høre til!

Henriette.

Jeg seer nok, De vil ikke redde mig, Sir! — Himmel! hvad vil min Skæbne blive? — Hvorfor forlod jeg min Faders Huus for at udsette mig for større Kummer?

(Grædefærdig).

Sir Oakly.

Jeg vilde gøre altting for Deres Skyld, det kan De være vis paa. Ber De ved godt Mod, og jeg vil tænke paa at udfinde et Sted, hvor De kan være.

Mistr. Oakly.

Saa — vil De?

Henriette.

Hvor kan jeg bedre være end i Deres eget Huus?

Sir

Sir Oakly.

Min bedste Miss! — Jeg — jeg —

Mistr. Oakly.

Min bedste Miss — opperligt!

Sir Oakly.

Tys! — Tys! — hvad var det jeg hørte? —
Men det var intet. Jeg vil tale reent ud med Dem,
Miss! vi kunde let blive afbrudt. De Familie-Betræg-
ninger, vi talte om, er ingen anden end min Kone,
hun har et lidt ulykkeligt Sind, Miss! — og tog jeg
Dem i Huset, saa veed jeg ikke hvad Folger det kuns-
de have. —

Mistr. Oakly.

Meget godt!

Henriette.

Min Opsørel, Sir! —

Sir Oakly.

De maatte føre Dem op som De vilde, bedste
Pig. kunde De dog aldrig forebygge, hun jo sit Mis-
tanke!

— Henriette.

Men naar nu Deres Broderson tog alting på
sig, Sir?

Sir Oakly.

Det vilde heller ikke hielpe, Miss! endnu i Mors-
ges, da det Grev kom fra Deres Fader, havde jeg nær
aldrig faaet hende stilt tilfreds, skønt jeg forsikrede,
jeg vidste ikke det mindste af det, og Carl tilstod alting.

Mistr. Oakly.

Grevet! — hvor jeg har ladt mig narre!

Henriette.

Hvad skal jeg giøre? hvad skal det blive af mig?

Sir

Sir Oakly.

Seer De, bedste Miss! siden min Kone er saadan,
er det mig ikke muligt at rage Dem i Huset! og vidste
jeg ikke, hun var taget ud fort for De kom, vilde jeg
være i yderste Forlegenhed over det, De er her nu. Vi
maae da see at indrette det det bedste vi kan; jeg vil
leie Værelser til Dem her i Mørheden, som hverken
Carl, eller min Kone, eller noget Menneske skal vide
af at sige; og skalde min Kone engang med Tiden faae
det at vide, saa veed De, vi skyde altting paa Carl.

Mistr. Oakly.

Paa Carl!

Henriette.

Hvor jeg er ulykkelig! (Grædende) evig ulykkelig!

Sir Oakly.

Ulykkelig! ingenlunde. Det er hændtes saa man-
gen ung Pige for Dem, og altting er endda blevet
godt! — Var ved godt Mod, jeg skal see, om det er
mig muligt at komme til Dem hver Dag.

Mistr. Oakly

(kommer frem).

Vil De det! Herr Oakly! er jeg endelig kommen
ester Dem! — Og De, min bedste Frøken! — jeg vil —

Henriette.

Madam! jeg begriber ikke —

Mistr. Oakly.

Jeg begriber det altsammen, og har alt begrebet
det længe — De skal have Deres egne Værelser, Miss
— Det troer jeg ogsaa De er bedst tient med! —
Hvor ser De see mig under Dinene?

Sir

Sir Oakly.

Vær dog for Guds Skyld ikke saa hestig, min Bedste! Du tager ganste feil her. Du veed ikke hvem Du taler med. Miss er et Fruentimmer af Stand.

Mistr. Oakly.

Det er ogsaa en standmessig Opførel i Sandhed! at forsore givte Mænd!

Henriette.

Bedste Madam! hvor kan De troe —

Sir Oakly.

Du maae vide, min Ven! det er den unge Pige, som Carl —

Mistr. Oakly.

Oppertiligt! men det gaaer ikke an, Sir! — har jeg ikke selv hørt dem lægge det hele Raad op — har jeg ikke selv hørt Deres vittige Anlæg, at De vilde skyde al Skylden paa Carl.

Sir Oakly.

Et Hiebliks Koldindighed, Bedste! — Du maae vide, det Brev, der kom i Morges, var om Miss.

Mistr. Oakly.

Jeg veed det.

Sir Oakly.

Og siden den Tid synes Carl at have været saa lykkelig at —

Mistr. Oakly.

Falske Mand! — Den List er for plump til at jeg ikke skulde merke den. — Nu er det let at begribe, hvad Du vilde sige med det, Du i Morges foreslog mig, at tage hende i Huset. Men Frokenen funde selv finde herhid seer jeg.

Sir

Sir Oakly.

Fy! fy! — min Bedste! hun har ladt sig melde hos Dig!

Mistr. Oakly.

Hos mig! — alt bedre og bedre! — har hun ikke passet Leiligheden, og kom til Dem, just som jeg var taget ud? — Men jeg er Dem forbunden for Deres Visit, Frøken. Jeg har nu havt den Ere at modtage Dem; jeg beder De opholder Dem ikke for min Skyld!

Sir Oakly.

Skam Dem! Skam Dem! Mistris Oakly! hvor kan De være saa urimelig? Er det en Opsæsel mod en Pige af hendes Charakter?

Mistr. Oakly.

Jeg har hørt hendes Charakter! Gaae kun, min deilige forlobne Frøken! Nu har De løbet bort fra Deres Fader, og stiaalen Dem bort fra Deres Tante! Gaae! gaae! her skal De ikke blive, det kan jeg sige Dem!

Sir Oakly.

Jeg beder Dig, vær roelig! Du veed ikke hvad Du selv gør! Hun skal blive!

Mistr. Oakly.

Hun skal ikke blive her et Drieblik!

Sir Oakly.

Hun skal blive her et Drieblik, en Time, en Dag, en Uge, en Maaned, et Aar! — For en Ulykke! Madam! hun skal blive her hendes hele Livs Tid, om jeg vil.

Mistr. Oakly.

Hvad?

Henriette.

Sir! Lad mig gaae, for Himmelens Skyld! jeg er Dødsens af Angest.

Sir Oakly.

Vær De ikke bange, Miss! — Hun skal blive, det vil jeg have.

Russet

(inden for).

Jeg kan sige ham, Monsieur, jeg vil op. Jeg er vis paa, hun er der, og han skal neppe kunde forbyde mig det.

Henriette.

O min Fader! mit Fader!

(Besvimer).

Sir Oakly.

See, Hun besvimer! (Griber hende) Saa ring dog! kom ind En! —

Mistr. Oakly.

Hvad! tage hende saagar i sine Arme! Nu forgaar Taalmodigheden mig!

Ellevte Scene.

Sir Russet. De Forrige.

Russet.

Hvor er det? Hvad, besvimet? (Slober til hende)
O, min gode Zette! mit Barn! mit Barn!

Sir Oakly.

Deres pludselige Komme forskrækkede hende! men hun kommer alt til sig selv igien! Hvordan er det, Miss?

Henriette.

Min Fader!

Russet.

Russet.

— Min egen Sætte! hvor kunde Du rende fra Din Fader, der holder saa meget af Dig? — men jeg vidste nok, jeg fandt Dig her.

Mistr. Oakly.

Nu! Nu da! han vidste han fandt hende her! Sagde jeg det ikke? Er Du ikke en æret Mand, at have saadan skammelig Forstaelse med en brav Mandes Datter?

Russet.

Jeg maae sige Dem, Sir, at hvad De nu tænker om den Sag, saa skal jeg ikke lade Deres Opsørelse gaae saadan hen. — Hvor tør De faae min Datter til at løbe bort, og tage hende i Deres Huus?

Mistr. Oakly.

Ga! seer Du! — det er saa klart som den lyse Dag!

Sir Oakly.

Jeg maae sige Dem, De tager feil —

Russet.

Seer De, Herr Oakly, jeg vil have Satisfaction af Deres Familie for den Tort, mig er skeet! For en Ulykke, Sir! der maae ingen Mand i hele Engeland bilde sig ind at fornærme mig.

Henriette.

Min bedste Fader! jeg kan forsikre —

Russet.

Hold Mund Tos! giv mig ikke vred!

Sir Oakly.

Sir! det er altsammen Feiltagelse.

Russet.

En Feiltagelse! har jeg ikke funden hende i Deres Huus?

Sir Oakly.

Men hun har Min Siel ikke været der nogen —
Mistr. Oakly.

Hørde jeg ikke selv, De sagde, De vilde leie Væ-
relser til hende?

Sir Oakly.

Ja, men det — Russet.

Har det ikke længe været arbeidet paa, hemmelig
at narre mig op i Tænderne?

Sir Oakly.

Det har aldrig tænkt paa — Mistr. Oakly.

Aldrig tænkt paa! — Sagde Du ikke hun skulde
blive her i Huset, enten jeg vilde eller ikke?

Sir Oakly.

Nei!

Russet.

Har De ikke sendt hende imøde, saasnart hun
kom til Byen?

Sir Oakly.

Nei! i døde næste morgen! — Russet.

Mistr. Oakly.

Har Du ikke bedraget mig med Brevet i Morges?

Sir Oakly.

Nei! nei! nei! — Nei siger jeg!

Mistr. Oakly.

Jo! jo! jo! — Jo siger jeg!

Russet.

Skal jeg ikke troe mine egne Øine?

Sir Oakly.

Jeg siger jer, I tage feil begge to!

Russet.

Russet.

For en Ulykke, Sir! jeg vil have Satisfaction!

Mistr. Oakly.

Jeg skal giøre en Ende paa disse smukke Historier,
det lover jeg.

Sir Oakly.

For Dievlen! I vil ikke lade mig tale, og jeg
troer, I er begge to lige gode! jeg vil af mit ganste
Herte ønske, I to var Mand og Kone!

Mistr. Oakly.

Fortræffelig! fortræffelig!

Russet.

Jes skal nok finde Lejlighed til at snakke med Jer!

Sir Oakly.

Finde Lejlighed at snakke! De har talt nok nu
for Deres hele Livstid begge to!

Mistr. Oakly.

See hvor vakkert! Kom nu Sir, lad Miss blive
hos hendes Fader, hun er i de bedste Hænder.

(Gaaer).

Sir Oakly.

Jeg vilde ønske, jeg kunde lade Dem blive i hans
Hænder med. Jeg kommer strax, Madam! — Et Ord,
Sir! — Deres Hidsighed, og den Vildfarelse min Kone
er i, gør mig det umueligt at forklare Dem noget nu!
Jeg er til Deres Dieneste naar og hvor De besaler.

(Gaaer).

Russet.

Ja! ja! jeg vil have Satisfaction — Nu Frøken!
saa fandt jeg Hende dog til sidst! De har gjort en sionne
Alarm her.

Henriette.

Teg har desværre været den uskyldigste Aarsag til en heel Deel Allarm.

Russet.

Uskyldig! hvad havde Du at løbe her hen efter?

Henriette.

Min bedste Fader bedrager sig i den hele Sag.
Teg har ikke været nogen halv Time her i Huset.

Russet.

For en Ulykke! Tos! gør mig ikke chatoſe i Hovedet — Du veed, jeg holder af Dig! men jeg kan ikke lide, man lyver — Men kom med, vi vil her af Huset! (Carl synger udenfor) Holla! hvad er det?

Tolvte Scene.

Carl Oakly. De Forrige.

Carl Oakly (synger).

Enhver af os ic. Hvad er det? et Fruentimmer!
Henriette! er det mueligt? min dyrebareste sødeste Henriette! jeg har sogt Dig over hele Byen, og tilsidst — var jeg træt — og ilde tilmode — og bekymret; og saa satte vi os ned, den ørlige Major og jeg, og stak en Flaske ud efter den anden paa Dit Belgaaende!

(Løber til hende).

Russet.

Purs! — hvor tor I komme min Datter nær,
naar jeg er tilstede? For Dievlen, Sir! jeg vil snakke
et Ord med Jer! —

Carl Oakly.

Oh! Sqvire Russet er her ogsaa? — Din gamle
tykke Rakker! hvordan lever Du? — men, Henriette!

bedste

bedste Pige! (griber hendes Haand) Mit Liv! min Siel!
min —

Russet.

Slip hende, Sir! Kom Sætte! — Slip ham i
Dieblikket, eller jeg —

Henriette.

Der behoves ingen Magt til at faae mig fra et
Menneske, der kan føre sig saadan op paa en Tid, da
han vidste, jeg var i yderste Bekymring.

(De gaae).

Trettende Scene.

Carl Oakly (allene).

Hør mig, Sir! — Miss! — bedste Henriette!
Herr Russet! — borte! — hun er borte! og det min
Siel i ondt Lune, og i slet Selskab! — jeg vil gaae
efter hende! — men stop! — jeg gør kun Ondt værre
— det har jeg gjort engang før — kan jeg huske.
Hvor Dievlen kom de her? Hvem kunde tænke paa,
at finde hende her i mit eget Huus? Mit Hoved løber
rundt af Luther Formodninger. — Jeg troer, jeg er bes-
kikenket — temmelig beskikenket, min Siel! jeg vil gaae
hen og sove mig ødrue, og saa vil jeg spørge mig før,
hvad alt det vil sige; for — den skælver for sin Pis-
ges Bredde!

(Han gaaer sangende ud).

Fierde Akt.

Første Scene.

I Oaklys Huse.

Major Oakly. Mistris Oakly.

Majoren.

Godt! godt! min Søster!

Mistr. Oakly.

Jeg vilde vide den rene Sandhed! Hvorfor kan De ikke sige mig den hele Historie?

Majoren.

Jeg vil ingen Ting sige Dem, der er ingen Ting at sige — De ved alt Sandheden — og desuden hvad har jeg med det at gisre? Om der ogsaa var nogen Misforstaelse i Saar — hvad kommer det mig ved? Var jeg her? Er det min Sag?

Mistr. Oakly.

Hvorfor vil De da gisre det til Deres Sag? Ved jeg ikke, at den hele Wykke er begyndt paa Deres Lystgaard, og De vilde sætte det fort her i Byen.

Majoren.

Saadan gaaer det altid i Familie-Kjævlerier. Min Broder har gjort Dem vred, og nu vil De øse Deres Galde ud paa mig.

Mistr.

Mistr. Oakly.

Fordi jeg need, De er Skyld i hans slette Opsæsel. Herr Oakly har aldrig ført sig saadan op her.

Majoren.

Seg! er jeg Skyld i det?

Mistr. Oakly.

Sa De! Det er jeg vis paa.

Majoren.

Det er mig inderlig kert.

Mistr. Oakly.

Virkelig?

Majoren.

Sa virkelig! og ingen er mig meer Tak skyldig for det end De — Kom, kom Syster! det er Tid, De maae tænke Dem lidt om. Min Broder er blevet en Fabel for den hele Bye; og efterhaanden, isald denne naragtige Sag bliver bekjendt, kommer den hele Famillie i alle Folkes Mundt.

Mistr. Oakly.

Det gior den vist, siden De gior Dem saa megen Umage for at bringe det i Gang. — I andre Huse blive de smaa Stridigheder og Misfornoelser holdte hemmelige; men her puster man først til, og siden gior man Dem med Flid bekjendt — Og det er Dem, min Herr Major, der gior alt saadant noget — jeg har ingen værre Fiende end Dem!

Majoren.

De har ingen bedre Ven, Syster!

Mistr. Oakly.

Men det er heller ingen Under. De har ingen Følelse af Menneskekierlighed, ingen Forestilling om

huuslig Lyksalighed, og ingen Begreb om Omhed eller Kierlighed til noget Fruentimmer.

Majoren.

Ingen Begreb om Plage eller Uroe — Nei! nei! og dog med alt det kan jeg elske et Fruentimmer af mit ganske Hierte med Omhed, som De siger — men saa vil jeg altid gjerne have, at hun skal vise mig en Smule Gienkierlighed.

Mistr. Oakly.

Et afskyeligt Vink! — men jeg byder Deres Ondskab Trods! — Herr Oakly kan ikke have mindste Eviol om min Kierlighed.

Majoren.

Det har jeg ikke heller — og dog har Deres Kierlighed alt det ubehagelige hos sig, som ellers folger med Had. De tager reent Livet af ham med bare Omhed; hvad er det ikke et uselt Liv han lever. De bruger ham bare til at øse Deres onde Lune ud paa.

Mistr. Oakly

Jeg beder Dem, Herr Major! —

Majoren.

Deres voldsomme Carakter gisør ham hans Huus til et Helvede, forgifter hans Maaltider, og forstyrre hans Datteroe.

Mistr. Oakly.

Hav dog den Godhed, Major Oakly, og —

Majoren.

Saadan er det, at have en Kone, der holder af Den. — Den ubetydeligste Ting opvækker Misstanke hos Dem; De sænger i Dieblifikket, og sætter den hele Faamilie i lys Rue.

Mistr.

Mistr. Oakly.

Det er mere end nogen kan taale — Nei, Herr Major, De er Nordbrænderen. De er Skyld i — Jeg kan ikke holde det ud — (grædefærdig) Fra dette Dieblik af forbyder jeg Dem mit Huus, Herr Major. Hvordan min Mand ogsaa sører sig op imod mig, saa vil jeg dog ikke være et Nov for hans usorskammeude Slægtinge.

(Han gaaer).

Auden Scene.

Majoren. Siden Carl Oakly.

Majoren (allene).

Ja! ja! jeg vidste nok jeg blev viist Døren. — Der gaaer hun nu lige tilbage til min Broder! Den Stakkels! — For Dievlen! var han bare halv saadan en Mand som jeg, saa skulde hun dandse mig frem og tilbage hele Dagen igennem, som en Væverskytte — Nu Carl! —

Carl Oakly.

Ha! Major! har De hørt, hvad der passeerte efter jeg gik fra Dem i Gaar?

Majoren.

Hørt det? Ja til viisse har jeg hørt det. Men stakkels Carl! hahaha! hvad det har været en Forplumring; jeg vilde have givet alt hvad jeg veed i Verden til jeg havde været der,

Carl Oakly.

Og jeg vilde have givet alt hvad jeg veed i Verden til, jeg ikke havde været der! — Forbandede Skæbne!

Ma-

Majoren.

At komme saa beleilig til Ende med sit Eventyr
— Din Pige var vel inderlig glad over at see Dig?
Geg tor sige, Du var ret forlbt i hende.

Carl Oakly.

Geg er ulykkelig! Hvem veed, hvor uartig jeg
har ført mig op mod hende? — jeg kan ingen Ting
huske — Jeg fortinerer at miste hende — At giøre mig
selv til et Svin! — og det paa saadan en Tid til! —
O! jeg Tosse! — jeg Tosse!

Majoren.

Geg beder Dig, vær dog roelig, Carl — quel
Dig dog aldrig saadan for ingen Ting; det bliver godt
igien den første Gang Du seer hende.

Carl Oakly.

Geg torde ikke komme for hendes Dine, og dog
er jeg utrosstelig over, jeg ikke veed, hvor hun er. Hen-
des Fader nøder hende maaskee til at tage Sir Harry.

Majoren.

Det skal jeg holde Dig fri for — for løber hun
buus i Dine Arme lige for hendes Faders Næse.

Carl Oakly.

Men hendes Faders heftige Charakter, og hendes
Sagtmadighed —

Majoren.

Sagtmadighed! oh! Narrerie! forlad Du Dig
paa, hun har sit Kions Aand. Jeg vil love Dig for,
hun er ligesom alle de andre, egensindig nok til ikke at
giøre, hvad hendes Fader vil have.

Carl

Carl Oakly.

Godt! godt! — men nu min Opsørel mod hende
— at lade mig sie for hende i saadan Forfatning! —
Det var just det vi sidst var Uvenner over.

Majoren.

Misforstaelsse! hahaha! Uvenner! hahaha! Hvad
betyder det at være Uvenner med sin Kiereste? Nu den
hele Kierligheds-Historie bestaaer jo i at blive Uvenner,
og blive gode Venner igien. De blive bare Uvenner
for at kysses til Forligelse.

Carl Oakly.

Virkelig syntes alting at have taget en god Ven-
ding — og paa den Tid fornyes vor Misforstaelsse!
— Gid Vinen blive Gift den første Gang jeg igien
drikker formeget.

Majoren.

Sa! saa siger de alle den anden Dag!

Carl Oakly.

Hvor! hvor kan hun være? Hendes Fader har
neppe bragt hende til Lady Freeloives igien, og hverken
han eller Sir Harry har Huus her i Byen — Jeg
veed ikke, hvad jeg skal troe — Jeg vil gaae ud at
søge hende, skont jeg ikke selv veed hvor.

Tredie Scene.

En Tiener. De Forrige.

Tieneren.

En Herre, der kalder sig O Cutter, vilde have
den Øre at tale med Herren.

Carl

Carl Oakly.

Han kommer mig ikke beleilig — Jeg vil ingen
see — jeg er ikke hjemme.

Tieneren.

Han siger, han har et vigtigt Erinde, og han
maae tale med Dem.

Carl Oakly.

Hvad siger S, han hedder? hvordan var det?

Tieneren.

Capitain O Cutter, Herre!

Carl Oakly.

Capitain O Cutter! det Navn har jeg aldrig i
mine Dage hørt! Kiender De noget til ham, Major?

Majoren.

Ikke det mindste! — Men Du hører, han har
noget vigtigt at tale med Dig. Jeg vil gaae.

Carl Oakly.

Han kan intet have, som De ikke maatte vide —
Beed Herr Capitainen umage sig her op. (Tieneren
gaaer) Hvad jeg vilde give til, at den ubekendte Ca-
pitain bragte mig Bud fra min Henriette.

Fjerde Scene.

Majoren. Carl Oakly. Capit. O Cutter.

O Cutter.

God Morgen, S gode Herrer! Er her nogen,
der hedder Carl Oakly?

Carl Oakly.

Carl Oakly er mit Navn, Sir! isald det kan
være Dem til nogen Dieneste.

D

O Cutter.

O meget, meget. — Jeg har et lille Vrinde til Hans Navn, men da ingen skulde vide det, kan jeg ikke komme frem med det, førend Dækket er ryddeligt.
(Veger til Majoren).

Carl Oakly.

Sir, denne Herre er min bedste Ven, og alt, hvad der angaaer mig, kan afgisres i hans Nærværelse.

O Cutter.

O, er det saa, Ven, saa kan vi gisre altting af paa Skansen. Det er intet andet end en lille Urede, der er imellem Lord Trinket og Ham, der skulde giores af. Lord Trinket har Lyft at nappes lidt med Ham, og da jeg skytte den Kaas, saa bad han mig at flye Ham den Lap.

(Giver Carl Oakly et Brev).

Majoren.

Hvad, en Udsordring, Sir?

O Cutter.

Ja rigtig, en Udsordring. Jeg skal være Hans Maades Secondant; og har Han Lyft til en lille Motion, og vil folges med den Herre, saa vil vi alle fire tage sat paa engang, og vi to vil legge hinanden paa Siden, Hierge.

Carl Oakly (læser).

Ha hvad er det? Det kan komme mig til Nutte.

Majoren.

Sir! jeg er Dem meget forbunden! (ved sig selv) Det er en lsierlig Hyr! (voit) Ja! jeg skal have den Ere at mæde det hele ærede Selskab. Jeg skal tage mit Spid med, og saa vil vi to tage Frokost sammen. De synes at være meget fier af at staaes, Sir?

O

O Cutter.

Den Onde tage mig, smager det mig ikke bedre
end salt Kjød og Skibstvebakker.

Majoren.

Men med Tilladelse, Sir! hvor kommer De med
i den Sag? veed De, hvad det er om?

O Cutter.

Djevlen brænde mig om jeg gør! Det kan være
det samme hvad det er om, seer Han, naar vi kun
bare plukkes lidt.

Majoren.

Hvordan? slaaes og ikke vide selv hvorfor?

O Cutter.

Naar Blodflaget er heiset, hvem vil saa passiere?

Majoren.

Jeg tænker, en Duel er Hverdagskost for Dem;
jeg vil vædde paa, De har været mere end engang
til det.

O Cutter.

Saas min Siel har jeg saa! til Lands og til
Vands! Det kommer den smaa Terenz O Cutter paa
Et ud. Da jeg var sidst i Dublin, sloges jeg med En,
der snod mig for tusind Pond; med to, som foer med
Marsvinet; om Sally macquire, med En, der skældte
min Hund for et Bæst; og med tre, om noget der
stod i Aviserne. Men siden jeg er kommen til Enges-
land igien, har jeg, den Onde tage mig, ikke haft det
ringeste at gisre.

Carl Dahl.

(ved sig selv).

Det er en Lykke! men min Glæde vil røbe mig.
(høit) Vil De have den Godhed, Sir! at formelde
Hans

Hans Maade min Respect, og forsikre jeg skal have den
Ære at giøre ham min Opvartning.

O Cutter.

Ia saa den Onde tage mig, vil jeg saa! Ma,
Hierte! kommer han med?

Majoren.

Det kan De forlade Dem paa. Vi vil gaae selv
Skolen igiennem Quart, Terz og Secund! Capitain!

Carl Oakly

(ved sig selv).

Nu maae jeg see at fritte ham ud. (hoit) Jeg
troer, den Tid, Hans Maade har fastsat i Brevet, er —

O Cutter.

Riktig, Hierte — Klokkens sep.

Carl Oakly.

Og Stedet er — er — bag Montagues Huus,
troer jeg.

O Cutter.

Nei, Hierte! ved Krindsen i Hydepark! — Jeg
har selv valgt det Sted, for det vi kan være i Roe.

Carl Oakly.

Riktig som De siger, Krindsen i Hydepark — jeg
havde glemt det — Godt, Cir! jeg skal ikke blive borte.

O Cutter.

Jeg, den Onde tage mig, ikke heller. Den smaa
Terenz O Cutter vil splitte mig have reen Leeg, eller
vide, hvorfor! Altsaa! Hans Tiener, Hierte!
(Gaaer).

Majoren.

Hahaha! Hvad det var for en Fyr! saa forkippet
paa at slaaes, som en Hanekylling!

Carl Oakly.

Der kunde aldrig træsse noget lykkeligere!

A a

Ma-

Majoren.

End Øt have Udsigt til at saae en Kaarde gien-nem Liver! Den Lykke forlanger jeg ikke.

Carl Oakly.

Onsk mig til Lykke! Onsk mig til Lykke! Jeg har fundet hende, min Pige! min Henriette — Hun er i et Vertshuus i Holborn, Major.

Majoren.

Hvad? Hvor veed Du det?

Carl Oakly.

Den rare, gode, allerkiereste, dumme Capitain har givet mig et galt Brev.

Majoren.

Et galt Brev?

Carl Oakly.

Sa! et Brev fra Lord Trinkel til Lady Freeloze.

Majoren.

Det var Dievelen! Hvad staer deri.

Carl Oakly.

Det jeg nu fortalte Dem, at hun er i et Verts-huus i Holborn — og saa en Undskyldning fra Mylord, at han ikke i Formiddag kan giøre hendes Maade sin Opvartering, som han havde lovet, da han har fuldt op at giøre med hans Anslag paa Henriette.

Majoren.

Saa saa! en Complot mellem Mylord og Myladi.

Carl Oakly.

Hvad det er for en Complot, veed jeg ikke; men jeg vil tage mig den Frihed at tage en Haand i med; Saa kan maaskee hans Maade og jeg modes, og afgiøre vor Urede, som Capitainen siger, før i Morgen tidlig. Der, læs selv! Major!

Ma-

Majoren

(tager Brevet, og læser).

Hum — hum — hum — ypperligt! og hvad vil
nu Du?

Carl Dalkly.

Seg vil paa Hieblicket gaae derhen.

Majoren.

Saa skal Du tage mig med. Hvem veed, hvad
hans Maade har for? jeg begynder at frygte, der er
Ugler i Moesen.

Carl Dalkly.

Nei! nei! frygt De ikke for mig! finder jeg, jeg
har Dem nødig, skal jeg lade Dem det vide.

Majoren.

Nu vil Du igien bære Dig ad som et galt Mens-
neske! — Falde med Døren ind i Huset, og gaae frem
med Ild og Sværd, og selv skytte Dig i Fortræd.

Carl Dalkly.

Nei! nei! lad De kun mig raade! Jeg vil gaae
in cognito, lade min Vogn staae noget derfra, gaae
forsiktig til Værks, og tage mig vel vare, det lover jeg
Dem. — Jeg tenkte aldrig, jeg skulde nogentid have
glædet mig over at faae en Udsordring; men det var det
lykkeligste der kunde hænde mig. Farvel! Farvel Uncle!

(Gaaer hurtig bort).

Majoren.

Det staaer mig ikke saa rigtig an alt det — og
dog kan jeg heller ikke troe, hans Maade havde saa
meget dybe Anlæg — Carl kan let være ham for-
snue. — Hør! —

Femte Scene.

En Tiener. Majoren.

Tieneren.

Herr Major.

Majoren.

Hvor er min Broder?

Tieneren.

Paa sin Stue — Han er ene, Herr Major.

Majoren.

Og hvordan er han?

Tieneren.

Jeg veed ikke andet, end han er ganske vel, Herr
Major.

Majoren.

Ja! ja! men er han i godt Humeur?

Tieneren.

Jeg blander mig aldrig i Familiesager, gior ikke
jeg, Herr Major.

(Gaaet).

Majoren (allene).

Godt sagt! — kanskere ingen stem Advarsel for
mig! — Hvad det dog er en sær Verden vi leve i
— to Mennesker kan ikke holde mere af hinanden end
min Broder og hans Kone, og dog kunde de værste
Tiender ikke pine hinanden værre — Ach! havde han
bare det halve af min Lænkemaade! — Og dog flettes
han ikke Forstand — men jeg liender ham. Han pyn-
ter det ud med Maximer, og Stumper Philosophie,
og Enber Gentenzer — Jeg maae leve i Fred — Taals-
modighed er det bedste Middel — Et roeligt Liv kan
ikke kibbes for dyrt, og saa videre; dog maae jeg ikke
giore

giore ham Uret, i Gaar har han fort sig op som en Mand! Oliv saa ved! Broder, bliv saa ved! eller alting er ude med dig. — Siden der alt er Allarm i Leiren, vil jeg see at snedde, medens Jernet er varmt. Jeg vil gaae op til ham, holde en af mine Morgenprædikener for ham, og see, jeg kan overtale ham til at gaae strax ud med mig, eller faae ham til at giore noget andet, der er aabenbare Oprør imod hans Huusfrues Enevoldsmagt. Død og Plage! Broder! gior dig splitter gal, og sæt Stuen paa Loftet. — Havde jeg en Kone! — For en Ulykke! det er dog en Jammer, at ingen veed at omgaaes en Kone, uden en Pebersvend.

(Gaaer).

Siette Scene.

I Vertshuset i Holborn.

Henriette (allene).

Hvad skal der blive af mig? min Fader er forsbitret og dov mod alle Forestillinger, og han har utsykkelig besalet mig at blive her og modtage den dumme Baronets sorhadte Erklæringer — Og blandt mine Ulykker er Carls Opsørel i Gaar ikke den mindste, saa ryggeslos! saa forfalden, og dog! — jeg skammer mig ved at tilstaae mig det selv — jeg elsker ham, og Doden selv skal ikke faae mig til at give Sir Harry min Haand — men der er han! — hvad skal jeg nu sige ham?

Syvende Scene.

Miss Henriette. Sir Harry.

Sir Harry.

Tiener, Miss! — Hvad, ikke et Ord? — De
skammer sig kanske! — Ja saa vil jeg snakke! — See
Miss! jeg er ikke en Kørl, der snakker meget — hvad
skal den Snakkeras til? — Det er ligesom man vilde
narre Folk — Hvad synes De om mig til Mand? —
jeg er en dygtig ung Knæs, har en god Reisning og
rene Venner, og ikke hverken Nokke eller Tykke.

Henriette.

Sir! jeg forstaer Dem ikke! — vil De tale et
Sprog, jeg forstaer, saa vil jeg svare Dem.

Sir Harry.

Et Sprog De forstaer! — jeg taler vor Modersmaal, og det saa godt og bredt som nogen — Hvad
synes De om mig til Mand? det er dog vor Moders-
maal! er det ikke? — jeg forstaer mig ikke paa Jeres
Parle me francois, gør ikke jeg — Hvad synes De om
mig til Mand? Sqvire Russet siger, De skal tage mig.

Henriette

(ved sig selv).

Hvad skal jeg sige til ham? — det er bedst at
være artig — (Hoit) Jeg troer, Sir, De fortiner en
meget bedre Kone, og beder —

Sir Harry.

Bedre! nei! nei! saa klog De ogsaa er, sanger
De mig ikke saadan! — De er mig god nok.

Henriette.

Sir Harry! Oprigtighed er bedre end alle Com-
plimenter. De maae undskynde mig; jeg maae erkløre,

jeg

jeg vil aldrig være Deres Kone; og har De virkelig Godhed for mig og min Lykhalighed, lader De al Fordring paa mig falde. Vor jeg bede Dem, Sir, at overtale min Fader, ikke at drive paa et Givtermaal, som jeg har fast besluttet aldrig at sige Ja til?

Sir Harry.

Hoordan? hvad? holla! — Røb er Røb, Miss! det er klappet og klart paa begge Sider. —

Henriette.

Lad for Himmelens Skyld Deres Fordring fare, Sir! — Jeg kan aldrig blive bragt til — jeg kan ikke —

Sir Harry.

Hvad! først slutte Røb, og siden komme med Flaufer. Det er intet noget det! Et Ord er et Ord over al Verden!

Henriette.

Lad mig bevoege Dem, Sir! jeg har fast besluttet, jeg vil ikke øgte Dem, det gaae som det vil.

Sir Harry.

Men Deres Fader har besluttet, De skal øgte mig, Miss! — saa har jeg Spillet vundet! Giv Hæsten sig gal, saa kiender jeg min Rytter!

Henriette.

Hæsten! Sir! tager De mig for — dog jeg til giver Dem. Jeg beder Dem samtykke i mit Forslag; det vil være til begges Bedste!

Sir Harry.

Jeg kan ikke!

Henriette.

Lad mig overtale Dem.

Sir Harry.

Det kan ikke lade sig giøre, siger jeg!

Aa 4

Hen-

Henriette.

O! jeg beder Dem! giv det!

Sir Harry.

Jeg kan Gud forbande mig ikke!

Henriette.

Jeg besværger Dem — (Sir Harry sliter) Hvad?

De spotter mig?

Sir Harry (sanger).

Skal jeg eller skal jeg ikke? jo jeg troer jeg giver
ter mig!

Henriette.

Jeg givte mig med Dem? — heller med — jeg
veed ikke hvem!

(Hun gaaer i Vrede op og ned).

Sir Harry.

Hun gaaer godt! hun har et skionne Godskifte —
og en rar Reisning! —

Henriette.

Elendige! taler De om mig, som jeg var en Hest?

Sir Harry.

Ja ja! hvorfor ikke? Havde I fornemme Fruer
halvt det Gode ved Jer, min Hest har, var der ikke
saa mange, der fortrød Risbet.

Henriette.

Og hvis deres nederdrægtige Mænd holdt halv
saa meget af dem, som af deres Heste, levede de bedre
med dem.

Sir Harry.

Det kan saa være — Men hvorfor vil jeg her
staae og slæbbre — Squir Russel skal staae Deres Nyks-
ker at vide — han skal nok curere Hende — Nu gaaer
jeg hen til ham! —

Hen-

Henriette.

Gaae, hvorhen De vil, naar De fun gaaer fra mig.

Sir Harry.

Han temmer Hende nok! — Vil Toilen ikke forsæde, saa tager han en Kapsun til — han temmer Hende Gud forbande mig nok!

Ottende Scene.

Henriette (allene). Derpaa *Sir Russet*.

Henriette.

Den Glendige! — men jeg burde ikke have ladt mig opbringe af hans Grovhed! — jeg kunde ikke vente andet af ham, og han er under min Vrede! — Hvad det forhadte Menneske dog har gjort haade mig og min stakkels Fader Bekymring! Jeg har aldrig før været min Fader ulydig, og dette mit Aflag er ham saa meget imod. I alt andet vilde jeg være Lydigheden selv; og i dette Dieblik, da jeg frygter hans Vrede, bløder mit Hjerte over hans Bekymring. — Jeg vilde ønske, jeg kunde adlyde ham.

Russet

(kommer ind).

Er Du ikke stem Tøs! — en egensindig, haardnakket, trodsig —

Henriette.

Min bedste Fader!

Russet.

Hør Gette! tie stille! — gør mig ikke vred! — Vil Du have ham? — svær mig paa det! — Naa! hvorfor snakker Hun ikke? Vil Du have ham?

A a 5

Hen-

Henriette.

Kierreste bedste Fader! alt andet i Verden —
Russet.

Hvad alt andet! alt andet? nei hør engang, alt andet! — Du skal kronedød have ham! — Du skal tage ham! — tage ham, og det endnu i Aften! — Lovte Du ikke at tage høflig imod ham; hvor kom Du til at være uartig mod ham?

Henriette.

Min Fader! jeg tog meget høflig imod ham; men han forte sig saa usorskammet og utaalelig op —

Russet.

Usorskammet! jeg skal kronedød brække hans Hals! — Usorskammet mod min gode Jette! den Slyngel, den Kieltring, den Øre! — Jeg skal — Men det er Logn, jeg veed det er Logn! Det tor han ikke; han tor ikke være usorskammet! Vil Du have ham? svar mig paa det! vil Du have ham? — Du skal krongaardedød tage ham!

Henriette.

Har De nogen Kierlighed for mig? —

Russet.

Kierlighed for Dig? — Du veed, jeg holder af Dig! Du veed, Du er Din stakkels Faders Diesteen! — Jeg twang Dig ikke, holdt jeg ikke af Dig! — Er det andet jeg vil end Dit eget Vel? — Men jeg veed nok hvad Du vil; Du vil have den unge Oakly, en liderlig fordrukken —

Henriette.

Skaan mig for Sir Harry, og hvis jeg saa nogen tid givter mig uden min Faders Samtykke, saa skyd mig for evig!

Russet.

Russet.

Seg vil forskyde Dig, tager Du ikke Sir Harry.
Henriette.

Betenk min bedste Fader, De gisr mig ulykkelig!
— Jeg vilde give mit Liv for at adlyde Dem, men
jeg kan ikke bestemme min Haand, ved at give den
bort til en Mand, mit Hjerte affyter. — Fri mig fra
denne grusomme Besaling, og det skal være min Lyksa-
lighed at adlyde Dem i alt, hvad De ellers befaler.

Russet.

Du lægger mig i Graven, Jette! — Du lægger
mig i Graven! — Jeg skulde giøre Dig ulykkelig?
Er det ikke Din Lykke, jeg vil giøre? — er det ikke
den rigeste Mand i vor hele Egn? — Falder Du det
ikke Lykke? — gaaer ikke alle de blegnæbbede Piger i
det hele Grevskab, og smidster ad ham, og vilde gierne
have ham? — og Du er saa egenfindig, og trodsig og
obstinadsig! — Du skal kronedød have ham!

Henriette.

Men for Himmelens Skyld —

Russet.

Hold Mund Jette! — jeg vil ikke høre mere af
Din urimelige Sladder! — Du skal tage ham! det
siger jeg Dig! Du skal tage ham, og det i denne Af-
ten! — Jeg gaaer nu lige hen at løse Kongebrev og
hente Præst! — Hvad vil jeg staae her og kævles med
Dig? er jeg ikke Din Fader? raader jeg ikke for Dig?
— Du skal have ham!

Henriette.

Min Fader!

Russet.

Ikke et Ord! Du skal have ham! (Gaaer).

Ni-

Niende Scene.

Henriette (allene). Siden Carl Oakly.

Henriette.

Min Fader! hør mig! kun et Ord! — han vil ikke høre mig, og gaaer hen at bringe dette forhadte Givtermaal i stand! — hellere døe end samtykke deri! — Du skal have ham! — o! vilde dog Fædrene bestyrke deres Besalinger med bedre Grunde! — og dog ynker jeg ham, uagtet han bedrøver mig. Han lod mig høre Carls Uds্যevelser og Liderlighed — Ha! desværre! han havde alt for Met! jeg seer, han er en Slave af hans Uddyder! og det var min Pligt at overvinde en Kierlighed, som ikke kan andet end giøre mig ulykkelig. (Carl Oakly kommer ind i Overkiale, og uden Haarde) Ha! hvad seer jeg?

Carl Oakly.

Sagte! dyrebare Henriette! giør ingen Allarm! jeg har gaaet en heel Time paa Luur omkring Huset; nu saae jeg Deres Fader og Sir Harry gaae ud, og greb denne sionne Leilighed at kaste mig for Deres Fodder.

Henriette.

Sir! De har giort Dem megen forgivæves Ulejlighed. Jeg ventede ikke den Ære af Deres Besøg.

Carl Oakly.

O, bedste Henriette! Deres Ord og Dækast gien-nemborer min Siel. De kan ikke forestille Dem, hvad jeg lider og har lidt siden i Astes; og dog har jeg i lykkeligere Hieblik smigret mig med, at den Tieneste, jeg var saa lykkelig at vise Dem hos Lady Freeloves, skulde tale lidt til min Fordeel.

Hen-

Henriette.

De erindrer, Sir, at De skyndte Dem at faae
Leilighed til at opgrave min Forbindtlighed.

Carl Oakly.

Jeg erindrer det skamfuld og fortvivlet; men gib
jeg maae dese, om min Glæde over at have frelst Dem
fra et slet Menneske, ikke var Skyld i det. Jeg var
meer end halv drukken af Glæde, og Vinen overvandt
mig let — Men jeg skælver ved den Tanke, at jeg
maaske har fort mig saadan op, at De ikke kan til
give mig.

Henriette.

Om jeg tilgiver Dem eller ikke, det er meget
ubetydeligt, Sir!

Carl Oakly.

O, dyrebare Henriette! overs mig med de bits-
terste Bebreidelser, straf mig, som De vil, kun see
og tael ikke til mig med den Ligegyldighed og Kulde!
Skal jeg tage Dem for en Forseelse, da mit Herte
hænger evig ved Dem, da jeg elsker Dem saa ubes-
krivelig?

Henriette.

Var der noget Tegn paa Kierlighed i Deres Ops-
førel i Gaar! at begrave Dem i Sviir, da jeg var
udsat for de gruesomste Bekymringer!

Carl Oakly.

Jeg soler, jeg soler min Skændsel, og tilstaaer den!

Henriette.

De tilstaaer, De veed ikke selv, hvordan De har
opført Dem. Maae jeg ikke skælve, naar jeg blot
tænker paa en Mand, der er hensalden til en Last,
som

som sætter ham ud af Stand til at vide hvad han selv gør?

Carl Oakly.

Gorskyd mig, hvis jeg nogentid gør mig skyldig deri igjen. Henriette! jeg svæver i den grusomste Frygt for at miste Dem for evig. Stuepigen, som jeg kibbede til at lade mig komme herop, sagde mig, Deres Fader og Sir Harry talte om Kongebrev, da de gik ud. Hvad skal jeg troe? Et det muligt De kan oposre Dem til Sir Harry? (Henriette tår) Kan De give en anden Deres Haand? Nei lad mig endnu befrie Dem! lad os benytte os af dette lykkelige Døblik; min Vogn holder paa Hjørnet af næste Gade; lad mig bevæge Dem, siden de andre ere borte, og jeg kan befrie Dem fra at tvinges til et forhadt Givtermaal!

Henriette.

Nei! jeg vil oppebje Udfaldet, hvad det saa bliver, Carl! Jeg er alt for villig — De skal ikke nøde mig til at øgte Sir Harry — men Deres Opsørel — det er ingen halv Time siden min Fader lod mig høre Deres Uordentlighed.

(Grædende).

Carl Oakly.

Jeg seer min Daarlighed, og skammer mig ved den. De har bragt mig tilbage, Henriette! ved Gud har De saa — være alle Fruentimmer saa opmærksomme paa Deres Elsters Søder, vilde en Nyageslos blive et sielden Syn — Men lad mig overtale Dem til at flye hersra, medens De kan. Major Oakly vil med Forsnøielse modtage os i sit Huus — Jeg gyser, naar jeg tenker paa, hvad De vover ved at blive her.

Hens

Henriette.

Nei jeg har fast besluttet at blive — Forlod jeg min Fader anden Gang, gik jeg aabenbare bort med et Menneske, hvis uordenlige Opsørel han saa nyelig har været Bidne til, saa gav jeg ham Grund til at være vred, og satte min egen Ære en Plet paa!

Carl Oakly.

Jeg Daare, jeg Daare! hvor ulykkeligt har jeg gjort mig selv! — Betenk, bedste Henriette! Deres besynderlige Forfatning. Desuden har jeg Aarsager at frygte for, der ere andre Anlæg gjorte mod Dem.

Henriette.

Mod andre Anlæg kan jeg ingensteds værk saa sikker, som hos min Fader.

Carl Oakly.

Tiden forløber, lad Dem overtale!

Henriette.

Jeg har fast besluttet at blive her.

Carl Oakly.

De bringer mig til Fortvivelse! — For Himmelens Skyld! —

Henriette.

Jeg vil ikke tænke paa det!

Carl Oakly.

Betenk! dyrebare —

Henriette.

Jeg betænker, Deres Opsørel har gjort det ganzte uanständigt for mig at betroe mig til Dem!

Carl Oakly.

Min Opsørel! hvilken Pine! — Men, bedste Henriette! Den fare De er i, Nødvendigheden!

Li-

Tiende Scene.

De Forrige. Stuepigen.

Stuepigen.

Aah! Frøken! der er en stor Ulykke paa Førde —
 Gaa sandt jeg staer her, har ikke en Hverver taget
 de to Herrer og ført dem bort, alt det den ene raabte
 paa, at han var Baron, og den anden, at han var
 Sqvire og Herremand.

Henriette.

Taget af en Hverver; det er ikke mueligt.

Carl Oakly.

H! nu kommer Anlægget for en Dag. Men jeg
 skal være hos hans Naade!

Stuepigen.

Hvad i al Verden skal vi gisre, Frøken? Hosbond
 og Gaardskarlen Hans og Staldkarlen ere allesammen lo-
 ben efter Dem! Jeg har aldrig seet saadan et Mirakel!
 (Gaaer).

Ellevte Scene.

Carl Oakly. Henriette. Siden Lord Trinkel.

Henriette.

Kunde jeg troe, det var Deres Paafund, Sir,
 vilde jeg aldrig see Dem for mine Nine meer.

Carl Oakly.

Jeg vilde heller dse end være skyldig i det. Det
 er en Streng af Lord Trinkel, det er jeg sikker paa.
 Han havde noget for, det veed jeg af et Brev, som
 faldt i mine Hænder i Morges.

(Henriette giver et Skrig fra sig).

Carl

Carl Oakly.

Ha, der kommer han! nu er det tydeligt noꝝ.
Vær ikke bange, min Bedste! jeg skal nok forsøre Dem;
men nu maae jeg bede Dem, overlad Dem til mig.

Lord Trinkel.

(Kommer ind).

Nu, Miss! — Peste! er han der igien — Nu
da (trækker sin Kaarde) Kom Sir! jeg seer, De har
ingen Kaarde, lad Miss fare! lad hende fare, siger jeg,
eller jeg løber min Kaarde igennem Dem!

(Vil falde ud imod Carl).

Carl Oakly

(Stager en Pistol frem).

Tre Skridt fra Livet, Deres Maade! jeg er for-
synet. Kommer De et Skridt nærmere, soaer Deres
Maade et Par runde Kugler gennem Hovedet!

Lord Trinkel.

Hvad? Hvad er det? Pistoler!

Carl Oakly.

Til Deres Maades Dieneste! Kaarde og Pistoler,
Mylord! De veed det er vore Baaben! Skulde denne
slaae Klik, saa har jeg Magen til den i Lommen. —
Vær ikke bange Miss! Hans Maade har skaffet Deres
Slegt og Venner til Side, men han sørger vist selv
for Dem! Skal jeg lade Dem være ene med Ham?

Henriette.

Grumme Carl! De veed, jeg maae følge Dem.

Carl Oakly.

Lidt længer fra Døren, om Deres Maade behager?

(Vinker med Haanden).

Lord Trinkel.

Sir! Peste! Miss!

B 6

Carl

Carl Oakly.

Lidt længer endnu, Deres Maade!

Lord Trinket.

Men, Sir! Herr Oakly!

Carl Oakly.

Jeg har ikke Leilighed at tale med Deres Maade nu! — Maae jeg umage Deres Maade lidt længere hen til den Side — De veed, hvor jeg er at finde — Har De noget at befale til Miss Russet, saa har De den Godhed at erkynlige Dem om hende hos mig! — Behager Deres Maade at træde et Par Skridt tilbage endnu! (holder Pistolen paa ham) Deres Maades underdanigste Tiener!

(Gaaer med Henriette).

Lord Trinket

Cene, seer ester dem, og tier noget).

Her har jeg sur mon honneur giort en latterlig Figur. Saa har jeg anlagt saa dyb en Plan blot for at tiene ham! Dievelen tage saadanne Intriguer, og alle ensoldige Landsbyepiger, der kan opofre en Mand af Stand, for En, ingen veed, hvem er!

Femte

Femte Aft.

Første Scene.

I Lady Freeloives huus.

Capitain O Cutter. Lord Trinkel.

Lady Freeloove med et Brev.

Lord Trinkel.

Har man nogentid seet saa ulykkelig! Peste! Capitain,
hvor kunde De begaae saadan en Buk?

O Cutter.

Jeg har ikke tænkt paa en Buk, Deres Maade.
Jeg skulde levere to Breve, og naar hver af dem fil
eet, tænkte jeg, det var nok.

Lady Freeloove.

Og altsaa, Myslord, har den vittige Capitain givet
den unge Oakly det Brev, der var til mig, og her
har han bragt mig en Udsordring.

Lord Trinkel.

Det er latterligt! Aldrig var nogen Ting mere
mal apropos — Læste De da ikke Udskriften, Capitaine?

O Cutter.

Hvem jeg? den Onde tage mig, om jeg gjorde!
jeg har aldrig læst i mine Dage!

Lord Trinkel.

Veste! hvor ørgerligt! jeg havde nu forsikret Tie-
nestefolkene, og faaet allesammen af Veien, da alting
var en train!

Lady Freelove.

Nu, man maae aldrig tage Modet, Mylord!
Salt er det gaaet, det er sandt! men dog troer jeg
nok, jeg skulde finde paa en Maade at faae alting i
Orden igien.

Lord Trinkel.

Hvordan da? hvordan? min guddommelige Lady
Freelove! hvordan?

Lady Freelove.

Maar nu Deres Maade gik hen, og befriede de
to Landshyjunkere af deres Klemme, sik dem til at
troe, det var en Streg af den unge Oakly for at kom-
me til at bortsnape min Niece, og saa gjorde Dem en
Hortieneste hos Faderen af den Tieneste, De visste ham!

Lord Trinkel.

Ubetalelig! jeg vil strax lægge Haand paa Verket!

O Cutter.

Har Deres Maade noget at flye mig at bestille?

Lord Trinkel.

Nei! nei! Slip mig bare de Folk los igien, og
hold Dem saa ude af Farvandet kiere Capitain!

O Cutter.

Hiertelig gierne! men De tage en gal Raas begge
to! alt det er ikke en Vibes Tobak værd! Vilde De
lade mig runde, jeg skulde give ham noget at bide paa,
det lover jeg for — men den Onde tage mig, om der
ikke maae Skrup til, skal det blive godt!

(Gader).

Lady

Lady Freeloove.

Haha! den arme Capitain!

Lord Trinkel.

Men hvor skal jeg hen med dem, naar jeg har sat dem paa fri God?

Lady Freeloove.

Ingen andensteds end til Herr Oaklys! De kan være vis paa, min Niece er der.

Lord Trinkel.

Herr Oaklys — Men betænker Deres Maade, det er at gaae lige ind i Fiendens Ild — og give dem en Dementi lige i Dinene?

Lady Freeloove.

Saamiget des bedre! — Gaae Deres Fiende lige under Dinene, saa skal De see, han giver snart Riss! Hvad Forskiel er der vel paa sandt og usandt, naar man allene staer fast paa det, man siger. Folk kom aldrig efter en Ting, som var ikke sandt, naar man bare altid havde Dristighed nok til at paastaae den.

Lord Trinkel.

Nu! min Pande flettes just ikke Malm, naar det behoves. Men at gaae imod en heel Flok, som jeg kan være vis paa vil modsigte hvert Ord, jeg taler, er saa farligt —

Lady Freeloove.

Men at lade Russet være ene iblandt dem, er ti gange mere farligt. De kan være vis paa, det første Sted, hvor han gaaer hen efter sin Datter, er til Oaklys, og ganer De ikke med ham, saa troer han alt hvad de snakke ham for der. De synge alle een Vise, og der er ikke et Menneske der, som kan sige dem imod; og

saa vilde beres tøsede Sandhed vinde Seier, og det maae ikke være! Nei! nei! — De maae tilforladelig stride til det yderste, Mylord!

Lord Trinket.

Belan! jeg vil gaae! sur mon honneur — og kunde jeg giøre mig Haab om Deres Maade som Corps de reserve?

Lady Freeloze.

Jeg skal tilforladelig møde Dem der. — Ha Mylord! det er ingen Ting! det skulde være haardt, skulde ikke to Personer af Stand kunde blive færdig med saas dan noget Kram, som den Oaklystte Familie.

Lord Trinket.

Det forbandede gemene Tsi! — men jeg spilder Tiden! — jeg maae efter Capitainen; og altsaa jusqu' au revoir til Oaklys. Deres Maades underdanigste Tiener! — De lader mig dog ikke vente forgieves.

Lady Freeloze.

De kan forlade Dem paa, jeg kommer der! (Lord Trinket gaaer) Det er en smuk Historie! — den listige lille Lasse har været os alle for klog — Godt! hvad er der nu ved at giøre? Maar en Dame du Ton indvikler sig i noget, der ikke er saa rigtigt, er der ikke andet, der kan hielpe hende udaf det, end en fornem Fri postighed. Jeg vil nu tage ganske dristig hen til Oaklys, som jeg har lovet; og seer jeg, det kan lade sig giøre, besordrer jeg Partiet med Mylord! men finder jeg, Tingene har taget en anden Vending, saa maae deres Maade forlade mig! I saa Hald planterer jeg ham i al Stilhed, lader som jeg ikke veed det mindste af hans Hensigter, og giver min Visite det Udseende, som

som om jeg kom for at gratulere min Niece, og den
Ægtefælle, som Skæbnen, hendes vise Fader, eller
hendes egen latterlige Person har udsgt til hende.

(Gaaer).

Anden Scene.

Madame Oaklys Cabinet.

Madame Oakly. Siden Toilette.

Mistr. Oakly.

Det bliver værre og værre! han har aldrig viist
saa megen Foragt for mig før — Gaae ud, uden saa-
meget som at sige mig et Ord, eller tænke paa, jeg er
til! — det har jeg den Major at takke for! — hvor
kunde han saae ham ud? — og hvor kunde min Mand
gaae med ham? (Toilette kommer) Nu, Toilette!

Toilette.

Herren er ikke kommen hjem endnu, Madam!

Mistr. Oakly.

Hvor er han henne?

Toilette.

Det veed jeg ikke, det kan jeg sværge paa!

Mistr. Oakly.

Hvorfør veed hun det ikke? Hun veed heller al-
drig noget — men jeg vil vædde, Hun vidste det nok,
naar Hun vilde ud med det — Det faaer Hun mig
ikke til at troe, Hun ikke veed af, hvor min Mand
gik hen i Dag!

Toilette.

Gid jeg maae døe paa Stedet, Madam! det var
en hoi Eed, om jeg veed! jeg kan forsikre Madamen
paa, at jeg vist og sandt ikke veed meer af det, end

det Barn, der er født i Mat. Der er Monsieur Paris,
Herrens Kammertjenere, han veed —

Mistr. Oakly.

Hvad veed han?

Toilette.

At jeg ikke veed noget af det.

Mistr. Oakly.

Hvor er Paris? Hvad bestiller han?

Toilette.

Han er oppe paa Herrens Værelse, Madam!

Mistr. Oakly.

Lad ham komme ned.

Toilette.

Sa, Madam!

(Gader).

Mistr. Oakly.

Hon er vist nok løbet efter den unge Mamsel! —
Hans Dristighed, og Majorens Uforstommenhed ørgrer
mig usigelig.

Tredie Scene.

Mistris Oakly. Toilette. Paris.

Mistr. Oakly.

Hvor er Hans Herre?
Paris.

Il est Sorti!

Mistr. Oakly.

Hvor gif han hen?

Paris.

Ah, Madam! Je n'en sai rien! jeg det ikke veed!

Mistr. Oakly.

Der er ikke En, der vil sige mig noget! Hvor
for sagde Han mig ikke, Hans Herre gif ud?

Paris.

Paris.

Jeg ham klæder paa! Je ne me souci pas du reste!
Han gaae, hvor han vil — Det jeg ikke har med at giøre.

Mistr. Oakly.

Jo! det skulde han have sagt mig! det har han
at giøre! — og passer han ikke bedre, hvad han har
at giøre, skal han ikke blive gammel i Gaarde her,
det kan jeg lade ham vide.

Paris.

Voila quelque chose d' extraordinaire!

Mistr. Oakly.

Staae ikke der, og sladder og træk paa Skuldrene;
gaae mig hen og forhør — gaae! — og skaf mig at
vide, hvor han er henne.

Paris.

Jeg ikke veed, hvad jeg skal giøre; jeg vil falde
John!

Mistr. Oakly.

Lad John komme ind!

Paris.

De tout mon coeur! Jean ici! John! Madam
vil tale ham!

(Gaaer).

Mistr. Oakly.

Den Uforstammede! hans ublue Alvorlighed og
Ligegyldighed er ikke at udholde — Toilette!

Toilette.

Madam!

Mistr. Oakly.

Hvor bliver John af? hvorsor kommer han ikke?
hvorsor staaer hun der, og lægger hænderne sammen?
Hvorsor gaaer hun ikke hen og henier ham?

B b 5

Toi-

Toilette.

Io, Madam! nu gaaer jeg — der kommer han!
John! Madamen vil tale med ham.

Fierde Scene.

Mistr. Oakly. Toilette. John.

Mistr. Oakly.

Hvor er Jer Herre?

John.

Ude, Madam!

Mistr. Oakly.

Hvorsor gif I ikke med?

John.

For han kørte udi Majorens Vogn, Madam!

Mistr. Oakly.

Hvor kørte de hen?

John.

Jeg tænker, de kørte til Majorens, Madam!

Mistr. Oakly.

I tænker det! Veed I det ikke?

John.

Jeg troer det, men jeg kan ikke sige det for vist,
Madam!

Mistr. Oakly.

Troer, og tænker, og veed ikke, og kan ikke sige
det for vist! I er noget dumt Kraim tilsammens!
Gaae til Jer Atbeid! (John gaaer) Hør! (han kommer)
Gaae hen til Majorens! nei! — det hielper ikke! gaae
kun! (han gaaer) Jo! hør! (kommer igien) Gaae hen til
Majorens, og see, om min Mand er der.

John

John.

Skal jeg formesde Deres Respekt, Madam!

Mistr. Oakly.

Min Respekt! Dit dumme Spetakel! gaae Jer
Vei! (John gaaer) Kom hid! (kommer igien) Kan I da
ikke gaae hen til Majorens, og kasse mig at vide, om
min Mand er der! og ikke bryde Jer om videre?

John.

Jo jeg kan, Madam!

Mistr. Oakly.

Nu, hvorfor gaaer I da ikke? og kom mig snare
igien — Hør John!

(John, som gif, kommer igien).

John.

Madam!

Mistr. Oakly.

Ikke noget! gaae kun! (han gaaer) Hvad den
Mand dog gør mig Sorg! Hør John!

John

(kommer igien).

Madam!

Mistr. Oakly.

Slik mig Portneren herop!

John.

Ja, Madam!

(Gaaer).

Toilette

(ved sig selv).

Nu! hun er brav i Dag! Det seer godt ud for
mig. (Høit) Vil Madamen klædes paa?

Mistr. Oakly.

Jeg beder Hende, Mamsel, at Hun ikke kommer
og plager mig med sin dumme Sladder — Jeg har
nok

Den skinsyge Kone.

nok at tænke paa! Hvor er nu Portneren? hvorfør mon det Tossehoved ikke har sagt, han skulde komme herop? Hvad skal nu det sige?

John

(kommer igien).

Madam! i dette Døblet kom Herren hjem, og Majoren var med ham, og den unge Herr Oakly, og den Dame, der var her i Gaar.

Mistr. Oakly.

Godt! (John gaaer) Kommen hjem! — ja til visse er han kommen hjem — og det paa en ganske besynderlig Maade! — Det er reent at bryde med mig! — Men jeg vil gaae ned, og vise dem, jeg er ikke Kone for at lade mig saadan begegne! (gaaer) Eller hie — Jeg vil ikke gaae ned til hans Selskab; jeg vil tage ud! Toilette!

Toilette.

Madam!

Mistr. Oakly.

Lad spænde for, jeg vil ud! (Toilette gaaer) Vie Toilette! — Jeg vil strax gaae ned til dem! — Nei! — Toilette!

Toilette.

Madam!

Mistr. Oakly.

Lad Kokken lave mig en Pular! — Jeg vil ikke ned at spise! — Jeg vil baade spise min Middagsmad og min Aftenemad paa min Stue! — Jeg vil ikke seer ham for mine Dine i tre Dage.

Femte

Femte Scene.

En anden Stue.

Sir Oakly. Major Oakly. Carl
Oakly. Henriette.

Carl Oakly.

Bedste Henriette! gisr Dem ikke saa mange Bes-
kymringer!

Henriette.

Ha! jeg har alt for megen Aarsag til at være be-
kymret! Hvem veed, hvad den nedrige Lord har fore-
taget med min Fader?

Sir Oakly.

Frygt ikke, Miss! Vi skal snart høre fra ham,
og jeg staarer Dem inde for, alting skal blive godt!

Henriette.

De er alt for god, Sir! — men jeg kan ikke
nægte Dem, jeg er meget bekymret for Dem; saavel
som for mig selv; og smigrede jeg mig ikke med det
Haab, at vi kunde oplyse alting til Madame Oaklys
Fornsielse, kunde jeg aldrig tilgive mig selv, jeg havde
forsyret en værdig Families Roelighed.

Majoren.

Bryd Dem ikke om det Miss! de blive lige gode
Venner for det — Det siger intet blandt Egtesolie —
For Pokker! der er hun! Nei! det er ingen anden
end Mamsel Toilette!

Siette

Siette Scene.

Toilette. De Forrige.

Sir Oakly.

Nu hvad godt, Toilette! (Toilette hviller) Ikke vel! kan ikke komme ned at spise! ønsker at see mig oppe hos sig — Broder! hvad skal jeg gøre?

Majoren.

Gaaer Du, er det ude med Dig!

Henriette.

Gaae Sir! gaae til Madame Oakly! De gør virkelig bedre!

Majoren.

Før en Ulykke! Broder! Du maae ikke vige et Straaesbredt — Det er ikke andet end Trodsighed og Arrighed!

Sir Oakly.

Nei! jeg gaaer ikke! — Siig hende, jeg har gode Venner hos mig, og det vilde være os en fornøielse at see hende.

(Toilette gaaer).

Majoren.

Det er vel.

Sir Oakly.

Om jeg nu gik hen, og saae til, hvordan hun bær sig ud.

Majoren.

Hvad vil Du gøre? Du vilde jo ikke gaae til hende? Er Du gaaet fra Forstanden?

Sir Oakly.

Jeg vil heller ikke gaae til hende; jeg vilde bare vide, hvordan hun tager det op. Jeg vil ligge paa

Luer

Luur i mit Cabinet, og holde Die med hendes Bevægeller!

Majoren.

Jeg kan ikke lide saadanne elendige Ambuscader!
saadan Krybeskylterie! Hvorfor kan Du ikke blive her?
Ei! ei! — jeg veed nok, hvordan det vil gaae —
Hun vil styrte ind paa Dig med en Strom af Vrede
og Forbitterlse, eller, hvis det gisres nodig, med en
heel Flod af Saare, og bortskylle alt, hvad der kommer
hende i Veien!

Sir Oakly.

Du skal see, Du tager feil, Major! — Tenk
ikke, at jeg dersor er en umandig Stakkel, fordi jeg
ikke vil være et Umannesse. Nu, da jeg er overbevist
om, jeg har Net, vil jeg staae paa min Net ti gange
saa kiek som Du.

Majoren.

Det er vel sagt, Broder!

Sir Oakly.

Det skal blive ligesaa vel giort, Broder!

Majoren.

Gior Du det ikke, er Du klar.

Sir Oakly.

Vær ikke bange, vær ikke bange!

(Gaaer).

Majoren.

Nu, Carl!

Carl Oakly.

Jeg kan ikke taale at see min Henriette saa beskymret. Jeg vil strax gaae ud og soge Sir Russel; maaskee jeg kan faae at vide i Vertshuset, hvor hans Maades Slyngler har bragt ham hen!

Russel

Russet (udensor).

Her? ja ja! jeg ved ret godt, hun er her. Kom med Sir Harry! kom med!

Henriette.

Der er han — min Fader! jeg kiender hans Næst.
Hvor er Herr Oakly? — Nu, bedste Major! stil bare ham tilfreds, og viis, De er vor Ven!

Syvende Scene.

De Forrige. Russet. Lord Trinkel.
Harry Beagle.

Lord Trinkel.

Der Sir! jeg sagde Dem det nok!

Russet.

Ei! det er alt for tydeligt! Du uguadelige Tos!
Løber engang bort efter den anden! og tilfist lader Hun
sin Fader tage bort med Magt! sætter mig i Livsfare!
Jeg er kronedød saa vreed, at jeg ikke kan komme Dig
saan nær, jeg kan naae Dig.

Carl Oakly.

Jeg kan forsikre Dem, Sir! Deres Datter er
ganse —

Russet.

I forsikrer mig! I er den Herre, der har gjort
hende forkeert! — der har hidset mit eget Barn op
mod mig!

Carl Oakly.

Hvis De kun vilde høre mig, Sir!

Russet.

Jeg vil ikke høre et Ord af alt hvad De siger!
jeg vil have min Datter! jeg vil ikke høre et Ord!

Ma-

Majoren.

Sir Russet, lad os tale fornuftig med Dem; vil De kun have Taalmodighed.

Russet.

Jeg vil ikke have Taalmodighed! jeg vil have min Datter, og hun skal tage Sir Harry i Aften.

Lord Trinker.

Det er at behandle mig vel cavalierement, Sir Russet, sur mon honneur! De tager da slet ikke mine Fordringer i Betragtning, uagtet min Rang og Familie.

Russet.

Jeg blæser ad Rang og Familie; min Datter skal ikke være en fornemme Dame. Jeg vil give hende til hvem jeg vil! Tag hende med Dem, Sir Harry! hun skal blive Deres Kone i Aften.

Henriette.

Hør mig et Dieblik, min Fader, for Himmelens Skyld!

Russet.

Hold Mund Tøs! Afsted med hende, Sir Harry! afsted med hende!

Carl Oakly.

Det skal aldrig i Evighed skee!

Majoren.

Kun to Ord, Herr Russet!

Russet.

Hvad staaer den Tøsse og gaber efter?

Sir Harry.

Holla! Holla! I ere allesammen paa et galt Spor!
Hold af Jer, siger jeg! hold af Jer! — Hør engang Sir Russet.

Russet.

Nu! hvad godt?

C

Sir

Sir Harry.

I veed, Aftalen var, jeg skulde have Miss Henriette — men vi kom ikke til at trække godt sammen — Maar En har gjort et slet Kiss, er det best, han seer at komme fra det, veed De selv; og saa har jeg tukket hende bort til Lord Trinkel, for hans brune Hest Nabob, som han har kiopt af Lord Wistle Valquet for 500 Guineer.

Russet.

Tukket hende bort! tukket min Datter bort for en Hest! i Dievlens Skind og Been, Sir! hvad er det?

Sir Harry.

Hvad det er? — Jeg vil vel fra det, andet er det ikke! Det var intet noget, siger jeg Den! det var ikke noget — først har jeg skamferret baade mig selv og mine Heste, da det gif ad London til — og nu har jeg været indelukket paa et Hospitalsstib — jeg er i det mindste bleven tre Pund lettere, det veed jeg. Havde jeg endda kun reddet mit Væddelob, skulde det aldrig have fortrydt mig — Og, som jeg sagde før, jeg har tukket hende bort for Nabob!

Russet.

Jeg var tilfreds Fanden havde Nabob og Jer, og Lord Trinkel og —

Lord Trinkel.

Pardon je vous demande pardon Monsieur Russet!
sur mon honneur!

Russet.

Død og Helvede! jeg ganer fra Forstanden; min Datter gisr Complotter mod mig — det —

Maz

Hu er en sværdig mædelse Majoren.

Kom, kom Sir Russet, det bliver dog mig til sidst,
der bliver Deres Mand; hør mig et Dileblik, saa lover
jeg, jeg skal stifte Fred mellem Dem og Deres Datter,
og bestemme hvem der fortiner det.

Sir Harry.

Net saa! ret saa! hvert Beest maae have sin egen
Sadel!

Russet.

Godt Sir! — Hvad sagde De? Tael! — jeg veed
ikke hvad jeg skal —

Majoren.

Jeg vil tale Sandhed, den maae saa fortorne hvem
den vil. Jeg har rimelige og afgørende Beviis til
Dem, Sir Russet! Af hans Naades Opførsel til Lady
Freeloves, da min Brodersøn frelste Deres Datter, kan
man temmelig godt slutte, at Mylord ikke vilde gisre
sig en Samvittighed af nogen Ting, som han kunde
naae sin Hensigt ved; det er et rimeligt Beviis —
men, Sir, vi kan ogsaa give Dem et afgørende —
et Beviis fra hans Naades egne høie Hænder, at han
har foranstaltet den store Fornærmedse, der er skeet Dem.

Russet.

Hvad? Hvordan?

Lord Trinket.

Hvert Ord en Fabel, sur mon honneur.

Majoren.

Hvert Ord en Troesartikel.

Carl Oakly.

Dette Grev vil overbevise Dem, Mylord! —
Hans Naade troede, han maatte stikke mig en Udfors-

dring, i følge det, der var forefalden imellem os til Lady Freelves! men Budet forsaae sig, og gav mig dette Brev istedet; Couerten har jeg i Lommen.

Lord Trinkel.

Der er ikke et sandt Ord i det altsammen fra Begyndelsen til Enden, paa min Ere.

Majoren.

Der er ikke et usandt Ord, paa min Ere! — Men læs, læs Sir Russet, og lad Dem overbevise!

Russet.

Lad mig see! — lad mig see! (læser) Hummmum! saa saa! hummmum! Satan! — ønsk mig Lykke — lydigste Slave, Trinkel! Død og Hervede! hvor tør De giøre fligt?

Lord Trinkel.

Naar De bliver kold, Sir Russet, skal jeg forklare Dem Sagen.

Russet.

Kold! jeg vil ikke blive kold! jeg vil have Havn! — Saar min Jette, min gode Pige dog er uskyldig, naar alt kommer til alt — Siig det Jette! siig mig, Du har ingen Skyld.

(Halder hende om Halsen).

Henriette.

Jeg er uskyldig, min Fader! og ubeskrivelig lykkelig, at De er overbevist om min Uskyldighed!

Russet.

Jeg er saa glad over det, jeg er saa glad over det. Jeg troer Dig, Jette! Du har altid været en god Pige!

Mas

Majoren.

Det er hun, en høvlig Pige! meer værd end et heelt
Regiment saadanne Lords og Baronets. Kom Sir! lad
det nu altsammen faae en god Ende! Carl har gode Midler.

Russet.

Skulde hun have ham? Det skal aldrig skee!

Majoren.

Betænk, Sir! De har holdt af hinanden i lang
Tid! gammel Kiendskab, troefaste Elskere! ret to Tur-
steluer — De vil blive fuldkommen lykkelige.

Russet.

Godt, godt! — naar saa er; jeg holder af min
Slette! Hør Oakly, bliver Du ikke en god Mand mod
hende, saa lægger Du mig i Graven, Din Knegt.

Carl Oakly.

Evil ikke derpaa; min Henriette har alt forbe-
dret mig.

Russet.

Har hun? Nu da — der — Himsen velsigne Jer
begge to — der! — nu er der Ende paa det.

Sir Harry.

Nu Mylord! vi ere da begge to faldne af Pinden
— det er Lovier nok!

Lord Trinkel.

N' importe.

Sir Harry

(ved sig selv).

Nu, da det er spendt saadan af, kunde Mylord
fortryde Byttet. Jeg vil faae mig en Ulykke løbe hen
til Jack Speedr, og faae Fingre paa Nabob, og inden
tre Kvarter er jeg ude af Byen. Toho, Lady Free-
love! Toho!

(Gaaer).

Ottende Scene.

Lady Freeloove. De Forrige.

Lady Freeloove.

Min bedste Miss Russet, jeg beder om Forladelse.

Carl Oakly.

Mistris Oakly, om Deres Maade behager.

Lady Freeloove.

Givt?

Henriette,

Endnu ikke, men min Fader har havt den Godhed at give sit Samtykke.

Lady Freeloove.

Jeg forsikrer Dem, det glæder mig usigelig! jeg ønsker til Lykke, min Bedste! til Lykke, Herr Oakly, Herr Russet, og det hele ørede Selskab — for jeg tænker, de fleste af dem ere interesserede i det.

Majoren

(ved sig selv),

Hvor frie, fræk og fortrolig!

Lady Freeloove.

Lord Trinket her ogsaa! Jeg kan forsikre, jeg saae ikke Mylord før.

Lord Trinket (bukker).

Deres Maades allerunderdanigste Slave!

Lady Freeloove.

De seer saa alvorlig ud, Mylord — Kom, kom, jeg veed der har været en Misforstaelse imellem Dem og Herr Oakly! De maae tillade mig den Forstielse at være Mediatrice i den Sag!

Lord Trinket.

Her har været en lille Fracas, Deres Maade! vi ere sandt at sige sprængt sur mon honneur!

Lady

Lady Freelo.

Sprængt! hvad vil det sige, Mylord?

Lord Trinket.

Nu, Deres Maade veed, jeg legger aldrig fligt
paa Hjerte, og jeg veed, fligt decontenauerer aldrig
Deres Maade! — Men det er gaaet lidt en travers!
— Den lille Billet, jeg skrev til Deres Maade, er
falden i denne Herres Hænder; og der har været en
Smule Brouillerie derover, det er alt.

Lady Freelo.

De taler til mig, Mylord, i en ganste besynder-
lig Stiil! Har De ikke ført Dem vel op, gisst det
mig endt for Dem; men Deres slette Opsørel kan ikke
falde tilbage paa mig — Miss Russet vil fuldkommen
retfærdiggjøre mig.

Majoren.

Gjorde Deres Maade ikke bedre i at beraabe sig
paa min Ven Carl der? Carl! frem med Brevet!

Carl Oakly.

Ja! jeg har det authentiske Beviis for Mylads
Uskyldighed i min Lomme. Herr Russet, det Brev,
De nys læste, var i denne Couvert, som jeg holder
det for min Skyldighed at flye Dem med.

Russet (læser).

Til Hendes Maade Lady Freelo! Død og Hel-
vede! nu husker jeg, Brevet selv var pyntet ud med
franske Lapper, og Madam, og Deres Maade! — For
Dievelen! Deres Maade, hvor kom De til at handle
saadan med mig? Jeg har da Dem at takke for den
Fornærmedse, mig er stæet.

Lady Freeloze.

Hvad er alt det? Det, De har mig at takke for, Sir Russel, er saadan, at —

Russel.

Ga tilvisse har jeg at takke for! jeg tør sige, jeg har Dem ogsaa tildeels at takke, for den Monsieur Lords Uforstammenhed mod min Datter til Deres. Her Dievlen! Deres Maade! saadanne Hornærmelser kan ikke tilgives! det er den groveste Hornærmelse mod mig og min Familie! hele Verden skal faae det at vide! Her en Ulykke! jeg vil —

Lady Freeloze.

Mon dieu! hvad de Landsbyejunkere gisre en Stoi! De tage paa min Ære assted som et Pesthuuslem, Sir Russel! — jeg er bange for, De skal slaae mig — og saa bander De saa afskyelig! Hvor kan De være saa gemeen? — Jeg seer Hensigten af denne nedrige Ondskab — men man sætter ikke saa let en Plet paa en Standspersons Reputation! — min Rang hæver mig over Smaafolks Bagtaleser, og jeg skal med den største Sindstroæ og Ligegeyldighed gaae al Uforstammenhed i Mode. Men det er Dem og Deres ensoldige Pige, der kommer til at lide berunder! — Jeg havde halv om halv i Sinde at føre hende ind i de første Selskaber — men nu Madam vil jeg hverken modtage eller giengielde Deres Visiter, og vil ganste unddrage den gemene Deel af Familien min Protection!

(Gaaer).

Russel.

Dob og al Ulykke, hvilken Uforstammenhed! det er værre end alt andet!

Lord

Lord Trinkel.

En usorlignelig Presence d' esprit sur mon honneur! den sande franſe Non chalance! Men, godt Folk! hvorfør ſkal vi giøre ſaa megen Stoi og Taspage om ingen Ting? — Siden Miss Henriette heller vil være Mistris Oakly end Lady Trinkel, nu da! — ſaa ønsker jeg til Lykke — Der er alt! — Sir Russel! jeg ønsker Dem til Lykke med Deres Svigersøn! Herr Oakly, jeg ønsker til Lykke med Deres Brud! og Dem, Miss, med Deres Brudgom! — Enfin! jeg ønsker dem alle til Lykke, den ene med den anden.

(Gaaer).

Russel.

Det var et ſmukt Stykke af en Lord, den! Dievlen ſtaaer i diſſe Folk af den ſtore Verden, ſom de kalde dem! de ſkille En ved hans Formue, bestemmer hans Datter, og forſører hans Kone, og vil endda man ſkal takke for Maadesbeviisning — ſur mon honneur.
(En Klokk ringer ſterk).

Majoren.

Hej! Hvad nu?

Niende Scene.

Sir Oakly. De Forrige.

Sir Oakly.

Hører Du, Major, hører Du?

Majoren.

Det er jo en Satans Allarm, hun ringer alle Klokker ned i hele Huset.

Sir Oakly.

Det, jeg har ſeet ſiden jeg gik fra Dig, bestyrker mig i min Beslutning. Jeg ſeer ganſte tydelig,

baade hendes gode og hendes onde Luner, hendes Smil, og hendes Taare og hendes Besvimesser, altting er regnet ud, for at have mig til Mar!

Majoren.

Det har jeg jo altid sagt. Saadan bør' de dem alle ad — de ere i et Dieblik vrede og blide, folde og hede; og alt det for at faae os under Pidsten.

Sir Oakly.

Nu er hun paa det yderste, det lover jeg Dig for — Jeg baade ærgrer og skammer mig over hende; og dog er hun saa latterlig, at jeg ikke kan bare mig for at lee af hende — Der har hun nu sat paa sit Kammer, og kogt og sprudlet, hver andet Dieblik har hun sendt Bud ester mig, Tiener paa Tiener — Saa vil hun have, jeg skal komme til hende — saa skriver hun mig igien en Seddel til, for at bede mig — saa lader hun mig sige ved Toilette, hun er slet — hun er nære ved at give Aanden op — saa et Dieblik ester vil hun aldrig see mig for sine Nine mere — hun vil strax ud af Huset — (Klokken ringer) Nu bryder Uveiret los!

Majoren.

Ta saa trækker det nok snart herhid — Nu Broder, viis nu Du er en Mand — Du er gaaet for vidt til at sadle om.

Sir Oakly.

Sadle om! sadle om! nei! nei! jeg vil forsvere de Fordele, jeg har vunden! jeg er besluttet!

Majoren.

Net saa! forsvar Din Post, vær ikke bange! — FriSE Mod, god Rigestugt gior gode Soldater! Folg

Du

Du mit Raad, saa kan Du holde Stand, om det saa
var mod en Tiger.

Sir Oakly.

Der er hun! nu Broder!

Majoren.

Og nu Broder! og nu eller aldrig.

Tiende Scene.

Mistr. Oakly. De Forrige.

Mistr. Oakly.

Jeg syntes De kunde dog i det mindste have saa
megen Menneskelighed, min kiere Oakly, og see hvordan
det var med mig! — men De har, troer jeg, reent
qualt Kierlighed og Følelse hos Dem — Men jeg vil
være hold sindig — jeg vil ikke blive hestig. De vil
have mig ud af Huset — jeg saae, hvad De havde for,
og jeg skal forekomme Dem. Jeg vil ikke blive hid sig!
Jeg skal sende Bud efter en Vogn, og tage paa Dies
blifket ud af Deres Huus.

Sir Oakly.

I Sandhed, min Bedste! jeg vidste nok, det kunde
ikke være Dit Alvor, Du vilde spise ene paa Dit Kam-
mer, naar jeg havde gode Venner hos mig. Vertinden
maae sidde for Verdenden, og giøre Honneur.

Mistr. Oakly.

En usorlignelig Spot! Seer De, Herr Oakly,
jeg veed meget godt, hvad De vil sige med denne paas-
tagne Kulde og Ligegyldighed —

Sir Oakly.

Men, Bedste! tænk paa, hvad Du er —

Mistr.

Den Skinsyge Kone.

Mistr. Oakly.

Geg merker, Du vilde have Din Glæde af, kunde
Du faae mig ud af Huset, og have alle Dine Mam-
meheller om Dig —

Sir Oakly.

Og det lader Du Fremmede høre paa! — Skam
Dig Kone!

Mistr. Oakly.

Men jeg skal giøre en Streg i Din Regning, for
jeg skal blive her for at vedligeholde min Anseelse, der
tilkommer mig. — Og De, Herr Major! —

Majoren.

Nu da! hvad har jeg syndet?

Mistr. Oakly.

Geg synes, De kunde nok støffe Dem noget bedre
at giøre, end at sætte Splid imellem Egtefolk — Og
De, min Herr Mand! —

Sir Oakly.

Men, min Bedste! —

Mistr. Oakly.

Burde nok have mere Forstand og Kierlighed til
Deres Kone, end at høre efter saadan Sladder!

Sir Oakly.

Før Himmelens Skyld! —

Mistr. Oakly.

De, og Deres kloge Geheimeraad der, tænker nok,
de skal faae det med mig, som de vil —

Sir Oakly.

Men har man nogentid seet —

Mistr. Oakly.

Men der bliver ikke af, Sir! De skal see, jeg
vil følge mit eget Hoved, og være Herre i mit Huus.

Sir

Sir Oakly.

De giorde bedre i, De saae, at blive lidt Herre over Dem selv, Madam! Deres Hidsighed gior Dem latterlig. Har noget Menneske seet Magen? Hun fornærmer mine bedste Venner! forstyrrer min Rolighed, og piner sig selv; og alt det for ingen Ding! For en Ulykke, Madam! De er ingen Barn mere! De skulde dog vide at føre Dem bedre op!

Mistr. Oakly.

Ingen Barn mere! godt, Sir! jeg forstaer Dem, Sir! jeg troer Dem gierne, jeg er Dem for gammel, Sir! Skammer De Dem ikke at snakke saadan til mig?

Sir Oakly.

Snakke til Dem? Hvorsor det? De har længe nok snakket til mig; De har næsten snakket Livet af mig, og jeg har funden mig i det altsammen, i det Haab, De skulde blive rolig! men det hielper intet; for jo meer En taaler, jo værre bliver De. Jeg merker, man spilder al den Taalmodighed, man har, med Dem; og for Fremtiden har jeg sat mig for, jeg vil være Herre i mit Huns, der maae saa flyde af hvad der vil.

Mistr. Oakly.

Saa! saa! — ja til visse vil De være Herre! — og De vil vist ikke lade det flettes paa Piger til Des res Dienste, det lover jeg for.

Sir Oakly.

Det kan hende sig, Madam! men hvilket saa er, lover jeg Dem, mine Piger skal ikke blive Hargasser.

Mistr. Oakly.

Virkelig! og De bilder Dem ind, jeg skulde være saadan en from Losse, og sidde stille og see paa alt det.

De

De skal see, Sir, jeg skal huske denne Opsørel; De skal see, jeg har Mod —

Sir Oakly

Ga som Fanden!

Mistr. Oakly.

Oh! det et ikke at holde ud! — Nu, saa skal De faae Prøver paa det Mod; jeg veed, jeg har det nødig. Saa snart Huset er blevet reent igien, lader jeg Porten slaae i for hele Verden. De skal ikke see en Siel i en heel Maaned!

Sir Oakly.

Men, for en Ulykke, Madam! nu vil jeg! — jeg vil holde aaben Taffel et heelt Aar — jeg vil sende Billetter over hele Byen — Assemble hos Oaklys — hele Verden skal komme til mig, og jeg vil komme til hele Verden igien. Jeg vil ikke længer lade mig slutte inde.

Mistr. Oakly.

Hvilken Usørskammenhed! nei det gaaer for vidt!
Hør Nu Herr Oakly! —

Sir Oakly.

Og hør nu Madam Oakly! jeg vil gaae efter mit eget Hoved!

Mistr. Oakly.

Nu da! jeg maae sige Dem, Sir! —

Sir Oakly.

Og jeg vil sige Dem, Madam, jeg vil ingen Mod, sigeler lide; — De skal ikke faae Lov til at giøre mig til Mar!

Mistr. Oakly.

Hvad! Du vil ikke lade mig snakke —

Sir

Sir Oakly.

Før det Du snakker ikke, som Du skal — Madam,
for Fremtiden skal De hverken see eller gaae, eller tale
eller tænke, uden som jeg vil.

Mistr. Oakly.

Har noget Menneske seet Magen? — det kan jeg
ikke længer udholde! (Brister i Taare) Nedrige Mand!
— jeg kan ses dit hele Anleg — Grusomme! Umenne-
selige! at omgaaes saadan Din stakkels Kone! hun vil
tage sin Død over Dig.

Sir Oakly.

Ja! jeg vil tilforladelig ikke tage min Død over
hende.

Mistr. Oakly.

Saa vidt skulde det komme! — Du modsigter, fors-
haaner, mishandler, hader mig! det er formeget, mit
Hierte brister!

(Hun daaer. Henriette og Carl løbe hende til Hjelp).

Sir Oakly

(Gaaer imellem).

Lad De hende være.

Henriette.

Men, Sir! Madame Oakly —

Carl Oakly.

Før Himlens Skyld! Uncle! hun kunde jo —

Sir Oakly.

Lad hende være, siger jeg! der maae ingen komme
til hende. Kan hun besvime af Arrighed, saa kan hun
ogsaa komme til sig selv igien af Arrighed.

Henriette.

Jeg beder Dem, Herr Oakly, lad os hielpe hende!

Hun kunde —

Sir

Sir Oakly.

Det siger intet. Jeg beder Dem, De lader hende ligge — lad hende have det saa godt! saa lærer hun at føre sig bedre op en anden Gang! Lad hende være, beder jeg Dem.

Mistr. Oakly

(kreiser sig).

Umeneste! nedrige, ondskabsfulde Mand! — vilde Du lade mig dse uden Hielp? — Vilde Du —

Sir Oakly.

Bevar os vel, Madam! det er et heftigt Anstød!
Tag Dem vare!

Mistr. Oakly.

Foragtet! giort latterlig! men jeg skal faae Hævn!
De skal see, Sir!

Sir Oakly.

Daldalderalde Daldatrealda!

Mistr. Oakly.

Hvad, Du spiller Giæk med mig! giør mig latterlig for hele Verdens Hine! Hvis der er Lov og Ret til — (Oakly synger) Jeg brister af Harme! — Pas paa Sir, om De ikke skal komme til at fortryde det! — Foragtet og giort latterlig! intet paa Jorden skal hindre min Hævn!

(Wil gaae).

Henriette

(gaaer imellem).

Madam!

Mistr. Oakly.

Lad mig gaae! jeg kan ikke taale at være her.

Henriette.

Jeg beder Dem, Madam!

Sir

Sir Oakly

(sagte til Majoren).

Hvad mon hun vil.

Majoren

(sagte til Oakly)

Fris Broder! Du har gjort Mirakler.

Sir Oakly

(sagte til Majoren).

Jeg tænker, hun besvimer ikke i sine Dage meer.

Henriette.

Bie Madam! — jeg beder, bie et eneste Dieblik.

Jeg har med Smerte været Bidne til Deres Bekymring, og for en stor Deel været den uskyldige Aarsag til den. Tillad mig dersor —

Mistr. Oakly.

Jeg havde rigtig nok ikke ventet at finde Dem her igien, omendskønt —

Henriette.

Jeg seer Deres Kummer, og den bedrøver mig. Lad mig sige Dem den rene Sandhed; jeg kan oplyse Dem til Deres Forståelse.

Mistr. Oakly.

Lad saa være! jeg kan ikke snakke med Dem.

Carl Oakly.

Bedste Tante hør hende! for min, for Deres egen Skyld! jeg beder!

Mistr. Oakly.

Godt! godt! — nu da!

Sir Oakly

(sagte til Majoren).

Jeg giver Risb! jeg kan ikke taale at see hende saadan!

Majoren

(sagte til Oakly).

Hys! Hys!

D d

Hen-

Henriette.

Jeg seer, Dres første Urolighed er kommen af et
Brev fra min Fader til Deres Neveu, Madam!

Russet.

Ja jeg var saa vred som en Tydse, Madam! —
jeg troer nok, Brevet var ikke alt for artigt. Jeg
vidste ikke andet, end den unge Knegt havde giort min
Pige ulykkelig. — Men nu er alt det forbi, og altsaa —

Mistr. Oakly.

De var her i Gaar, Sir? —

Russet.

Sa, jeg gik efter Hestie! jeg tænkte, jeg skulde
have fundet min unge Miss her hos min unge Herre!

Mistr. Oakly.

Hos Carl, siger De, Sir?

Russet.

Ja Madam! hos Carl! Den unge Knegt har
længe været forgært i hende, og hun ogsaa i ham, som
det lader.

Mistr. Oakly

(ved sig selv).

Jeg seer, jeg har været at laste!

Russet.

Jeg beder om Forladelse, Madam, for den Tum-
mel, jeg gjorde i Dres Huus.

Henriette.

Og jeg maae bede tusinde gange om Undskyldning,
for det jeg kom der saa hovedkuls. Men Leiligheden
maae være mit Forsvar.

Mistr. Oakly

(ved sig selv).

Hvor jeg har taget feil. (Høit) Men hørte jeg
ikke Dem og Herr Oakly?

Hen-

Henriette.

De hørte kun en Deel af Samtalen. Det angik ganske Carl.

Carl Oakly.

Før at betage Tante al Twirl, saa har Sir Russet og min Formynder samtykket i vort Egeteskab, og vi haaber, Tante nægter os ikke sit Samtykke.

Mistr. Oakly.

Jeg twivler ikke mere. Jeg seer, De ere uskyldige, og det var grusomt at mistænke Dem. De har lettet mit Hjerte for en tung Byrde, og dog kommer deres Vensteb for fulde; Herr Oaklys Kierlighed er reent udslukket for mig.

(Græder).

Sir Oakly

(Sagte til Majoren).

Jeg maae hen til hende.

Majoren

(Sagte til Oakly).

Endnu ikke! endnu ikke!

Henriette.

Plag Dem ikke længer med denne Frygt; jeg er vis paa, Herr Oakly elsker Dem inderlig.

Sir Oakly.

Jeg kan ikke udholde det længer. (Gaaer til hende) Min Kone! jeg elsker Dig saa godt som jeg nogentid har elsket Dig! min Kierlighed kan intet udslukke. Den paatagne Opsørel har piint mig i Sielen — for alt, hvad jeg har sagt og gjort nu, var paataget — og det var med yderste Moie jeg var i stand dertil.

Mistr. Oakly.

O min Mand! hvad har jeg gjort mig Skam! hvilke lave Kunstreder har ikke min Skinsyge forledet

D o 2

mig

mig til at bruge. Jeg seer min Daarslighed, og jeg er bange for, Du kan ikke tilgive mig.

Sir Oakly.

Tilgive Dig! — Du er alt for god! min Bedste, kan Du tilgive mig! — Denne Forandring bringer mig udenfor mig selv af Glæde. Min Broder! Sir Russet! Carl! Henriette! ønske mig til Lykke! jeg er den lykkeligste Mand i Verden.

Majoren.

Til Lykke! jeg ønsker dem begge til Lykke! men imellem os sagt, de er ikke saa lidt i min Gield for det. Sagde jeg ikke, jeg vilde curere alle Sygdomme i Familien. Jeg beder Dem om Forladelse, min Søster, at jeg har taget mig den Frihed at foreskrive Dem Recept; mit Pulver er en Smule ubehageligt, men det har giort en fortræffelig Virkning; De maae altsaa ikke være vred paa Doktoren.

Mistr. Oakly.

Jeg er Dem virkelig uendelig forbunden, og jeg sører —

Sir Oakly.

Intet mere derom, min Bedste! alt det Forbigangne maae være reent glemt.

Mistr. Oakly.

Jeg har ikke sortient denne Godhed; men for Fremiden skal jeg stræbe at giøre mig værdig til den. Bort med al daarlig Skinsyge; og da min Mistanke hidindtil har været ugrundet, saa har jeg fast besluttet, slet ingen Mistanke i Fremtiden mere at have.

Somnambulus

eller

Frieren som gaaer i Sovne.

Komoedie i een Akt.

Oversat af Franſe

ved W.

Personerne.

Baronen.

Grevinden.

Rosalie, hendes Datter.

Valerius, Baronens Brodersen.

Dorante:

Henrich, Baronens Gartner.

Frontin, Dorantes Tiener, og Henrichs Systersen.

En Huushovmester.

Scenen er paa Baronens Lystslot.

... er ikke til at gøre det. Det er ikke til at gøre det.
Det er ikke til at gøre det. Det er ikke til at gøre det.
Det er ikke til at gøre det. Det er ikke til at gøre det.
Det er ikke til at gøre det. Det er ikke til at gøre det.

Derre Scene.

Valerius. Henrich.

Valerius.

Henrich! St! St! Hør!

Henrich.

Herre!

Valerius.

Kom gesvindt! Jeg har maakee fun et Dieblik at tale med dig. Jeg har staalet mig bort fra min Farbroder.

Henrich.

Det er minstandt fint giort. Han vil at De altid skal være om ham, som hans Skygge.

Valerius.

Har Du givet Rosalie mit Drev?

Henrich.

Jeg skal fortælle Dem, hvordan jeg har baaret mig ad.

Valerius.

Det er lige godt hvorledes; sig mig allene, hvordan det er gaaet.

Od 4

Hens-

Henrich.

Baronen er vores Herre, De er hans Broderson,
og han esterlader dem sit Slot, paa Vilkaar at De
fuldender hans Plan. Jeg er hans Gartner, og jeg
bliver ogsaa Deres; dersor er det billigt at jeg tienet
Dem forud i hvad jeg kan.

Valerius (fornsiet).

Min kiere Henrich.

Henrich!

Hør, veed De vel Herre at jeg ville saa min sandt
bedrage min egen Faer, for Deres Skyld.

Valerius.

Ah! Du har uden Twivl gjort Underværker?

Henrich.

Froken Rosalie var i Haven i Morges, med sin
Moder, som De veed.

Valerius.

Ta! jeg veed det.

Henrich.

Jeg gik dem i Mode, og tog min Hat af for dem,
fordi jeg troede, de skulle sige god Dag Henrich. Det
var just Spillet tankte jeg, og da skulle jeg have ta-
get Leiligheden i Agt, for at —

Valerius.

Til Sagen, min kiere Henrich.

Henrich.

De taug bom stille.

Valerius.

Har Du da ikke aleveret mit Brev?

Henrich.

Hvor Herren er hidsig! De gik derpaa hen til
Græsterrasserne.

Val-

Frieren som gaaer i Sovne. 425

Valerius.

Sa jeg saae dem langt fra.

Henrich.

Og saa kom jeg og gif og arbeidede taet ved dem.

Jeg sang og arbeidede med min Kive hist og her.

Valerius.

Ei lad kun dine Omstændigheder blive udensor.

Henrich.

De saae ikke engang til den Side, hvor jeg var.
Da jeg saae det, saa fandt jeg paa et praegtigt Kneb.
Jeg sagde til Frokenen, at jeg vidste, hvor der var en
Frisk-Nede. Saadanne smaae Huusholdninger giver
ofte Anledning til at tænke paa de større; og dersor el-
ler unge Fruentimmer dem gierne.

Valerius.

Nu vel!

Henrich.

Nu vel da. Da jeg saae, at hendes Moder ogsaa
ville see den, saa kunne jeg aldrig finde den.

Valerius.

Gise Ende herpaa. Hvad sagde hun da du gav
hende mit Brev?

Henrich.

Slet intet! thi her er det.

Valerius.

Hvorledes? Du som har saa megen Wittighed, det
har ikke været Dig mueligt —

Henrich.

Om jeg havde været fire gange saa klog, som
jeg er, hvorledes kunde jeg tale med et Fruentimmer,
som ikke veed at jeg vil hende noget, og det medens

Somnambulus eller

hun er er hos sin Moder, som veed at jeg ikke bør
vilde hende noget.

Valerius.

Ah Himmel!

Henrich.

Og desuden gav de mig ingen Tid; de sat dem
i Vognen, for at føre til denne Grevinde, hvor de
skal spise til Middag. Men faaer vel at vente til de
kommer tilbage igien.

Valerius.

Men imidlertid kommer maastee Dorante i Mors-
gen fra Bourdeaux, for at givte sig med Rosalie.

Henrich.

Man maae være fornuftig. Det er Deres Lykke,
at Deres Farbroder laaer de Forlovede sit Slot, for
at de kan sees forend Brylluppet. Om Dorante var
kommen lige til Paris, saa havde De minsandt jo ikke
vidst et Ord deraf.

Valerius.

Saa havde jeg maastee været mindre ulykkelig.
Men altting støder sammen, for at giøre min Ulykke
fuldkommen! Det er nu to Aar at min Farbroder hols-
der mig her paa dette Slot fra alle Mennesker.

Henrich.

Sa ret som han ville giøre dem til Eremit.

Valerius.

Hvad havde jeg og at giøre forleden Vinter, da
jeg fulgte ham til Paris, for at besøge hendes Moder?
Det var just den samme Dag, da hun lod Rosalie kom-
me fra Klosteret.

Henrich.

Sa det var et skielinst Puds!

Ba-

Valerius.

Kunde jeg vel see hende, uden at else hende?
Er det ikke sandt, min kære Henrich?

Henrich.

Det er ikke let, det tilstaaer jeg.

Valerius.

I de to Maaneder, jeg var hos hende, bændte
mit Hjerte af en Lue, sem en uovervindelig Frygt ikke
Har tilladt mig ataabenhære hende.

Henrich.

Farliggheden derved havde dog nok ikke været ret stor.

Valerius.

Jeg kom her tilbage med min Farbroder, fortviv-
let over at forlade Rosalie, men jeg smigrede mig med
engang med Tiden at kunde fortælle hende; og da jeg
mindst ventede det, seer jeg hende komme hertil med
hendes Tante. Dom om min Bedrøvelse, da jeg erfa-
rer at hendes Givtermaal er besluttet med Dorante, og
at jeg skal være Bidne dertil.

Henrich.

De skulle have talt i Tide.

Valerius.

Jeg maatte jo først være forsikkret om at behage
Rosalie.

Henrich.

De behager hende maa ske. Jeg har en Formod-
ning derom; jeg selv, som jeg staer her for Dem.

Valerius.

Og hvorpaa er den grundet? Siig snart.

Henrich.

Hvorpaa? Ei for Pokker! jeg har passet op!
Hun seer aldrig paa Dem, naar hun bliver Dem vaer,

og

og naar De gaaer bort, saa vender hun Hovedet om efter Dem oven i Købet, og saa folger hun Dem med Hjælpen, og det saa længe, at hun seer Dem endnu, naar De er hende reent ude af Sigte.

Valerius.

Det er sandt, at jeg har troet at see forgangen Vinter at min Omhyggehed ikke mishagede hende; og at hun endog gietrede hvad jeg tænkte.

Henrich.

Og De sagde hende intet. Reent ud sagt, De er alt for frygtsom, alt for bange, alt for taasset, med Respekt at sig. Ei gode Herstab, troe mig, tag bare lidt Dristighed til Dem.

Valerius.

Hvortil skulle den tiene? Jeg har intet Haab mere. Jeg vil tale til Rosalie førend jeg taber hende for altid. Siden hun ventelig bor see min Fortvivelse, saa vil jeg og at Aarsagen dertil i det mindste ikke skal være hende ubekjendt. Jeg har endelig besluttet — Hvad hører jeg?

Henrich.

Hvor Pøkker løber De hen?

Valerius.

Der kommer nogen, og jeg vil ikke at man maae see os tale sammen; man ville troe, naar man saae mig, at jeg havde talt om Rosalie, og deraf kunde man slutte sig til, at jeg elskede hende.

Henrich.

Hille Skamsærd, det er en ret dristig Elskere.

An-

Auden Scene.

Henrich. Frontin.

Frontin.

Er her ingen Mennesker? Hei! Landsmand! hvor
Fanden er — Ah! ei for Pokker! det er min Mor-
broder.

Henrich.

He! ja saa Skam — det er Dig, min Systers-
son, Hans! Kom og omsavn mig mit Barn.

Frontin.

Sa gierne af mit ganske Herte! min Morbroer!

Henrich.

Naa, det er mig kiert at Du kommer og seer til
os — Det er nu fire Aar siden —

Frontin.

Det er mig min Troe kiert at finde Jer; men det
var ikke Jer, som jeg sogte, thi jeg vidste ikke meer
hvor I var.

Henrich.

Og hvem sogte Du da?

Frontin.

Baronen.

Henrich.

Og hvad vil Du ham? Hvad har Du bestile
siden jeg saa Dig sidst? Hvorledes befinder Du Dig,
min arme Hans? Er Du riig? Har Du giort Lykke?
Er Du give? Er Du —

Frontin.

Ei men — men lidt Zaalmodighed, Morbroder!
Hvor I gaaer los paa mig med Spørgmaale! I quæ-
ler mig reent.

Hens

Henrich.

Sa Du seer vel, naar man ikke har seet hinanden
saa lange, saa har man saameget at spørge om.

Frontin.

Giv mig Tid til at svare Der. Forst ingen Hans
mere, om I saa behager. Jeg har taget et Heldtnavn;
jeg hedder Frontin; jeg er Ungkarl; jeg har ikke en Skil-
ling; jeg dør af Tørst, og jeg er træt som en Hund;
jeg —

Henrich.

Hør en Skamsærd! Du svarer endnu gesvindere
end jeg spørger Dig. Hvad tager Du Dig nu fore?

Frontin.

Jeg tiner Herr Dorante, som af Ertiendtlighed
klaeder mig, som I seer.

Henrich.

Ah nu veed jeg hvorfor Du er kommen. Skam-
mer Du Dig ikke ved at have givet Dig til Laquai,
da Du er Son og Sonnesen, og Broder og Broderson
af Gartner.

Frontin.

Sa, hvad skal jeg giøre, Morbroer? Jeg er ikke
ærgierrig.

Henrich.

Du er en Dogenicht; det har jeg altid sagt Dig.

Frontin.

En Dogenicht! det er min Troe ikke i det Haand-
verk jeg driver. Det bestiæstiger mig Dag og Nat,
og jeg er ogsaa forbandet kied deraf.

Henrich.

Du er kied deraf? Nu vel, grib Leiligheden ved
Haarene, og bliv hos mig. Jeg er Gartner paa dette

Slot.

Slot. Denne Baron han er en Lykke for alle Arbeids-folk. Han planter, og rykker op igien, og planter om; han dyrker, han bygger, han river ned; med et Ord, godt eller ilde, han lader altid arbeide. Pengene saae Fodder at gaae paa (han slaaer sig paa Lommen). Hør Du hoor det klinger.

Frontin.

Meget vel, Morbroer! Men om han endnu ti gange saa meget vendte op og ned paa sit Gods, hvad kommer det da mig ved?

Henrich.

Hvad det kommer Dig ved? Jeg er Enkemand. Jeg skal lære Dig Nesten af Dit Handverk; og siden, naar jeg er død, skal jeg lade Dig min Plads, men det seneste mueligt er, forstaae!

Frontin.

Det skal vi altsammen tale nærmere om. Bring mig imidlertid hen til Herren.

Henrich.

Du gør bedre i at vente ham i denne Sal; her kommer han hundrede Gange om Dagen. Bryd Dig om ingen Ting. Men for at komme igien til vores Forrige; Du er da misfornøjet med Din Dieneste?

Frontin.

Ta tilforladelig.

Henrich.

Og hvorfor? Er Din Herre gnidst, fordrucken, eller Skindegiest?

Frontin.

Nei, han er en af de rigeste Banqueurere i Bourdeaux; munter, gavmild, en god Dievel men —

Hen-

Henrich.

Nu videre.

Frontin.

Man maae altid være hos ham, og jeg maae passe ham op baade Dag og Nat.

Henrich.

Det er naturligt. Jeg synes at jeg selv er Gartner om Natten, som om Dagen.

Frontin.

Ja ganste rigtig; men I arbeider ikke om Natten. I sover ret godt.

Henrich.

Ja det troer jeg selv. Det er det jeg forretter bedst.

Frontin.

I min Dieneste kan jeg ikke giøre det samme; og dersor ønsker jeg ogsaa ofte min Herre Fanden i Bold.

Henrich.

Hvorsor det da? Siig mig.

Frontin.

Jeg tør min Troe ikke.

Henrich.

Hvordan Pøkker! Du er ogsaa bange? Det kæder Dig vel! imod mig, Din Morbroer, som ingen anden Arving har end Dig. Du skulle vide noget Hemmeligt, og jeg skulle ikke vide det. Ei for Pøkker!

Frontin.

Ja det er olsammen godt nok. I kan dreie det ligesom Jer behager. Men det er et Spørsmaal, om min Herre vil tilgive mig at sige en Hemmelighed af saa stor Vigtighed? —

Henrich.

Og hvem skulle vel sige ham det? Det maatte være Dig selv; thi hvad mig angaaer —

Frontin.

Frontin.

I Sandhed, Morbroer —
Henrich.

Ei Snak! Nu forlader Du ham jo; og desuden
skal jeg min Troe ikke sige et Ord derom.

Frontin.

Det lover I mig? — og det ganske opriglig? —
Henrich.

Hvilket Væv? Vil Du sige det?

Frontin.

Nu vel! jeg skal sige det. Han er en Somnambu-

lus.
Henrich.

Hvorledes siger Du det?

Frontin.

Somnambulus.

Henrich.

Som — Som-nam-bul-us! Hvad Fanden er
det? Er det et Embede, en Rang?

Frontin.

Jo men! et Embede! Nei Morbroer! det er no-
get, som kunde hindre hans Givtermaal, om det blev
bekjente.

Henrich.

Ah nu forstaaer jeg det. Somnambulus — det er
En, som ikke kan givte sig, som er — Hæ —

Frontin.

Ei Morbroer, er I gal?

Henrich.

Ih! saa siig dog snart! Som — Somnambulus.
Dette har jeg aldrig hørt tale om.

Frontin.

Det er en naturlig Feil; en Art af Sygdom —
E e Hen-

Henrich.

Hillemen! han er syg!

Frontin.

Nei aldeles ikke, han befinner sig meget vel.

Henrich.

Sa saa forstaer jeg det ikke.

Frontin.

Han staer op om Natten, han gaaer, han taler —

Henrich.

Ah nu veed jeg, hvad det er. Han kan ikke sove.

Frontin.

Aldeles ikke, tvertimod han sover alt for vel.

Henrich.

Ei for Pokker! lad os da forstaae hinanden. Dersom han sover, saa er han ikke vaagen.

Frontin.

Hør mig dog, om I vil. Jeg siger Jer, at han gaaer, at han taler, at han har Dinene aabne, og dog sover han altid.

Henrich.

Sa der maae Tanden have sit Spil i. Dersom jeg gjorde saaledes, da brækkede jeg Halsen. Hør en gang, min Herr Søsterson, det er ikke saukt at giøre Mar af sin Morbroer.

Frontin.

Jeg vil aldrig være ørlig, om jeg gjør Mar af Jer.

Henrich.

Hvordan Pokker! Du vil indbilde mig, at Din Herre sover lysvaagen. Jo see, om han troer det!

Frontin.

Jeg selv er bleven narret derved. Han har ofte i Sovne givet mig noget at forrette, som jeg gjorde troeli

troeligen, og som han takkede mig for Dagen efter,
med Stokken i Haanden.

Henrich.

Din herre er gal, og Du ogsaa. Sagte! Hyst!
— Der er vores gamle herre.

Tredie Scene.

Baronen (med Skindstroppe høit oprullede, og
en stor Stav i Haanden). Henrich.

Valerius. Frontin.

Baronen.

De maae staae tidligere op, Valerius! meget
tidligere.

Valerius.

Men jeg var alt Klokkemøn hos Arbeidsfolkene,
det har De selv seet.

Baronen.

Det er sandt, men jeg var der, førend Du. Man
gior nu omstunder altig sildigere; altig tager af.
Ah i min Tid stod man tidligere op.

Valerius.

Det havde været mig let at komme tidligere; og
endført jeg ikke har lukket et Øje, skal De i Morgen
blive fornøjet med min Hurtighed.

Baronen.

Vi faaer at see. I Aar maae det nye Terrasse
giøres færdig; og dersom vi ikke benytte os af den
gode Aarstid — (Han bliver Frontin vær) Hvem er
der, Henrich?

Henrich.

Det er min Søstersøn, Herre!

Baronen.

Kan han noget Haandværk? Søger han Arbeide?

Frontin.

Nei. Jeg er kommet for i Veien for min Herre,
som strax har den Ære at være her.

Baronen.

Hvem er Din Herre?

Frontin.

Herr Dorante.

Valerius (sagte).

Ah Himmel!

Frontin.

Vi har reist meget hastig, og for at komme des
sør, har vi i tre Dage hverken sovet eller hvilet.

Baronen.

Han faaer Tid til at udhvile sig her. Kom Val-
erius! jeg vil, at han skal finde min Hauge net og vel-
holdt i stand. Du Henrich gaae strax og lad det lille
Bandspring i Kiskkenhaugen springe.

Henrich.

Bandspringet i Kiskkenhaugen, Herre? De veed
vel, at der er ikke en Draabe Vand; og Kilden dertil
er endnu ikke fundet.

Baronen.

Wil Du holde Munden? Gisr, som vi gjorde
sidst: tag Vand i den store Brønd, og fyld Karret.
Du har ingen Begreb. Du bryder Dig ikke mere om
mit Husets Ære end —

Frontin.

I Sandhed, De vil gjøre min Herre Skamsuld.
Vegegn ham ligefrem, uden Omstændigheder, og lad
Deres Bandspring ligge i god Roe.

Gas

Baronen.

Det er smaa Ting. Jeg har alt gjort Indretningerne, og Escaderne; der flettes mig bare at finde Kilderne. Du behovir ikke at sige Din herre, hvad Du har hørt.

Frontin.

Nei, min Herre, det tager jeg mig nok i Agt for.

Baronen.

Gaae da Henrich.

(Henrich gaaer).

Frontin.

Der kommer min Herre.

Fierde Scene.

Baronen. Dorante. Valerius. Frontin.

Baronen.

Ei! god Dag Dorante. Velkommen. Jeg ventede Dem ikke før i Morgen.

Dorante.

Min Længsel var alt for stor efter at see Rosalie, og at takke Dem før en Foreening, som vil giøre mig lykkelig.

Baronen.

De befinner Dem vel? Det er Hovedsagen.

Dorante.

Jeg tilstaaer, jeg er træt. Jeg har reist Dag og Nat.

Baronen.

Det er smaa Ting. De er i et godt Huus; og De skal blive vel beværtet.

Dorante

(visende Valerius).

Er det maaske Deres Herr Broderson?

Ee 3

Bar-

Baronen.

Det er ham selv.

Dorante.

Jeg har kiendt ham saa ung, at jeg har set til hans Vensteb.

Valerius.

Min Herre — ja vilde — at jeg kunde —

Baronen.

Han vil giøre, hvad han bør, for at fortiene Des res Vensteb. Kom Dorante, lad os giøre en lille Spadseretur, saa kan De strax faae en almindelig Kundsteb om Godset. Det vil fornse Dem.

Dorante.

Skulde det ikke være bedre, at De giorde mig den Ere at forestille mig for Grevinden?

Baronen.

De vilde nok hellere sige Rosalie?

Dorante.

Jeg kiender hende ikke uden efter hendes Portrait. Hendes Skabning er indtagende; og De kan ikke andet end bisalde den billige Længsel, jeg har efter at kunne dømme derom ved mig selv, endstant jeg i denne Dragt er ikke alt for vel i stand til at lade mig see af hende.

Baronen.

Alt hvad, som ligner Længsel, behager det smukke Kion. Men vi har Tid nok. Hun er reist med sin Moder en halv Miil bort, for at spise til Middag. De komme ikke tilbage forend Aften.

Dorante.

Ere de ikke her? Tillad da at jeg betiener mig af Leiligheden, for at lægge mig lidt til Hvile. Lysten,

at

at giøre Dem min Opvarming, havde givet mig Kræfster; men jeg befinder mig saa udmattet —

Baronen.

Ei! da jeg var paa Deres Alder, kunde jeg have gjort tusende Lustspring efter den længste Reise.

Dorante.

Jeg ønsker, at jeg kunde ligne Dem; men jeg finder, at nogle Timers Hvile er mig sædeles nødvendig.

Baronen.

Nu vel; jeg skal lade rette an, at vi kan spise.

Dorante.

Det er unødvendigt. Jeg forsikrer Dem.

Baronen.

I det mindste vil Valerius og jeg vise Dem Husset. De skal see, hvor nyttigt jeg har indrettet det.
Især Lofterne.

Valerius.

Men Herren et træt.

Baronen.

Kom, det skal snart være gjort. De kan med det samme vælge Deres Værelser.

Dorante.

Det er mig altsammen ligemeget.

Baronen.

Vil De beholde disse her?

Dorante.

Dette? ja nok.

Baronen.

Det er commode. Denne Sal-tiener til Forges mak. Jeg kommer her alle Dieblik; og jeg kan tale med Dem, og høre Deres Betenkning —

Dorante.

I Morgen er jeg til Deres Besaling. De kan
bestemme den hele Dag dertil.

Baronen.

Før det øvrige skal De faae en Seng, som der
er ikke Nogen til paa ti Mile her omkring i Egnen.
Jeg har Senge —

Dorante.

Det tvivler jeg aldeles ikke om. Jeg skal strax
betiene mig saavel deraf, som af den Frihed, De giver
mig. Kom med Frontin.

Baronen.

Uden Omstændigheder. Jeg forladet Dem.

Feinte Scene.

Baronen. Valerius.

Valerius.

Troer De, at Dorante er meget intaget til No-
sadies Fordeel?

Baronen.

Men i Sandhed, han viste temmelig Utaalmodig-
hed efter at see hende. Det er sandt, jeg glemte at
sige Dig —

Valerius.

Det kan ogsaa være af Hosflighed; og det er end-
nu langt fra Kierlighed. Er det ikke sandt, min kiere
Farbroder?

Baronen.

Ligesom Dig behager. Du maae —

Valerius.

De troer da, at han er forlæbt?

Bar-

Baronen.

Han har selv sagt Dig, at han ikke kiedte hende uden ester et Portrait. Hvad jeg skulle sige, var —

Valerius.

Mon Dorante har stukket hende sit Portrait?

Baronen.

Det veed jeg ikke. Vil Du, at jeg skal bekymre mig om alle de Smaating? Jeg har meget vigtigere Forretninger. Jeg har mit Bierg i Hovedet.

Valerius.

Men siden De har havt Deel i dette Givtermaal, saa maae De vide alle Omstændigheder. De laaner dem Huus; og Rosalie havde kunnet —

Baronen.

Uden Twivl. Det er mig kiert, at de see det. Det er nydeligt.

Valerius.

Ah ja, min Uncle! hun har Undigheder og nogle Dine —

Baronen.

Hvad vil Du sige? Er Du uriktig i Hovedet? Jeg taler om mit Huses Indretninger, om min Have, som —

Valerius.

Ah jeg forstaer Dem; og De har Ret. Jeg saae sor paa Græsterrasserne et af de smukkeste Syn —

Baronen.

Ga, det troer jeg selv. Det er en af de smukkeste Udsigter i hele Kongeriget.

Valerius.

Jeg saae der en Skionhed, som jeg endnu aldrig var bleven vaer paa dette Sted. Jeg beundrede alle dens Undigheder, og —

Baronen.

Bal., min kære Brodersen! Du skal med Tiden
komme til at besidde alle disse Ydigheder.

Valerius.

Geg skulde besidde? —

Baronen.

Ah, Du henrykker mig af Fornsielse! omfavn mig
min kære Valerius! min værdige Arving! Du kan
forlade Dig paa, at —

Siette Scene.

Baronen. Grevinden. Rosalie. Valerius.

Baronen.

Hvorledes, mine Damer! ere De alt her tilbage?

Grevinden.

Grevinden er syg, og vi gjorde hende kun en
Visite.

Baronen.

Saameget bedre; saa faae vi den Fornsielse at
spise med Dem.

Grevinden.

Siden det endnu var tidligt, saa steg vi af ved
Jernporten, og ere gaaet til Hods herhid.

Baronen.

Ere De da ikke noget træt?

Grevinden.

Geg bliver ikke saa let træt.

Valerius.

Og De Froken, behovet De ikke at hvile sig?

Rosalie.

Min Herre, oltig er mig aldeles ligegeyldigt, en-
ten jeg gaaer eller sidder.

Bar-

Valerius.

Alting?

Rosalie.

Ta min Herre.

Grevinden.

Tal dog tydeligt Froken! De siger det saa sagte;
De maae sige: ja min Herre. For Nesten vilde jeg
nok see, om alting ikke skulde være hende ligegyldige,
saalænge jeg har nogen Magt over hende —

Baronen.

Ah, De skal ikke længe beholde denne Myndighed.
Dorante er ankommen.

Grevinden (munter).

Er han kommen?

Rosalie (bedrovet).

Han er kommen?

Valerius (sukkende).

Ta han er kommen.

Baronen

(med en overfusende Tone).

Ta ja, han er kommen! Hvad Pøkker vil Du
sige? Veed Du det ikke, Du?

Valerius.

Jeg siger Dem ikke imod. Jeg bekræfter hvad
De siger.

Baronen.

Han er velskabt, behagelig, munter, forstandig og
sat. Oh, det er et elskværdigt ungt Menneske. Siig
dog Valerius!

Valerius.

Jeg har kun seet ham et Døblifik. Jeg kunde
domme feil. Det er Frokenen, som ør domme derom.

Grev-

Grevinden.

Nu, hvad svarer De? Svar dog Frøken.

Rosalie.

Min Herre, han kan være elskværdig, men det maae ikke mere ankomme paa min Dom. Jeg kan ikke domme om ham som upartist.

Grevinden.

Hordi han skal være Deres Mand, er det ikke saa? Men det kan man ikke forstaae. De maae sige: Min Herre, min Families Valg vil giøre, at jeg anseer ham for fuldkommen. Alle Folk sige, at De har Forstand; men det kan jeg ikke indsee. Men hvor er Dorante?

Valerius.

Da han ikke fandt noget at bestille, saa gif han til Sengs.

Grevinden.

At sove paa denne Tid?

Baronen.

Han troede ikke at see Dem førend i Aften; og siden han har reist Dag og Nat, saa var han saa træt, saa træt at —

Grevinden.

Hvem bad ham om at reise saa hastig, og hvorfor? For at lægge sig? For at sove? Intet er saa uanstændigt. Han kunde jo have sovet i Gaar, og kommet her i Morgen? Vi ventede ham ikke før. Hvad mener De min Datter?

Rosalie.

For min Skyld behøver han ikke at vise større Over og Omhyggelighed.

Grev-

Grevinden.

Man veed ikke, om det er af Beskedenhed, De tales faa, eller om De er stodt.

Rosalie.

Jeg forsikrer Dem om, at jeg ikke er stodt.

Grevinden.

Men i Sandhed; man maae dog vide at sætte Priis paa sig selv. At sove saasnart han kommer! Ungdommen nu, Herr Baron, er saa kælen. Dette siger mig ikke meget til hans Fordeel.

Baronen.

Ah, han finder nok Middel til igien at giøre det godt.

Grevinden.

Jo men! jeg vedder, at De i Morgen ved Dagbrækningen alt har ham ude at spadsere. De vil faae ham til at løbe sig træt, og saa maae han hvile sig igien.

Baronen.

Ei! kan man blive træt i en Have, som man aldrig før har seet?

Grevinden.

Ja meget vel, naar den er saa ujevn. Jeg troer, at der er over 20 Terrasser i Deres Have.

Baronen.

Hvorledes da? Det er en Pragt —

Grevinden.

I midlertid har De dog ingen Udsigt.

Baronen.

Ja dersom ikke Bierget var, vilde den være uforlignelig. Det kan jeg let overbevise Dem om. Hej da! Henrich! (Henrich kommer) Bring mig min Plan.

(Henrich gaaer).

Grev-

Grevinden.

Ga! men Ulykken er, at Vierget bliver, hvor det er.

Baronen (fortroelig).

Jeg siger ikke et Ord. Men det skal sprenges.

Grevinden.

Det er et Foretagende, som er de gamle Romere værdig.

Baronen.

Taalmodighed. Jeg har Brædrebæn, som givte sig; lad mig kun raade. I femte Leed i nedstigende Linie skal der ikke være meer Spor af det; det skal De see.

Grevinden.

Skammer De Dem ikke, Frøken, over Deres Uvidenhed, og at De ikke kan tale om Alting, som jeg gør?

Rosalie.

Jeg hører paa Dem i Haab om at lære deraf.

Baronen.

Jeg elsker Modsigelser: Man har den Fornojelse at svare paa dem. Der er Henrich.

Snyvende Scene.

Henrich. Grevinden. Baronen. Rosalie.

Valerius.

Baronen.

Er det ikke min store Plan?

Henrich.

Go Herre! det er den smukke, det er den, som jeg altid bringer, naar De har Fremmede.

Baronen.

Null den ud, Henrich! Saas den ud, og hold den i Veiret — saaledes.

Grev-

Grevinden.

Ah, jeg skal give Dem gode Raad. Jeg har dog aldri talst om saadanne Sager; men Forstand er en god Ting; den kommer til Nutte ved alle Leiligheder.

Baronen.

De er usorligelig! Vil den smukke Rosalie ikke sige mig noget?

Grevinden.

Hvad vil De, at hun skal forstaer sig derpaa? Kom og viis mig; er det ikke Kanaler og Vandspring? og dog synes mig ikke at have seet nogen hos Dem.

Baronen.

De bestaer sig med Smaating, Madame! Dem sætter man altid i Planer; det forstionner dem. For Resten saa finder jeg vist Vand i det store Bierg, som De veed.

Henrich.

Ta vi leve i Haabet. Vi ødelægge tolv Viin-gaarde; og vi tage saa megen Viin for at faae Vand.

Grevinden.

Lad os see noiere.

Baronen.

Følg min Finger.

Valerius.

De har ikke Lust at see, min Frøken?

Rosalie.

Jeg har alt tilstaet min Uvidenhed; jeg forstaer mig ikke derpaa.

Valerius (sagte).

Og De forstaer ikke heller det ulykkeligste Mens-nesses Sukke?

Rosalie (sagte).

Ah!

Grev-

Grevinden.

Det er da Deres Forgaard?

Baronen.

Ei for Pokker, Madame! det er Kiskkenhaven.

Grevinden.

Jeg troer, det er bedre, at jeg tager mine Briller paa.

Baronen.

Ta lad os tage Dem. De erindrer mig derom.

Henrich.

Hilleskam! hvor vil De blive flarsynede.

Valerius.

Hørfor vil De twile om Deres egne Indsigter,
min Frøken? man kan jo forklare —

Rosalie.

Hvortil skulde den Kundskab nytte mig?

Valerius (sagte).

Til at fortjene Deres Medlidenhed.

Grevinden.

Dette er Indkørselsveien; Avenuen?

Baronen.

Ta den, som jeg nu lader plante.

Grevinden.

Den er meget kort.

Baronen.

Kort! den bliver over halvanden Miil lang.

Grevinden.

Jo men! Den er jo ikke længer end min Haand.

Baronen.

Tæl Træerne, saa skal De se.

Grevinden.

En, to, tre, fire, fem —

Valerius

(Seende paa Rosalie).

Dorante taber meget, naar han venter saa længe,
uden han seer dem.

Baz

Baronen.

Jeg tilstaaer, jeg begriber det ikke. Men De Madame! De skal strax forstaae det: dette er den Grund, som Vierget staaer paa.

Grevinden.

Jeg tæller Traerne ved Veien. Tael kun, tael kun fort: 155, 156. Naar De har sprænget Vierget bort, saa bliver der fladt Land.

Baronen.

Uden Trivl, og en Udsigt —

Valerius

(til Grevinden).

Fortræffeligt, Madame! (Til Rosalie) Og dersom De værdigede mig at tale med mig nogle Dicblik, skulde jeg lære Dem at kiende — (sagte) Tilstanden af et Hiers-te, som Deres Aflag vil bringe til Fortvivlelse.

Baronen

(til Rosalie).

Han kiender Beliggenheden saa godt som jeg selv. Det er ham, der har giort Grundtegningen ester mit Forsslag.

Grevinden.

Jeg troede ikke, at han var saa lerd. Tag kun mod Undervisning min Datter. Jeg ville ønske, at Valerius kunde give Dem Smag.

Valerius.

Hvor skulde jeg ikke være lykkelig, om jeg havde denne Gave.

Grevinden.

To Hundrede tre og Halvfierdesindstive! det er en lion Længde, det maae man tilstaae. Baronen har Planer — men Planer, som — tage sig langt af Syne.

Bf Ba-

Baronen.

Teg faaer Tresindstive saadanne Indkørseler,
alle af den Størrelse.

Valerius

(til Rosalie).

De begriber, hvad Virkning det vil giøre. (Sagte)
Naar De kommer fra Bords — (Hoit) Intet kan være
prægtigere, uden Twyl. (Sagte) Her i denne Sal —
(Hoit) Det fordrer i Sandhed Taalmodighed. (Sagte)
Dersom De et Dieblik vil høre mig, saa vil De frelse
mit Liv. (Hoit) Men tilstaae, at det er et værdigt
Foretagende.

Rosalie.

Det synes mig noget dristigt.

Grevinden.

De maae lære, at det er just smukt at kunne
overvinde Forhindringer.

Baronen.

Oh! det er min store Gave. For Exempel, seer
De den store Terrasse; giet engang, hvor hoi den bliver,
naar den bliver færdig.

Grevinden.

Hvor hoi? Ei! men — (visende med Haanden)
som saaledes?

Baronen (leende).

Hahaha! — De er langt dersra. Det bliver 57
Fod 8 og en halv Tomme. Er det ikke sandt Valerius?

Valerius.

Se, min Uncle! syv og halvtresindstive.

Grevinden.

Syv og halvtresindstive og en halv Tomme!
Det er forunderligt! Men det blir en Asgrund; der
gaaer jeg aldrig, jeg blev svimmet.

Bar-

Baronen.

Da frygter jeg ikke for Hovedsvimmel.

Valerius.

De falder i Tanker, Frosten? Finder De da det, man foretager sig, for dristigt, og kommer De ikke dertil?

Rosalie.

Jeg synes, det er at vove meget, og —

Valerius.

Siiig reent ud, hvad De tænker.

Rosalie.

Og hvortil skulle det nytte?

Grevinden.

Det vilde nytte Dem til at vide det, som jeg veed. Gaae min Herre, og overlad hende til sin Bankundighed; Hun fortienner ikke den Umage, De giver Dem. I Sandhed, Herr Baron, jeg er meget fornøjet med det, jeg har seet, og jeg giver det mit Bisald. Men siiig mig engang, hører alle de Godser Dem til?

Henrich.

Det er just Knuden.

Baronen.

Nei ikke endnu. Men om Naboeerne endog ikke ville sælge dem, saa maatte de dog være i et meget fortædeligt Lune, om De skulle ikke ville have en saa smuk Indretning paa deres Godser. Jeg seer Huushovmesteren.

Ottende Scene.

De Forrige. En Huushovmester.

Baronen.

Er der anrettet?

F s 2

Huus-

Hunshovmesteren.

Sa Herre.

Grevinden.

Kom Herr Baron.

Baronen.

Min smukke Rosalie, giv mig Haanden. Henrich,
Jeg anbefaler Dig min Tegning.

Henrich.

Vel Herre! kier Dem kuns an nichts.

Niende Scene.

Henrich (allene).

Med hans Dyrehauge! han er min Sandten brav gal! oh jeg forstaer mig ikke derpaa, eller denne Ungdom gir de Gayle noget at bestille. Vores unge Herre er bleven lidt dristigere; han sik nogle Ord usormerkt sagt til Frokenen, og jeg saae nok, at den lille Pige svarte ham med Vinene. Jeg vilde dog gjerne undrette ham om det, min Systerson Hans har sagt mig om hans Son — Son — — bus. Jeg har nu glemt hvordan det hedder. Han forstaer sig maakee noget derpaa; thi han har studeret meget i sine Dage. Jeg skal oppbevie ham her, naar han gaaer fra Bords. Men der er min Systerson; jeg maae endnu saae ham til at sladdre lidt af Skolen.

Tiende Scene.

Frontin. Henrich.

Frontin.

Deres Tiener! Jeg finder Jer ret beleilig.

Hen-

Henrich.

Er det endnu for at binde mig noget paa Armet,
ligesom for?

Frontin.

Jeg har talt oprigtig; I ville ikke troe mig; det
kan jeg ikke for. Der er en anden Aarsag, hvorför jeg
kommer. Veed I vel, at jeg vil ikke gaae commavet
til Sengs, som min Herre?

Henrich.

Jeg skal strax føre Dig i Kiskkenet; men jeg vilde
spørge Dig om tre eller fire Ting.

Frontin.

I Sandhed, I er den største Spøremåalsmager
i hele Kongeriget. Men hvorför vil I spørge mig om
noget? I troer jo ikke mine Svar?

Henrich.

Kier Dig om ingen Ting. Jeg vil troe, hvad
jeg har Lust til.

Frontin.

Skynd her da; thi jeg maae snart tilbage til
min Herre.

Henrich.

Hvad har Du der at giøre? Sover han ikke?

Frontin.

Jo vist giør han; og det er just dersor.

Henrich.

Kan han ikke sove uden at man passer paa ham?

Frontin.

Nei. Det er for at vække ham, om det, som
jeg har sagt her, skulde hende ham.

Henrich.

Taler Du endnu derom? Ei for Pokker! jeg forbyder Dig at sige et Ord meer om dette. Siig mig allene, er Din Herre forliebt i sin Brud?

Frontin.

Forsiebt? Det er han kun i Malerie.

Henrich.

Geg troede min Sandt, at Du endnu ville sige mig at han var det kun i Søgne. Men hvordan er han kun forliebt i Malerie?

Frontin.

Hordi han ikke har seet uden hendes Portrait. Han har fundet det smukt; og efter den Forklaring, man har giort ham derom, saa troer han sin Brud ligesaas dydig, som smuk.

Henrich.

Han har min Troe Net. Han troer vel. Men siig mig —

Frontin.

Dette Menneske vil, jeg skal reent forgaae; at staae her og spørge mig, medens jeg dør af Sult og Dorst.

Henrich.

Kom da i Kiskkenet, saa skal jeg tale med Dig, medens Du drikker. Du troer da —

Frontin.

Geg troer Handen — Men er ikke der min Herre, med hans forbandede Drømmerie.

Ellevte Scene.

Dorante (i Slaaprof, med en Stovle og en Toffel, Paruken set paasat, et Gehæng, en Coureerpidst i Haanden, og ganske i Uorden, men hverken uanstændig eller alt for latterlig). Henrich.

Frontin.

Henrich.

Der er Din Herre, han vil tale med Dig.

Frontin.

Jeg er lykkelig, at han er kommen herind. Jeg vil vække ham.

Henrich.

Bie, bie lidt! Er dette — Oh jeg troer, Din Herre drømmer virkelig.

Frontin.

Ei ja! Leiligheden er alt god for at overbevise Jer. See allene til. Nu vel!

Dorante.

Hurtig — hurtig — en anden Hest. Vil Du kynde Dig?

Frontin.

Hører J? Han troer, han er endnu paa Reisen.

Henrich.

Han sover. Jeg begynder at troe det. Hans Gang, hans Dine, alting seer saa vildt ud.

Dorante.

Det er sildig — Matten — til Slottet — Rosalie —

Henrich.

Jeg er min Sandt bange, det ligner Spøgesser eller Giengangere.

Frontin.

Det, som er det forunderligste, er, at han somme
Tider i Sovne siger meget fornustige Ting.

Dorante.

Frontin — Du Slyngel — Du kan drikke i Af-
ten. Du Drukkensolt, Du Lade —

Henrich.

Du har Ret; jeg troer han siger sandt.

Frontin.

Ganske rigtig. Han taler om den sidste Postmes-
sier; han lod os vente.

Dorante

(Giver nogle Slag med Pidsten, og træffer Henrich).

Ah hvilke daarlige Heste. Hyp! Hyp!

Frontin (leer).

Hahahaha!

Henrich.

Hvad Fanden er det for en Drøm? Min Herre!
— Min Herre! lidt sagte, om I behager.

Dorante.

Sagte! nei vist ikke. Vi maae skynde os. Hyp! Hyp!

Frontin.

Gaae til ham, og see til, at I kan tage Pidsten
fra ham, saa skal jeg vække ham op.

Henrich.

Ei for Pokker! tag den selv; Du er meer vant
til Prygl end jeg.

Dorante.

Hyp! Hyp!

Frontin.

Vie lidt; man maae gaae ham til at glemme den
forbandede Drøm. Min Herre! min Herre! det er
fra Herr Pinto.

Do

Dorante.

Pinto! — Penge? — Ja de maae betales.

Frontin

(Kommer nærmere).

Ja Deres Correspondent.

Dorante.

Hundrede Pistoler — Han er temmelig hurtig —

Jeg vil skrive.

(Han lader som han skrev med Vidsten).

Frontin.

Ah nu vil jeg vaagne ham.

Henrich.

Bie, bie lidt! det begynder at blive loierligt.

Frontin.

Nu troer han at skrive. Seer I vel?

Dorante.

Herr Pinto, kald paa Frontin.

Frontin.

Det er en Isde den Herr Pinto.

Dorante.

En Isde, det skriver jeg.

Frontin.

I Fernskinet —

Henrich.

Han har en meget riig Sovn. Jeg har min Sandt aldrig drømt om saadant. Siig mig, Frontin, er Du hans Casserer?

Frontin.

Som I seer, naar han sover; til al Ulykke har han en anden, naar han er vaagen.

Dorante.

Frontin, tag mit Brev.

Frontin.

Ja Herre, Deres Brev.

Sf 5

Do:

Dorante.

Mit Brev — Pinto — en Pose — tag denne
Pose — Lad mig faae mit Beviis igien.

Henrich.

Hahahaha! en Pose! — Lad os tage den; vi vil
dele den.

Dorante

(stager Henrich ved Hovedet).

Vi vil dele den! — Du Thy! — Jeg skal
quæle Dig.

Henrich.

Hielp! Hielp Frontin! — Herre! min Herre, I
tar alt for haardt! Søg først i mine Lommer.

Dorante.

Hold paa Tyven! hold paa Tyven!

Henrich.

Frontin! min Søsterson! hielp!

Frontin.

Bie lidt; lad mig faae fat paa hans lille Finger;
der er intet andet Middel til at faae ham vaagen.

Henrich.

Taz fat paa alt hvad Du vil; men hielp mig ud
af hans Klær.

Frontin.

Min Herre! min Herre! vaagn op!

Henrich.

Hvilken forbanded Søvn!

Dorante.

Hvor er jeg, Frontin? Hvorfor har Du ladet
mig komme ud? Hvorfor er Du gaaet fra mig, Du
Slyngel?

Fron-

Frontin.

Jeg faldt i Sovn af Træthed; De tog den Tid,
for at gaae Deres Vei, og jeg løb til over den Allarm
De gjorde.

Dorante.

Ah! jeg har forraadt mig. Nu erindrer jeg, jeg
er i Baronens Huus.

Henrich.

Sa for Fanden, der er De!

Dorante.

Hvad bestiller den Karl der?

Henrich.

Det er min Sandt ham, som De ville quæle.

Frontin.

Det er Gartneren her. De saae ham før.

Dorante.

Jeg er fortvivlet. Jeg troede, at jeg blev bestaalet.

Henrich.

Før Pokker, De troer noget for hastig.

Dorante.

Jeg vil give Dig alt, hvad Du forlanger, for at
tie. Hvad vilde Rosalie tænke? Hun lærde allene at
kiende mig ved mine Feil.

Henrich.

I Sandhed, min Herre, I har fornærmet min
Ere; det er ikke vel gjort.

Dorante.

Jeg lover Dig 40 Dukater, 60 om Du vil, for
at tilfredsstille Dig.

Henrich.

Tresindstyve Dukater! for Pokker — Men drøm-
mer De ikke nu, da De siger mig det?

Do-

Dorante.

Vilde Du vel giøre mig Fortred?

Frontin.

Ah, Herre vær De kun roelig. Han er min Morbroer. Jeg sværer for ham. De kunde komme fra Vords; troe mig; gaae igien hen og læg Dem.

Henrich.

Han har min Troe ikke Uret; en Sovn, som den De har havt, har ikke funnet forstaffe Dem megen Hvile.

Tolvte Scene.

Henrich (allene).

Det var min Troe en ganske lojerlig Begivenhed, og en artig Borgen for mig! Alt, hvad jeg har seet her, giør mig ganske forvirret. Nei min Sandt, jeg troer, jeg drømmer selv. Er jeg ikke ogsaa en Som-Som-nam-bulus? Hvem kan vide det? Jeg taler, jeg gaaer, jeg haraabne Hine; med et Ord, jeg er just saaledes — For Fanden, om han havde smittet mig, thi det er maafee anstikkende. Den Karl han sover ogsaa som Fanden selv, det maae man tilstaae. Dersom ikke Frontin havde været, og hans lille Finger, saa var jeg ganske qvalt. Hvad dette alt har sat mig for Skrupler i Hovedet! Jeg veed ikke meer, hvad jeg skal troe.

Trettende Scene.

Valerius. Henrich.

Henrich.

Ei, Herr Valerius, et Ord: (Sagte) Men hvordan Pokker skal jeg bære mig ad for at sige ham alt det. (Heit) Ah for Pokker! Herre, De veed ikke —

Wa-

Valerius.

Min Uncle og Grevinden er endnu ved at eftersee
Plånen.

Henrich.

Og jeg har paa min Sandt været her med en
Karl, som sover lysvaagen.

Valerius.

Jeg har bedet Rosalie at komme herhider, for at
tale med hende et Øieblik; og endskjont hun intet har
lovet mig, saa vil jeg dog vente hende. Jeg vil ikke
have noget at bebreide mig selv.

Henrich.

Om denne Herr Dorante, naar hun bliver hans
Kone, drømte, at hun var hos nogen anden — Hilles-
kam! De veed ikke —

Valerius.

Er det nu Tid at skiemte? Lad mig være i Rose.
Ah Rosalie, jeg dør fornoiet, dersom jeg kan sige dig,
at jeg elsker dig.

Henrich.

Men alt hvad jeg har at sige Dem, er ogsaa
meget nødvendigt.

Valerius.

I dette Øieblik sørger jeg intet uden min Utaal-
modighed.

Henrich.

Hvordan? De vil ikke høre mig?

Valerius.

Nei! nei! nei! Rosalie kan komme. Gaae, jeg
besværger Dig. Dersom hun saae Dig, saa forhindrede
Du hende at komme her, og Du skilte mig fra det
eneste

eneste lykkelige Dieblik, som jeg faaer maaskee i min hele Livstid.

Henrich.

De tager det i den Tone! Nu vel, jeg gaaer; men det vil De vist fortryde, det siger jeg Dem.

Fjortende Scene.

Valerius (allene).

Endelig er jeg ham qvit. Jeg har maaskee smigret mig formeget; Rosalie kommer ikke. Men hun er besvret. Ah, Dorante kan være ligegeyldig, uden at hun dersor soler noget for mig. Ah Himmel! der seer jeg hende.

Femtende Scene.

Rosalie. Valerius.

Valerius.

Hvorledes, De har den Godhed at komme? Kom dog nærmere; man kunde høre os her.

Rosalie

(Stælvende, og fun ganske lidt nærmere).

Mei Valerius! jeg er alt for bange. Siig mig snart, hvad De vil. Jeg maae strax ind igien.

Valerius.

Vær roelig smukke Rosalie! giv mig det heelt, det Dieblik, som De bevisger mig.

Rosalie.

Jeg stælver.

Valerius.

Nu vel, delige Rosalie! hør da kun et Ord, siden De saa vil have det: Jeg tilbeder Dem.

Ro-

Rosalie.

Ah! det gør mig ondt at vide det! Lev vel.

Valerius.

Endnu et Ord, guddommelige Rosalie! Skulde jeg være saa lykkelig ikke at være hadet?

Rosalie.

Døm selv derom, Valerius. Hornusten forbod mig at overtyde mig om Deres tanker, som jeg var uvis om, og dog er jeg kommen herhvid at høre Dem — Siig mig nu selv — hvad der kunde triumphere over min Hornust? Ah! Valerius — Ah — lad mig gaae ind igien.

Valerius.

Nei bliv, jeg besværger Dem. Jeg ventede kun denne lykkelige Tilstaaelse: uden den torde jeg intet foretage mig. Denne Kunst var mig nødvendig, for at overvinde en Frygtsonhed, som hindrede vores Lykke. Jeg har i dette Døblif overvundet den. Jeg gaaer at sætte alting i Verk, for at forhale, ja endog ganske at forhindre et Dødsstup, som jeg ikke kan overleve.

Rosalie.

Og hvad kan De gøre? Er det ikke bedre, reent at forglemme — Oh! jeg har ikke Mod til at hede Dem, ikke at elskke mig mere.

Valerius.

Før dese tusende gange! Lad mig forsøge alt hvad Snedighed, Magt, Bonner, Taare og en heftig Kierlighed kan indskyde mig.

Rosalie.

Ah, Valerius! De kiender ikke min Moder. Jeg skialver ved at tanke derpaa — Tiden løber — og vi give ikke Agt derpaa. Gaae, og lad mig flye Dem.

Baz

Valerius.

Geg faaer at adlyde Dem. Men førend jeg forsader Dem, tillade De mig, at takke Dem for min Lykhalighed, og at tilsværge Dem en evig Troestab.
(Han falder paa knæ).

Sextende Scene.

Grevinden. Rosalie. Valerius.

Grevinden.

Hvad seer jeg? Min Datter! — Valerius! — Ah retserdige Himmel!

Rosalie.

Valerius, jeg er fortapt; der er min Moder.

Valerius.

Himmel!

Grevinden.

Er det mueligt — at min Datter — at mit Blod —

Rosalie.

Min Moder — det er en Hændelse — Jeg tænkte ikke paa —

Grevinden.

Oh! det twivler jeg ikke om. De tænkte ikke paa, at jeg skulde overrumple Dem. Efter den Hændelse — Jeg kan neppe tale —

Valerius.

Giv Dem tilfreds, naadige Frue. En ligesaa fierlig, som anständig Følelse, og som jeg haaber min Uncle bisfalder —

Grevinden.

Deres Uncle, min Herre! han skal stafse mig Net over Deres usørskammede Opsørel. De er forliefet i min

min Datter! jeg finder Dem for hendes Fodder! Der er ingen Yderlighed —

Valerius.

Men, Madame, troe at hun ingen Deel har i —
Grevinden.

Hun hørte paa Dem, og det er nok, for at for-
tienie al min Brede. Dersom Tinget blir bekjendt, saa
skal et Kloster svare mig for Dem, Frøken! jeg skal
vide at holde Dem der, saalænge De lever.

Rosalie.

Hvad har jeg funnet sige eller høre i et Djeblit?
Grevinden.

Et Djeblit? ligesom man ikke vidste, hvad et Dies-
blik er! Kom, lad os reise; ingen Snak mere.

Syftende Scene.

Baronen. Grevinden. Rosalie. Valerius.

Baronen.

Hvorhen, mine Damer? Hvorsor denne forskeks-
kelige Hast? De vil nok gaae ud at spadsere?

Grevinden.

Nei, men for aldrig at komme her mere, min kære
Baron. — Jeg vil strax reise; jeg vil tilbage til Paris.

Baronen.

Hvordant? Hvad tænker De, og Dorante hvad
vil han sige?

Grevinden.

Han kan komme til mig der.

Baronen.

Hvad er der da saa vigtigt?

Grevinden.

Min Ære er fornærmet.

Gg

Ba-

Baronen.
Hvordan Pekker, Deres Ere?
Grevinden.

Jeg forlanger Net af Dem over Deres Broders
sons usorskammede Kierlighed, eller jeg skal vide selv
at støffe mig den.

Baronen.
Hvad har han da gjort? (Til Valerius) Hvor-
ledes, Uforstandige, at fornærme Grevinden! i hendes
Alder! uden Henseende paa —

Valerius.
Jeg sværger Dem til —

Grevinden.
Nei Baron, hans Kierlighed —

Baronen.
Hans Kierlighed! hans Kierlighed er dumdristig.
Hør man vel høre nogen for Dem, naadige Frue?
(Til Valerius) Du Forræder! for en ærværdig Dame.

Valerius.
Jeg forsikrer Dem, min Uncle, at jeg har en
uendelig Erbodighed for Grevinden.

Baronen.
En Flodsstæg, som ikke betænker, at De kunde
være hans Moder; og han tor fornærme Dem.

Grevinden.
Det er noget Myt; han er forrykt.

Baronen.
Ja vist er han forrykt; en Fusentast, som ingen
Ring har seet, og som ikke engang kiender Dem.

Grevinden.
Jeg quæles af Vrede. Han er gaaet fra Forstanden.

Bar-

Baronen.

Det var en utilgivelig Galstab i hans Alder; men han skal vist ikke giøre det mere; og jeg beder Dem om Forladelse for hans Dunderstighed.

Grevinden.

Bed De vel, Herr Baron, at De i en heel Time ikke har vidst hvad De har sagt? Hvad vil De sige om min Alder, at jeg kunde være hans Moder? Jeg finder Dem original, at De troer, man skal være forrykt for at elsker mig! og hvem siger, at han elsker mig?

Baronen.

Hvorledes? Sagde De ikke, at det var til Dem —

Grevinden.

Jeg vilde tusinde gange hellere, at han havde adresseret sig til mig; Ulykken skulde ikke være saa stor; men han har den Dristighed, at elsker Højenen; han giør ingen Hemmelighed deraf; han tilstaaer mig det selv; jeg har fundet ham paa Knæe for hende. See da, om min Vrede er grundet, og om jeg efter dette kan blive i Huset.

Baronen.

Oh! oh! dette er en anden Sag. Hvorledes, Monsieur? Men dette fortiner Overlæg — Jeg bifalder Deres Vrede, Madame, men ikke Deres Vortræse; og, det som mere er, jeg raader Dem at blive her, ligesom intet var hændet.

Grevinden.

Ligesom intet var hændet! Hvorledes forstaaer De det, min Herre?

Baronen.

Jo, Madame! De bør være koldsinlig og beherste Dem selv. Det er mig, som raader Dem det, endskønt jeg er hastig, som De selv har seet.

Grevinden.

Jo! meget becilegt; jeg siger Dem, at jeg vil være vred i 20 Aar.

Baronen.

Den Opsigt, De vilde giore, vilde være farligere end Sagen selv. Dorante veed ikke hvad som er hændet; og hvorledes skal man skule det, uden ved at lade Tingen blive som den er?

Valerius.

Ah! dersom De endnu vilde lægge til saa megen Godhed —

Baronen.

Tie! jeg skal snakke med Dig! Du skal see, hvordan jeg skal forjage denne indbildte Kierlighed, denne Ungdoms Grille: jeg skal lære Dig, om man i Din Alder bør være forliefst, og det i mit Huus, uden min Villadelse!

Rosalie.

Min Moder! —

Grevinden.

Dersom De siger et Ord, saa bringer De mig til det yderste.

Baronen.

Og om Du taler, skal jeg lade Dig bringe i Arrest.

Grevinden.

Bel, Herr Baron! vær brav hidsig, giv ikke efter. Jeg finder — ja jeg finder, at Deres Bredes gjør mig roligere.

Bar-

Baronen.

Lad mig kun raade. Jeg skal være vred for os begge.

Grevinden.

Betænk, at det er et Givtermaal, som De har giort, som er sluttet, og hvor Frøkenen faaer de storsste Fordele.

Baronen.

Om endog dette Givtermaal ikke var Dem fordeleagtigt, saa har De givet Deres Ord, hvorledes kan De da bryde det? Og for en Tomfruekarls fine Griller skulde jeg passere for en — Thi, med et Ord, det er mig, det er i mit Huus, det er min Broderson.

Grevinden.

Sa De har Ret. Skænd, Herr Baron! Skænd! De bor være rasende. Jeg slaaer mig til Noe — i det mindste af Politique; thi jeg kiender mig ikke mere — Men man maae see, som De meget vel sagde, at komme ud af denne Uleilighed.

Baronen.

Det er i sig selv ikke meget svært. De siger ikke et Ord om hvad, som er hændet.

Grevinden.

Ni, siden De saa vil; thi ellers, Frøken —

Baronen.

Denne Hændelse bliver saaledes hemmelig. Der er ingen at frygte for, uden denne lille Herre; men han skal ikke foruroelige Dem, om han endog var nok saa slet en Karl. Men det er nok, jeg svarer for ham.

Grevinden.

Deres Fromhed er ubegribelig: De gør mig og from; og jeg er overvundet. Jeg overlader mig til Deres Raad. Men Himmel! er der ikke Dorante?

Baronen.

Det er ham selv; men han intet har hørt? Hvad skal der da blive af?

Attende Scene.

Dorante (i Slaaprok, med en Hat i Haanden, hvormed han skuler det halve af Ansigtet).

De Forrige.

Grevinden (til Rosalie).

De sætter os i en herlig Forsatning, Frøken!

Baronen.

Der var ingen Middel, om han havde hørt os.

Valerius (sagte).

Gid det var saa vel!

Grevinden.

Hvor han seer bestyrtiget ud!

Baronen.

Han veed ikke, hvordan han skal begynde sin Tale.

Dorante.

Man maatte vel have et Bal — til et Bryllup —

Baronen

(til Grevinden).

Vi maae skule vores Forvirrelse. (Til Dorante)
I Sandhed, Dorante, det er beryderligt, at De kommer for disse Damer med Slaaprok. Jeg tænkte, De var mere galant.

Grevinden.

Han bryder sig ikke mere om at behage min Datter; et Beviis paa Foragt! (Med en forsikt Mildhed) Hvorledes endog Herr Dorante er, klæder det ham altsid vel.

Do-

Frieren som gaaer i Sovne. 471

Dorante.

Ga, altid vel — som Courreer, som Tyrk — i
Domino — Det er altsammen ligegodt.

Grevinden.

De har Ret, min Herre! man maae enten giør
mange Complimenter, eller ogsaa slet ingen.

Dorante.

I Sandhed, ingen Complimenter — De giør ikke
mange Complimenter — det synes mig (leende sagte)
Hahaha — haha —

Valerius (sagte).

Han har hørt altting.

Baronen.

De er altid ligefrem, altid munter; ah, jeg kien-
der Dem nok.

Dorante.

De kender mig? Nei — oh nei. (Leer) Hahaha —

Grevinden.

Her er min Datter, som —

Dorante.

Deres Datter — Ahha — vel masqueret, Hahaha
— vel masqueret.

Grevinden.

Masqueret? Hvad vil De sige, min Herre? De
kender os ikke, om De troer —

Dorante.

I Sandhed, jeg hverken kender hende, eller vil
kende hende —

Baronen.

Men, Dorante, det er mig, som ikke kender
Dem mere —

Dorante.

Mere — Saameget bedre — det er Masquer —

Gg 4

Grev-

Grevinden.

Der seer De, hvad jeg har for Deres Skyld,
Frøken; men det er ogsaa formeget, at forene Grovhed
med Gemeenskab. (Til Dorante) De maae vide, min
Herre, at alle andre Midler til at bryde med os, havde
været bedre end dem, De har taget.

Dorante

(Sætter sig i en Stoel).

Ohha! nu seer jeg meget bedre — nu seer jeg
det hele Slæng —

Grevinden.

Jeg kan ikke længer holde det ud. Min Herre,
jeg giver Dem Deres Ord igjen, og jeg tager mit til-
bage; intet kan nøde mig til at give Dem Rosalie.

Dorante.

Lad hende løbe med en anden —

(Han sover ind).

Baronen.

Men betenk dog Dorante —

Grevinden.

Lad det kun være. Jeg forlanger hverken Oplys-
ning, eller Tilbageholdenhed. De vilde, at jeg kunde
slutte et urimeligt Givtermaal. Deres Broderson har
udfundet at afbryde det. Tag altsaa ikke ilde op, at
jeg hverken vil see Dem eller ham mere. Farvel.

Baronen.

Bliv Frue. Maar De straffer Deres Datter, saa
giør De hende ulykkelig. Min Broderson kan erstatte
den Uret, han har gjort Rosalie. Vi ere Venner, og
siden Herren afflaaer hende bestandig —

Grev-

Grevinden.

De lærer mig min Hævn. Jeg antager Deres Brodersøn, for at vise Herr Dorante, at man ikke er aldeles uden Tilflugt.

Rosalie.

Ah mia Moder!

Valerius.

Intet kan ligne min Lykke! Hvorledes De er min?

Rosalie.

Ta, havde vi funnet smigre os dermed?

Nittende Scene.

Baronen. Grevinden. Dorante. Rosalie.

Valerius. Henrich. Frontin.

Frontin.

Han er borte, jeg sandt ham ikke meer i sit Kammer; hvor Fanden kan han være?

Henrich.

See der er han min Sandt, og taler med Selskabet.

Frontin.

Sagte Morbroder —

Henrich.

Lad mig være, jeg har intet at tie med. (Til Selskabet) Han er en —

Frontin

(Lægger ham Haanden paa Munden).
Tys! ikke et Ord.

Henrich.

Har han endnu ingen qual?

Grevinden.

Hvorledes?

Bas

Baronen.

Hvad er det for Galskab?

Henrich.

Jeg vilde sige Dem, at hans Herre er en Mar,
som sover, naar han er lysvaagen.

Baronen.

Drommer Du?

Henrich.

Nei, det er min Troe ham, som drømmer: og for
at vise Dem, at jeg ikke lyver, saa kiender jeg hans
lille Finger, og jeg skal vække ham.

Valerius.

Hvad vil alt dette sige?

Rosalie.

Jeg begriber det ikke. Men naar man er lykkes-
lig, kan man frugte for altting.

(Henrich kniber Dorante i den lille Finger).

Dorante.

Au! Hvor er jeg? Ah Herr Baron, det er Dem!
Hjælp mig, jeg beder Dem. Har jeg intet sagt —
intet gjort?

Baronen.

Kan De spørge derom? Men det er Dem lige-
meget, siden Deres Givtermaal er gaaet overstyr.

Dorante.

Gaaet overstyr! Himmel! jeg kan ikke begribe —
Frontin.

Jeg begriber det ret godt, min Herre. Vi ere
rbede, og De har gjort nogen Daarlighed. Jeg tor
forsikre Deres Maade, at min Herre er det fornus-
tigste Menneske i Verden, naar han er vaagen; og det
er ikke hans Skyld, om hans Søvn er lidt uartig.

Grev-

Grevinden.

Hvorledes, man ville indbilde mig, at den uværdige Maade, De har behandlet mig og min Datter paa, var en Drøm? Nu vel, min Herre, lær at drømme høfligere.

Valerius.

I det ringeste var baade De, naadige Frue, og min Farbroder vaagen, da De lovede mig Rosalie.

Dorante.

Hvordan, det er tit Valerius —

Henrich.

Ham selv. Det er over sex Maaneder, han ikke heller kan sove for Frøkenens Skyld.

Rosalie.

Hvad mig angaaer, Dorante, da tør jeg neppe sige Dem, at det kun var af Lydighed, jeg vilde give mig med Dem.

Dorante.

Denne Tilstaaelse tillader mig ikke at bede mere, og jeg bør nu allene lee af en Hændelse, som redder os alle Tre fra at blive ulykkelige.

Henrich.

Gaae den Skam, om De ikke har Net. De kommer sovende til Deres Lykke.

Baronen.

Kom, kom mine Born; vi vil gaae at spadsere, og imidlertid giøre Anstalter til ikke mere at opsette Eders Lyksalighed.

Frontin (til Parterret).

Han havde Nret, om han beklagede sig. Han er ikke den første, som mister sin Kone, medens han sover.

SKUEPLADS INGEN HEDERLIGT VÆRDE.

SKUEPLADS INGEN HEDERLIGT VÆRDE.

P. M.

Jeg slutter hermed denne Samling, som nu bestaaer af 12 Bind, der indeholde 62 Skuespil, hvilke alle, paa et Stykke nær, nemlig Adjutanten, som slutter foregaaende Bind, ere, og endnu for det meste aarlig blive opførte paa vor danske Skueplads. Prisen paa hvert Bind er 72 Skill. paa Trykpapiir, og i Adr. 16 Skilling paa Postpapiir. Skulde Omstændighederne herefter bestemme mig til at udgive flere Skuespil i Samling, vil jeg begynde den under en anden Titel, og nu anbefale mig og mine Bestraæsser til det gunstige Publikums Undest og Bisald.

Abh. den 24. Octobr. 1789.

Gyldendal.

